

Nữ Hoàng Yêu Đùa Giỡn

Contents

Nữ Hoàng Yêu Đùa Giỡn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	52
11. Chương 11: Phiên Ngoại 1	57
12. Chương 12: Phiên Ngoại 2	58

Nữ Hoàng Yêu Đùa Giỡn

Giới thiệu

Nói về một nữ hoàng chuyên thích đùa giỡn với đàn ông, nàng thật sự lấy tiền tài làm mỗi câu, dụ h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-yeu-dua-gion>

1. Chương 1

Tiết tử

Edit & Beta : Flora

Thương Nguyệt quốc, ở phía nam, bốn phía đều là biển, bởi vậy có kiến trúc xây dựng bến cảng rộng lớn nhằm thuyền bè thuận lợi cập bến.

Có cảng, hơn nữa sản vật phì nhiêu phong phú làm cho làm cho Thương Nguyệt quốc buôn bán phát triển, cùng các quốc gia thương nhân giao dịch thường xuyên, liền ngay cả vật phẩm của dân tộc Trung Quốc thời xưa ở phía Nam cực kỳ hiếm thấy cũng tùy ý có thể thấy được, này tiền tài quyền thế thật khổng lồ, làm cho nước láng giềng mơ ước không thôi.

Nhưng binh lực của Thương Nguyệt quốc cũng không cho phép khinh thường.

Từng có quốc gia khác nghĩ tấn công Thương Nguyệt quốc xâm chiếm của cải này, cuối cùng lại vô công mà trở về, còn bị đánh cho thất bại thảm hại, sau đó cũng sẽ không ai dám tùy tiện lại chạm trán với quốc gia này.

Thương Nguyệt quốc vẫn đang xây dựng phía nam cho vững chắc, tình hình quốc gia một ngày so với một ngày lớn mạnh, kinh tế cũng càng ngày càng hùng hậu hơn, nguyên nhân cũng do nằm ở cực phía nam, từ trước đến nay cùng dữ thế vô tranh, bởi vậy được người đời từ thế hệ này tới thế hệ khác xưng là chốn yên vui.

Nghe đồn, Thương Nguyệt quốc xưa nay lấy nữ hoàng trị quốc, nhiều thế hệ tương truyền chỉ có được thần chúc phúc hoàng tộc Thương Nguyệt mới có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, thống trị Thương Nguyệt quốc.

Nghe đồn, qua nhiều thế hệ Thương Nguyệt nữ hoàng đều có một đôi mắt màu xanh biếc, giữa trán có một chấm chu sa chí màu đỏ tươi. Nhân dân Thương Nguyệt quốc tin tưởng người con gái có được đặc thù này là thần linh ban cho bọn họ vàng bạc châu báu, có thể dẫn dắt Thương Nguyệt quốc ngày càng phồn vinh, thật lâu không giảm.

Nghe đồn, nữ hoàng Thương Nguyệt đương nhiệm năm ấy mười hai, vẫn còn là một đứa nhỏ, bên người có ba vị huynh tử trợ giúp, giúp đỡ nàng quản lý quốc sự.

Nghe đồn, ba vị huynh tử cùng nữ hoàng Thương Nguyệt đã đến tuổi kết hôn, đang chuẩn bị chọn một ý trung nhân, việc này cũng khiến cho các quốc gia xôn xao, bởi vì nếu có thể kết thân với hoàng tộc Thương Nguyệt, vậy của cải khổng lồ kia xác định có thể được chia trên một phần !

Mang theo ý tưởng này, các quốc gia hoàng tộc đều hăm he, nóng lòng muốn thử xem sao.

Mà nghe đồn vẫn đang liên tục, chuyện xưa cũng theo đó mà triển khai.....

Đêm khuya, trời đầy sao.

Hoàng cung Thương Nguyệt tráng lệ một mảnh sáng ngời, cột đá được điêu khắc cẩn thận như một bức tranh, trên có nạm một viên dạ minh châu to, hai cột đá sắp xếp đối xứng lẫn nhau, tạo ra một tia sáng trong suốt chiếu sáng toàn bộ hoàng cung, trong cung thủ vệ cũng vô cùng trách nhiệm tuần tra qua lại ở trong cung.

Nhất là tại nơi ở của nữ hoàng Thương Nguyệt trong hoàng cung, phòng giữ càng nghiêm ngặt. Tuy rằng nữ hoàng không cho phép bất luận kẻ nào đến gần nội cung, nhưng ở bên ngoài tẩm cung, thủ vệ mỗi một khắc liên tuần tra một lần, bảo vệ an toàn của nữ hoàng.

Trong tẩm cung bài trí hoa lệ lại không mất đi vẻ thanh lịch. Tuy rằng đã là đêm khuya, nhưng vẫn còn đốt nến để giữ một chút ánh sáng.

Ánh nến mập mờ, mơ hồ, một tiếng rên rỉ từ trong thất phiêu ra.

“Đừng..... Không được như vậy a.....”

Trên chiếc giường to như vậy, một nữ tử toàn thân trần trụi, da thịt tuyết trắng ở ánh nến chiếu xuống lộ ra làn da trắng mịn như ngọc, thân nhiên lộ ra trên làn da trắng một chút đỏ, làm nổi bật trên cặp tuyết nhũ là hai đóa kiều nhụy đỏ bừng, xem ra lại càng thêm mê người.

Nữ tử hé ra dung nhan tuyệt mỹ, giữa trán trắng có một chấm chu sa màu son, đôi mắt xinh đẹp màu xanh biếc, giống như một viên ngọc bích, mà khi bị tình dục nhuộm đậm, con ngươi biến sắc càng sâu, cũng càng mê hoặc người.

Giờ phút này, âm thanh rên rỉ mê người không ngừng từ cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng kia phun ra, sương mù trong đôi mắt xanh nhìn nam nhân trước mắt, cặp đùi tuyết trắng đang mở ra với tư thế xấu hổ, làm cho thủy huyết trắng nõn không hề che lấp mà phơi bày ra ở trước mắt nam nhân.

Nam nhân ngón tay thon dài qua lại ở thủy huyết mà ra vào, khiến hoa dịch nhè nhẹ vòng quanh, bồi thịt đỏ bừng vì tình triều mà sưng đỏ, nhất là tiểu huyết phía trên hoa châu, lại sưng đỏ không chịu nổi.

“Ân a.....” Ngón tay mảnh khảnh nắm chặt vào đệm chăn tơ tằm, tóc dài đen nhánh ẩm ướt dán vào thân thể, nữ tử nhịn không được co người lại, mảnh mai uốn éo, phối hợp với ngón tay nam nhân mà đẩy đưa.

“Hai ngón tay còn chưa đủ sao ?” Thanh âm trầm thấp như tơ từ bạc môi dật ra, thanh âm thản nhiên, không mang theo một tia cảm xúc nào. (F *lau mồ hôi* anh chị này BT a

~)

Trái ngược với nữ tử toàn thân trần trụi, trên thân nam nhân quần áo hoàn chỉnh không thiếu sót, hơn nữa thập phần chỉnh tề.

Quần áo của hần chỉnh tề, làm cho lục mâu nữ tử nổi lên tia giận .

“Vệ Tê Phượng..... Đem quần áo người cởi ra.....” Đáng giận, người này nhưng lại nói chuyện với cô mà thâm nhập chỉ một ngón tay.

Thủy huyết mềm mại gắt gao siết chặt sự xâm nhập của ba ngón tay dài, sự quấy nhiễu từ ngón tay truyền đến từng trận khoái cảm tê dại, làm cho nàng toàn thân run rẩy.

Ngô, hần là cố ý.....

Thương Nguyệt Phi Hoàng giận dữ trừng mắt nam nhân.

Nam nhân hé ra khuôn mặt tuần tú, mày kiếm xinh đẹp, con ngươi đen hẹp dài, mũi thẳng tắp, cánh môi xinh đẹp, hình thành nên một khuôn mặt thanh tú, lại môi hồng răng trắng, xem ra là một thiếu niên tuần nhã.

Chỉ có cặp con ngươi đen hẹp dài kia, sâu đậm vẫn một màu đen, giấu giếm một chút cảm xúc, rõ ràng là thời khắc kích tình này, tay hần chỉ không ngừng ở thủy huyết thăm kín mà ra vào, nhưng biểu tình lại vẫn là bình tĩnh, liền ngay cả mặt mũi đối nữ hoàng nhìn chăm chăm cũng không có chút gợn sóng nào.

Mà nàng liền chán ghét biểu tình này của hần.

“A !” Mới trừng đến một nửa, tay hần đột nhiên nẩy lên, đè nặng cánh hoa một chút, khoái cảm truyền tới thân thể, làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng không tự chủ được ngậm nga ra tiếng.

Đáng giận !

Rõ ràng tức giận, lại cảm thấy thật thoải mái, nam nhân này rất hiểu biết thân thể của nàng.....

Nếu để cho người ta nhìn đến cảnh trước mặt này, nhất định sẽ dọa tới bọn họ. Đường đường nữ hoàng thể nhưng vào thời gian đêm khuya, ở trên chính giường của mình mà mặc cho người ta suông sã.

Mà người đang suông sã nàng, vẫn là Vệ công công quyền lực nhất !

Nói đến Vệ công công, trong hoàng cung không người không biết, hần khi nữ hoàng mười tuổi liền đi theo bên người nữ hoàng hầu hạ, cực kì được nữ hoàng sủng ái.

Hần không chỉ theo nữ hoàng cùng nhau đọc sách, còn được sự chấp thuận của nữ hoàng được đến danh sư học nghệ, học được một thân hảo võ nghệ, hơn nữa dựa vào thủ đoạn khéo léo, ở trong hoàng cung có được quyền thế thật lớn.

Hần không nhận được nữ hoàng sủng ái mà ý thế hiếp người, khôn khéo phục thị mà hầu hạ nữ hoàng Thương Nguyệt, nữ hoàng thực y ngũ ngũ toàn bộ từ hần hầu hạ, không cần người khác nhúng tay.

Nhưng là, không có người biết, Vệ công công trừ bỏ ban ngày hầu hạ nữ hoàng, liền ngay cả buổi tối, hai người cũng thân mật như vậy. Liền giống như trong cung mọi người chỉ biết là Vệ công công, lại không có người biết tên của hần.

Chỉ có Thương Nguyệt Phi Hoàng biết tên của hắn, bởi vì tên hắn là nàng đặt.

“Vệ Tê Phượng.....” Không cam lòng vẫn bị hắn đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, Thương Nguyệt Phi Hoàng xoay người áp đảo hắn, này vừa động, cũng làm cho tay dài rời đi thủy huyết, hoa dịch trong suốt không có trở ngại, không hề cố kỵ mà chảy ra làm giữa chân càng thêm ẩm ướt.

Vệ Tê Phượng bị áp đảo không có phản kháng, ngay cả lông mi cũng không nhúc nhích một chút, con người đen trầm tĩnh nhìn nàng, thanh âm thản nhiên.

“Nữ hoàng muốn ở mặt trên ?” Nếu là nói như vậy, hắn cũng có thể phối hợp.

“Vệ Tê Phượng, nếu người muốn ba đỉnh bạc trắng kia, tốt nhất không nên dùng loại khẩu khí này nói chuyện với ta.” Thương Nguyệt Phi Hoàng mím môi, không hề giận dữ trừng mắt hắn.

Nghe được bạc, khuôn mặt bình tĩnh rốt cục có một tia dao động, con người nháy mắt hạ xuống, Vệ Tê Phượng vội vàng mở miệng. “Nữ hoàng, muốn cởi quần áo phải không ? Tiểu nhân lập tức cởi.”

Hắn ba cũng thành hai đem quần áo trên người cởi xuống, khí lực tinh tráng lập tức cùng thân thể trần trụi mềm mại dán vào nhau.(F *xịt máu*)

“Nữ hoàng còn có cái gì phân phó ?” Cởi xong quần áo, con người đen rất phối hợp nhìn nàng, xem nàng còn có yêu cầu gì.

Tốt lắm, hắn thực nghe lời, nhưng là Thương Nguyệt Phi Hoàng lại tuyệt không cảm thấy cao hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ ngược lại càng âm trầm.

Xem hắn đây là cái thái độ gì, dường như bộ dáng thực miễn cưỡng. Nếu không phải vì bạc, hắn mới sẽ không nghe lời như vậy Chính là bởi vì biết điểm này, cho nên nàng tuyệt không cảm thấy cao hứng.

“Quên đi, ta không cần.” Nàng không hứng thú.

Đứng dậy, nàng xoay người rời khỏi hắn.

Thấy nàng không cần, Vệ Tê Phượng vội kiểm kê hạ xuống, cũng đi theo ngồi dậy. “Ba thôi bạc kia.....” Con người đen nhìn trên bàn ba đỉnh bạc trắng. (F : 10k đi k Phượng ca)

“Không có.” Thương Nguyệt Phi Hoàng quay đầu, lục mâu trùng mắt nhìn hắn một chút, thấy hắn cơ khát nhìn bạc trắng trên bàn, cả người càng tức giận.

Nàng một đại mỹ nhân sức sống tràn đầy, thơm ngát mỹ lệ, thế nhưng so ra kém ba đỉnh bạc trắng kia ?!

“Người làm cho ta mất hứng, bạc cũng không có, rút đi !”

Không có tiền ?

Nghe được nàng không cho hắn ba đỉnh bạc trắng kia, Vệ Tê Phượng mi đẹp nhíu lại, con người đen cuối cùng cũng dời, chuyển tới trên người nàng.

Hai người sớm chiều ở chung chín năm, hắn đương nhiên biết nàng đang tức giận. Nhưng này không phải trọng điểm, trọng điểm là nàng không trả tiền. (F : thua, Phượng ca toàn tiền a !!!)

Tốt xấu tay hắn cũng vừa mới hầu hạ qua nàng, không cho ba đỉnh, ít nhất cũng cho một thôi đi.

Không nhận được thù lao nên có, Vệ Tê Phượng bắt mãi.

Nhìn thân thể mềm mại đưa lưng về phía hắn, mông trắng tròn trịa theo di động của nàng mà ở trước mắt lắc lư, hoa dịch kia tí tách chảy tới mặt sau kẽ hở của hoa, dòng nước sáng bóng, thực mê người.

Con người đen hí mắt lại, bàn tay to chế trụ thắt lưng của nàng, thân mình ngồi chồm hổm, khi nàng chưa chuẩn bị liền đem dục vọng sớm chín rần mà nhắm ngay hoa huyết, xuyên vào.

“A ! Người.....” Không nghĩ tới hắn sẽ đột nhiên công kích, đột nhiên tràn ngập tới làm cho nàng kinh hô một tiếng, thủy huyết tự động nhận xâm nhập của hắn, lập tức khiến cho hắn tiến vào chỗ sâu nhất. “Vệ Tê Phượng a.....”

Không cho nàng thời gian thích ứng, Vệ Tê Phượng cố gắng di chuyển mông, ra sức mà xâm nhập vào, hưởng thụ khoái cảm bị hai vách tường của trất hoa bao lấy.

Đúng vậy, hẳn là tên công công, bất quá là công công không bị thiên, mà bí mật này trừ bỏ hẳn ra, chỉ có nàng biết được.

Bởi vì, đây là nàng ngằm đồng ý.

Năm đó, là nàng dẫn hẳn tiến hoàng cung, sinh mệnh của hẳn, nguyên nhân vì nàng mà thay đổi.

Tầm lưng trắng dán ở trong ngực tinh tráng, Vệ Tê Phượng cúi đầu, cầm trụ môi đỏ mọng hé mở kia, đầu lưỡi mạnh mẽ thâm nhập dò xét ở trong miệng, cuốn lấy phần lưỡi mà đảo lộn, bừa bãi mút nước bọt.

“Ân.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng khinh ngâm, đầu lưỡi phần nộn tự động đưa ra, cùng hẳn quấn vào nhau, cái mông cũng di chuyển theo sau này di, phối hợp tiến lên của hẳn, làm cho hẳn có thể đi vào càng sâu.

Nhiệt tình của nàng, làm cho hẳn càng điên cuồng. Lưỡi quấn mút mang theo thô lỗ, làm cần quấy nhiễu nàng, vật nóng kia cũng không dừng ra vào ở thủy huyết, tiếng đánh ra giữa thân thể cùng tiếng đánh xuyên vào, thanh âm hỗn hợp hoà vào nhau thành âm điệu dâm lãng.

Ngón tay thon dài đi theo vào trước hoa huyết, dừng ở đằng trước hoa hạch, trước là kim, lại dùng hai ngón tay kẹp lấy, vuốt phẳng rồi xoay tròn. (F : bác sĩ aaaaaaaaaaaaaa)

“A !” Hoa châu mẫn cảm nhất bị đụng chạm, liền truyền đến người ta một cảm giác tê dại, mà tay hẳn không ngừng cọ xát đùa bỡn, vật nóng càng phối hợp động tác đùa bỡn không ngừng xuyên qua xuyên lại vào huyết nộn, càng làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng không chịu nổi.

Yêu dịch không ngừng chảy ra, làm thô dài của hẳn biến thành một mảnh thủy tinh trong suốt, cũng làm cho hẳn ra vào càng thông thuận. Tay hẳn cũng dính đầy chất lỏng trong suốt, tản mát ra hương vị nồng đậm khiêu tình.

Theo va chạm của hẳn, bộ ngực đầy của nàng cũng chuyển động lắc lư qua lại, đầu vú đỏ tươi sớm đã rất căng cứng, màu sắc cũng biến thâm, giống một viên ruby mỹ lệ.

Vệ Tê Phượng nhịn không được vươn một tay kia bắt lấy một bên ngực đầy, trước dùng sức xoa bóp nhũ thịt, lại dùng hai ngón tay kẹp lấy kiêu nhụy, dùng ngón tay cọ xát mẫn cảm của đầu vú, lại xoay tròn.

Tay ban đầu đùa bỡn hoa châu cũng không có từng đình chỉ, một bên tay lại làm khuôn ngực đỏ bừng.

Vật nóng kia xong tới vẫn đang không có hoãn hạ tốc độ, không ngừng biến hóa vị trí, va chạm trong tiểu huyết mỗi một chỗ, càng cố ý đẩy chỗ mẫn cảm kia nhất, dùng đỉnh nhẹ cọ xát, lại thật sâu va chạm.

“Ân a.....” Tiếng rên rỉ dâm lãng hư hồng từ cái miệng nhỏ nhắn gọi cảm dụ hoặc liên tiếp phát ra, yêu dịch ướt đầm không ngừng tràn ra, dính ẩm ướt đệm giường.

Thanh âm nàng rên rỉ vô cùng dễ nghe, cũng cực mê hoặc người, chấn động ngực của hẳn, kích ra càng nhiều dục hỏa, đầu lưỡi ẩm ướt nóng khê liếm môi dưới phong nộn của nàng, con ngươi đen thâm trầm biến thành có màu sắc.

Ánh mắt bình tĩnh không sóng sớm biến mất, đổi thành một chút điên cuồng.

Đang chìm đắm ở giữa dục triều nàng không phát hiện, ngón tay nắm chặt đệm chăn, hoa bích bắt đầu co rút lại, khoái cảm co rút từ sâu ở trong trào ra.

Cảm giác chặt chẽ không ngừng siết chặt vật cứng rắn cực đại, biết nàng đã nhanh đến đạt cao trào, Vệ Tê Phượng lui tới ngoài huyết, lại dùng lực một cái đâm nhập vào.

Theo cực đại tiến vào, ngón tay đùa bỡn hoa châu sưng đỏ cũng đi theo dùng sức mà nâng đỡ, đầu ngón tay hơi hơi sử dụng lực, đè ép vào đóa hoa ẩm ướt.

“A ” Tiến công dụ dỗ của hẳn làm cho nàng toàn thân buộc chặt, khoái cảm vô cùng làm cho nàng yêu kiều ra tiếng, một chút dịch nồng đặc từ huyết nhỏ mà nhanh chóng trút ra.

Nửa thân dưới của nàng trở nên mềm mại vô lực, rớt cuộc vô lực chống đỡ chính mình.

Phía sau người vẫn tiến lên, tuy rằng mệt mỏi, nàng bản năng vẫn nâng mông tròn lên đón ý nói nghênh đón hẳn.

“Phượng.....” Lục mâu mờ mịt, cái miệng nhỏ nhắn bật ra, phát ra như âm lượng như tiếng trẻ con thở dài, màu son giữa trán trắng vì tình dục mà càng thêm đỏ sẫm, làm tôn lên da thịt tuyết trắng, làm cho nàng nhìn đến càng kiều diễm.

Bộ dáng mê người kia làm cho Vệ Tê Phượng càng không thể bình tĩnh, động tác đẩy càng nhanh hơn, không ngừng đẩy đưa.

Hai cánh hoa đỏ bừng vẫn chưa đình chỉ co rút, ở giữa mẫn cảm vẫn bị của hắn rất nhanh mà trở nên khoái cảm, cũng làm cho nàng toàn bộ mất hoa.

“Không.....” Cắn môi dưới, Thương Nguyệt Phi Hoàng có điểm không chịu nổi, mà hắn càng vào lúc này tăng thêm lực đạo va chạm, thật mạnh mẽ mà xuyên qua nàng.

Ngay tại khi nàng sắp chịu không nổi, phía sau hắn cuối cùng phát ra một tiếng gầm nhẹ, nỗ lực thêm vài cái, vật nóng nhanh chóng rút ra, chất dịch màu trắng nóng rực nháy mắt phun trào ra, nhuộm lên tấm lưng tuyết trắng, liền tạo ra một bức tranh dâm lãng.

Nàng vô lực nằm úp sấp, lục mâu hơi mị, liên tiếp thở gấp, chỉ có thể mặc hắn vắt khăn ướt giúp nàng lau dơ bẩn trên người, lại trở mắt nhìn hắn mặc quần áo, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh tiêu sái đến trước bàn, lấy đi ba đỉnh bạc trắng trên bàn.

“Cám ơn nữ hoàng ban cho, tiểu nhân cáo lui.” Nghiêng người, cảm thấy mỹ mãn khi đang cầm ba đỉnh bạc trắng, Vệ Tê Phượng lui đi ra ngoài.

Thương Nguyệt Phi Hoàng sớm không còn sức tức giận, chỉ có thể mệt mỏi nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Đến gần sáng, Thương Nguyệt Phi Hoàng mới chậm rãi tỉnh lại.

Mở mắt ra, nàng ôm chần dầy, chậm rãi ngồi dậy.

Giữa hai chân vẫn còn đau vì kích tình đêm qua, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn cũng còn lưu lại vẻ kiều mị sau mây mưa, con ngươi màu xanh biếc nhẹ nhàng đảo qua.

Không có người. Trên bàn ba đỉnh bạc trắng cũng đã sớm biến mất.

Lục mâu không hề giận hờn lên, nghĩ đến đêm qua Vệ Tê Phượng cầm ba đỉnh bạc trắng cảm thấy mỹ mãn rồi đi, trước khi rời đi ngay cả đối nàng nhìn lưu luyến liếc mắt một cái đều không có.

“Đáng giận ! Vệ Tê Phượng, bạc so với ta còn quan trọng hơn sao ?!” Thương Nguyệt Phi Hoàng giận đỏ mặt, dùng sức nện xuống giường.

Về phần đáp án, không cần hỏi cũng biết.

Ở trong lòng Vệ Tê Phượng, bạc so với nàng còn quan trọng hơn.

Hắn cùng nàng trên giường, cũng là vì bạc.

Nói đến thật đáng buồn, vì để cho hắn chạm vào nàng, nàng còn phải dùng bạc dụ hoặc hắn, bằng không hẳn ngay cả nhìn cũng sẽ không liếc nhìn nàng một cái.

Đường đường nữ hoàng Thương Nguyệt, còn phải dùng loại phương pháp này mới có thể có nam nhân đến, mất mặt cỡ nào.

Nhưng là không có biện pháp, nàng không làm như vậy, Vệ Tê Phượng căn bản sẽ không liếc nhìn nàng một cái.

Ở trong mắt hắn, nàng chính là một nữ hoàng không đúng, chính xác mà nói, nên là miệng vàng của hắn. Có nàng, hắn mới có bạc mà dùng.

Bởi vì sủng ái của nàng, hấn ở trong hoàng cung thoải mái không bị trở ngại gì, mỗi người đối hấn nịnh bợ, không dám trêu chọc hấn, thậm chí còn đưa lên vàng bạc châu báu để hối lộ.

Hấn có nhận hay không ? Đương nhiên nhận.

Cái tên yêu tiền kia, không lấy mới có quý.

Hấn ở sau lưng nhận cũng sẽ không giấu diếm, thậm chí công khai nói thẳng với nàng, hấn hôm nay nhận của ai được bao nhiêu, buôn bán lời bao nhiêu tiền.

Về phần người hối lộ xin hấn chiếu cố giúp..... Hấn thờ ơ.

Hấn chính là cái tên hoạn quan nho nhỏ, có suy nghĩ được quyền lợi gì bên cạnh nữ hoàng ? Chính là vàng bạc đưa đến trước mắt, không lấy thật là uống phỉ.

Cho nên hấn lấy đúng lý hợp tình, lúc cùng nàng nói cũng hùng hồn, hoàn toàn không chột dạ.

Vàng bạc châu báu là thứ hấn yêu nhất, lúc trước hấn tiến vào hoàng cung cũng là vì điểm này.

Mà nàng, nữ hoàng Thương Nguyệt, bởi vì không phải vàng bạc châu báu, cho nên căn bản không lọt vào trong mắt của hấn, trong mắt của hấn, không có nàng.

Chính là điểm này, làm cho nàng tức giận.

Trong mắt của nàng đều là hấn nhưng trong mắt của hấn, chỉ có vàng bạc.

Nàng nhất định là đã suy nghĩ sai như thế nào mới có thể để trái tim dừng ở trên người cái tên Vệ Tê Phượng trong mắt chỉ có tiền tài kia, thậm chí còn hèn mọn tới nỗi dùng tiền tài hối lộ hấn chạm vào nàng.

Nói ra, nhất định sẽ không có người tin.

Mà tên kia..... luôn lạnh lùng thản nhiên, liền ngay cả chạm vào nàng cũng là bình tĩnh như vậy, khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt, một chút đều không có phản ứng bình thường của nam nhân nên có.

Bình thường mà nói, nam nhân đụng tới nữ nhân không phải cũng không có biện pháp bình tĩnh sao ? Như thế nào Vệ Tê Phượng lại không giống như vậy ?

Nếu hấn không còn có “Cái kia”, nàng cũng hưởng thụ qua, nàng thật sự sẽ nghĩ đến hấn là thái giám, hoàn toàn không có dục vọng, chỉ có khi nghe đến tiền tài, ánh mắt mới có thể tỏa sáng, biểu tình mới dao động.

Lúc kích tình, người mê loạn chỉ có nàng.

Chẳng lẽ Thương Nguyệt Phi Hoàng nàng mà lại không có sức hấp dẫn như vậy ?

Hơi nhếch môi, nàng cúi đầu nhìn chính mình.

Năm nay nàng mười chín tuổi, dáng người sớm đã phát triển hoàn chỉnh, da thịt tuyết trắng vô cùng mịn màng, vẻ ngoài duyên dáng xinh đẹp, đủ để dụ hoặc bất kỳ một người nam nhân nào.

Về phần tướng mạo, nàng cũng có tự tin. Mặc dù không đến khuynh quốc khuynh thành, cũng tính là sắc đẹp tuyệt trần, không biết bao nhiêu quốc vương quý tộc quỳ gối ở dưới váy của nàng.

Chỉ có Vệ Tê Phượng, đối xinh đẹp của nàng làm như không thấy.

Với nàng, hấn luôn lạnh lùng thản nhiên, hoàn toàn không giống người bên ngoài đối với nàng thân thiện.

Có phải hay không bởi vì dạng này nên nàng mới có thể để ý hấn như vậy ?

Từ lúc mười tuổi đưa hấn mang vào trong cung, hấn vẫn lưu lại ở bên người nàng, nhưng hấn đối nàng một chút cũng không nhiệt tình, ngược lại là nàng, vẫn lấy lòng hấn.

Không tự chủ được, lấy lòng hấn.

Muốn hấn liếc nhìn nàng một cái, liếc mắt một cái là tốt rồi.....

Cho nên khi đó, nàng mới có thể đem hấn mang vào cung.

Thương Nguyệt Phi Hoàng thu mâu lại, nhin không được nhớ tới chín năm trước, nàng cùng Vệ Tê Phượng ban đầu gặp nhau khi đó.....

Hết chương 1.

2. Chương 2

Edit & Beta : Flora

“Tiểu tử ! Người dám trộm tiền !” Một gã đàn ông cao lớn thô bạo bắt lấy một tiểu nam hài, cứng rắn muốn cướp đi bạc trên tay hắn.

“Ta không trộm, này vốn chính là tiền của ta.” Tiểu nam hài liếc nhìn tay ôm chặt bạc, không cho gã đàn ông cao lớn cướp đi.

“Nói láo ! Người là một đứa nhóc sẽ có tiền sao ?” Gã đàn ông cười giễu, căn bản không tin lời nói của hắn. Không chỉ hắn không tin, liền ngay cả mọi người vây xem cũng không tin.

Y vào những người quan sát không tin, gã đàn ông càng hung hãn hơn.

Kỳ thật bạc kia thật sự không phải của hắn, là hắn thấy tên nhóc toàn thân bộ dạng ăn xin dơ bẩn, gian xảo như vậy, hẳn rõ ràng vu khống để đoạt được thỏi bạc kia.

“Này vốn chính là tiền của ta, người đừng muốn dùng chiêu này mà lừa gạt tiền của ta.” Tiểu nam hài thấy rõ suy nghĩ của gã đàn ông, biểu tình khinh thường trừng mắt nhìn.

Bị nói trung ý, gã đàn ông chẳng những không chột dạ, ngược lại càng hung hãn. Dù sao cũng sẽ không có người tin lời của tên nhóc này. “Tên nhóc, này vốn chính là tiền của ta, buông ra !” Nói xong, hắn dùng một lực đá, đem đứa nhóc đá ngã xuống đất, nhanh tay đoạt lấy bạc trên tay hắn.

“Kia không phải của người ! Là tiền của ta !” Tiểu nam hài phản hận không thôi, ra sức bắt lấy gã đàn ông, há mồm cắn tay hắn.

“A ” Gã đàn ông bị đau rống một tiếng, tức giận vung nắm tay vung tiểu nam hài một cái, phịch một tiếng, tiểu nam hài chặt vật bị ném đến bức tường.

“Đáng chết !” Nhìn đến cánh tay bị cắn chảy máu, gã đàn ông lại phát cáu, đi hướng đến đứa nhóc. “Người tên tiểu tặc này, trộm này nọ còn dám cắn người, xem Lão Tử hảo hảo giáo huấn người !”

“Dừng tay.” Tiếng trẻ con trong trẻo vang lên, một tiểu cô nương che mặt bởi một miếng vải tơ lụa màu đỏ đi đến trước mặt tiểu nam hài, không ngại đối mặt gã đàn ông.

Tiểu cô nương trên đầu đội một mũ ô sa, làm cho người ta thấy không rõ bộ dạng của nàng, vừa vặn cảm y nhả nhận lại mang khí thế của người quyền thế làm cho gã đàn ông không tự chủ được mà ngừng bước chân.

“Vị đại thúc này, bạc người đều đã lấy, người người cũng đánh qua, không phải muốn lại so đo chứ ? Hắn chỉ là một đứa nhỏ, một đại nam nhân bắt nạt một tiểu hài tử như vậy, thật khó coi.”

Cô gái thanh âm mềm mại lại mang theo khí thế khiếp người, trong nháy mắt, mọi người không biết vì sao lại nín thở, lòng trở nên căng thẳng.

Tuy rằng không nhìn thấy gương mặt tiểu cô nương nhưng gã đàn ông không biết như thế nào, lại cảm thấy có một ánh mắt sắc bén lộ ra từ sau sa mỏng, làm cho hắn không tự chủ được đổ mồ hôi lạnh.

“Ta, ta cũng không nghĩ cùng hắn so đo, ai kêu tên nhóc này trộm tiền, còn cắn ta.....”

“Đại thúc, người xác định bạc trên tay người là của người ?” Cô gái thanh âm mềm mại thực bình thản, lại mang theo một tia lạnh.

“Đương, đương nhiên là của ta.” Không biết vì sao, gã đàn ông liền chột dạ.

“Mới, mới không phải ! Tiền kia là của ta, là, là người.....” Tiểu nam hài bò thân mình lên, gương mặt dính máu oán hận trừng mắt gã đàn ông.

“Đại thúc, thôi bạc kia là ta vừa mới cho hần. Người xác định là của người ?” Nhìn đến bộ dáng tiểu nam hài chật vật bị thương, tiểu cô nương nhin không được mà cau mày.

“Ta, ta.....” Gã đàn ông nuốt nuốt nước miếng, then quá thành giận rống to, “Đương nhiên là của ta ! Quên đi, lão tử không cùng tên nhóc này so đo.” Nói xong, chạy nhanh rời đi.

Thấy không còn gì để xem vậy mọi người cũng tản ra.

Tiểu cô nương xoay người nhìn về phía tiểu nam hài. “Người có khỏe không ?” Thấy máu trên mặt hần, dường như bộ dáng bị thương không nhẹ.

“Khụ..... Chết, không chết được.” Tiểu nam hài quật cường lau đi khóe miệng dính máu, con người đen vẫn trừng mắt hướng gã đàn ông rời đi.

“Đáng giận, tiền của ta.” Đau nha..... Thôi bạc kia có thể để cho hần sống tốt một ngày. “Người làm sao có thể để cho hần lấy đi tiền đó ? Đó là tiền của ta nha !”

“Đại thúc kia cũng sẽ không trả, nếu thực làm cho hần không chịu nổi, sợ hần then quá thành giận, sẽ xuống tay nặng hơn.” Thấy vẻ mặt hần bộ dáng đau lòng, tiểu cô nương nhin không được nở một nụ cười.

“Người muốn nói bạc, này, lại cho người một lần nữa.” Vươn tay, tiểu cô nương xuất ra năm lạng cho hần.

Tiểu nam hài trừng mắt nàng, muốn lấy, nhưng lại cảm thấy rất kỳ quái. “Uy, người tiền nhiều nha ? Làm sao lại cho ta tiền ?” Vừa mới bị cướp đi một lạng cũng là hần khi ăn xin nàng cho hần, hiện tại lại cho hần năm lạng.

“Là ta hại người bị đánh lại bị oan uổng, năm lạng này coi như là tiền thuốc men đi. Ta xem người bị thương không nhẹ, nhanh đi xem đại phu.”

Tiểu nam hài kỳ quái nhìn nàng một cái, lại nhìn bạc vụn trong lòng bàn tay tuyết trắng dù sao có người đưa cho, không lấy thật uổng phí.

Hần nhanh tay cầm lấy, cẩn thận giấu ở trong lòng.

“Cảm tạ.” Nói xong, hần ôm ngực, lão đảo xoay người tránh ra.

“Uy, y quán không phải tại hướng đi kia, người đi nhầm.” Tiểu cô nương hướng hần hô.

Tiểu nam hài mới mặc kệ nàng. Ai có tiền đi xem đại phu ? Lãng phí.

“Uy ! Người không tới xem đại phu sao ?” Tiểu cô nương đi theo phía sau hần, thanh âm mềm mại truy vấn.

“Dù sao không chết được, làm sao lãng phí tiền..... Khụ.....” Nói xong, hần lại ho ra máu.

Ngực đau quá, xương sườn sẽ không phải bị gãy đi.....

“Oa ! Người ho ra máu !” Tiểu cô nương kinh hô.

Tiểu nam hài nhìn nàng liếc mắt một cái. Ho ra máu là hần, hần cũng chưa phản ứng, nàng kêu la cái gì ?

Thấy hần vẻ mặt ghét biểu tình ngạc nhiên của nàng, tiểu cô nương nhin không được nhíu mày, cảm thấy thực đáng thương thức.

Ngay từ đầu cho hần một lạng là vì biểu tình bình tĩnh kia của hần hấp dẫn nàng, ánh mắt đen láy thật sâu, giống viên thạch đen, rất sâu, cũng không thấy đáy.

Cho nên, nàng cho hần một lạng, muốn nhìn phản ứng của hần.

Hần cầm tiền, chính là ngấm nàng liếc mắt một cái, nói tiếng cảm tạ, bước đi.

Nàng tò mò đi theo phía sau hắn, đương nhiên cũng thấy được quá trình vừa rồi. Thấy hắn tình nguyện bị đánh chết cũng không nguyện đem một lạng kia cho người ta, nàng càng cảm thấy thực hứng thú.

Mạng so với tiền quan trọng hơn sao ?

Mà hiện tại, hắn đều ho ra máu cũng không đi xem đại phu, dường như người ho ra máu không phải hắn, gương mặt bản hoàn toàn không có biểu cảm gì.

Thật sự là người kỳ quái.....

“Uy, người tên là gì ? Có người nhà không ?” Đi theo phía sau hắn, nàng không ngừng hỏi.

Thật ồn ào. Hắn ngay tại ngực bị đau, nàng còn giống chú chim sẻ vẫn luôn âm ỹ làm cho hắn càng khó chịu.

Tiểu nam hài lãnh đạm ngấm nàng liếc mắt một cái, vốn nghĩ không để ý tới nàng, lại nghĩ đến năm lạng trong ngực mà nàng vừa cho..... Quên đi, nhận tiền của người, phải trả lời nàng thôi.

“Không có.” Hai chữ thật ngắn, lại làm cho hắn tiêu hao toàn bộ sức lực.

“Không có gì ? Không có tên ? Vẫn là không có người nhà ?” Thấy hắn sắc mặt tái nhợt, cước bộ cũng bắt đầu không xong, tiểu cô nương biết hắn sắp chống đỡ không được.

“Đều không có.” Hắn ho nhẹ, ngực càng đau, máu không ngừng theo từ khoe miệng dạt ra.

“Uy, xương cốt của người hắn là bị gãy rồi.” Sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, giữa trán cũng toát ra mồ hôi lạnh, xem ra thật sự bị thương rất nặng.

Không cần nàng nói, hắn cũng biết.

Rốt cuộc đi không được, tiểu nam hài mệt mỏi ngồi ở dưới tàng cây, nhắm mắt lại, thở thật mạnh.

Tiểu cô nương tò mò ngồi xổm trước người hắn, nháy mắt to nhìn thẳng hắn.

Cho dù không nhìn thấy gương mặt của tiểu cô nương, hắn vẫn là cảm giác được tầm mắt xuyên thấu của nàng qua sa mỏng vẫn chăm chú nhìn vào hắn.

“Khụ, người, người rốt cuộc muốn nhìn tới khi nào ?” Mở mắt ra, tiểu nam hài tức giận trừng mắt nàng.

“Uy, người muốn đi theo ta hay không ?” Thấy hắn chịu để ý nàng, tiểu cô nương cánh môi giờ lên, mắt to cách sa mỏng bình tĩnh nhìn hắn.

“Đi cùng người ?” Tiểu nam hài nghi hoặc nhíu mày.

“Đúng. Chỉ cần đi theo ta, cam đoan người không lo ăn không lo mặc.” Nàng dụ hoặc hắn. “Hơn nữa, còn có thể có bạc trắng bóng nha.”

Theo quan sát của nàng, nam hài hắn là thực yêu tiền, có thể lấy này dụ hoặc hắn.

Quả nhiên, nghe được tiền, ánh mắt bình tĩnh của nam hài có điểm tỏa sáng, cũng có chút động lòng, còn là có thêm cảnh giác.

Cô gái trước mắt xem ra tuổi cùng hắn không kém là bao nhiêu, cho dù một thân hơi thở tôn quý, nhưng là loại phú quý này người ta hắn là sẽ không thiếu người hầu hạ đi.

Thấy ánh mắt hắn hoài nghi, tiểu cô nương mỉm cười, đang muốn mở miệng, một trận gió nhẹ lại thổi tới, thổi bay sa mỏng, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ.

Tiểu nam hài tiếp theo trừng lớn mắt làm cho hắn bị kinh hách không chỉ là khuôn mặt kia, còn có cặp mắt có màu xanh biếc kia cùng với giữa trán có một chút đỏ sẫm.

“Người.....” Nữ, nữ hoàng ?!

Bị nhận ra, Thương Nguyệt Phi Hoàng cũng không hoảng hốt. “Như thế nào ? Vậy chịu đi theo ta không ?”

Tiểu nam hài hoàn toàn nói không ra lời.

“Ta có thể cho người đi theo bên người ta nha. Xem tuổi của người hửn là tám, chín tuổi đi, lúc này làm thái giám cũng sẽ không quá muộn.....”

Thái giám ?

Kia không phải muốn thiến đi ?!

Con người trầm xuống, tiểu nam hài trờng hướng vận mệnh của chính mình, cánh môi khẽ mân.

“Không cần.”

“Cái gì ?” Nói đến một nửa bị đánh gãy, Thương Nguyệt Phi Hoàng nháy mắt hạ mắt.

“Không hoạn.” Tuổi tuy nhỏ, nhưng hửn còn biết “Cái kia” là bảo bối của nam nhân, nếu thiến, kia còn gọi là nam nhân sao ?

“Nhưng là, chỉ cần người đi theo bên người ta là có thể ba bữa ảm no, không cần lại lưu lạc, không cần lại làm ăn xin, hơn nữa chỉ cần người có năng lực, còn có thể quyền khuynh nhất thời, làm công công không ai dám chọc nha.” Thương Nguyệt Phi Hoàng dụ hoặc hửn.

“Không cần. Người tìm người khác đi !” Hửn chậm rãi khởi động thân mình, lại chậm rãi tránh ra, không hề để ý nàg.

Lại bị bỏ qua, Thương Nguyệt Phi Hoàng phồng hai gò má. Lớn như vậy, đây chính là lần đầu tiên nàg bị coi thường, cũng là lần đầu tiên bị cự tuyệt.

Đáng giận, nàg mới không buông tay.

“Được, người có thể không hoạn, như vậy được rồi đi ?” Nàg thỏa hiệp. Dù sao nàg muốn hửn đi theo bên người nàg !

Không biết vì sao, nàg chính là cố chấp muốn hửn đi theo nàg.

Có thể là một đôi mắt đen láy bình tĩnh kia hấp dẫn nàg..... Đầu tiên mắt nhìn đến hửn, trước hết hấp dẫn của nàg, chính là đôi con người đen không gọn sóng kia.

Rõ ràng là một đôi mắt rất đẹp, nhưng không có tức giận gì, làm cho nàg không tự chủ được ngạc nhiên ngoài dự đoán mới có thể đi theo phía sau hửn.

Thậm chí còn đã mở miệng, muốn hửn đi theo bên người nàg.

Không nghĩ tới, hửn thế nhưng cự tuyệt.

Làm ơn, cho dù thiến, vẫn là có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, có gì không tốt ?

Hửn dám cự tuyệt nàg ?!

Đáng giận, nữ hoàng tôn nghiêm nhưng là không cho phép cự tuyệt.

Theo lý thuyết, nàg hửn là không để ý tới hửn, nhưng là thấy hửn cũng không quay đầu lại tiêu sái đi, lời nói thỏa hiệp nhưng lại không tự chủ được nói ra, nhưng lại không có một tia hối hận..... Đây là có chuyện gì ? (F : yêu anh từ cái nhìn đầu tiên a)

Nghe được lời của nàg, tiểu nam hài sửng sốt, chậm rãi quay đầu. “Không hoạn ?”

Nhếch mím môi, Thương Nguyệt Phi Hoàng nhìn hửn, sau đó gật đầu thật mạnh. “Đúng, không hoạn.” Mặc kệ, dù sao chỉ cần làm cho hửn đi theo bên người nàg là tốt rồi.

Về phần hoạn quan kia, nàg sẽ có biện pháp cho nó đi qua.

Tiểu nam hài hơi hơi nhúu mày, suy nghĩ một chút, cũng gật đầu theo.

“Được, ta đi theo người.”

Khi đó Thương Nguyệt Phi Hoàng dùng kế một chút, làm cho người phòng kính sự nghĩ đến Vệ Tê Phượng đã không còn là tiểu thái giám mới tới, để cho hửn đi theo bên người nàg.

Mà hấn sau khi tắm rửa xong cũng làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ.

Nàng không nghĩ tới giấu ở dưới gương mặt bần, đúng là tiểu nam hài tuần tú. Tuy rằng bởi vì dinh dưỡng không đủ mà gầy yếu, không chút nào che dấu xinh đẹp của hấn.

Nàng cũng mới biết được, hấn kỳ thật hơn nàng một tuổi, chính là hình thể gầy yếu làm cho nàng nghĩ đến hấn so với nàng còn nhỏ hơn.

Từ nhỏ hấn chính là cô nhi, không có tên. Lúc năm tuổi hấn là được một lão ăn xin nuôi nấng lớn lên, lão ăn xin sau khi qua đời, hấn liền một mình tự ăn xin mà sống.

Hấn nói, lão ăn xin họ Vệ, cho nên, hấn liền đi theo họ Vệ.

Về phần tên, vốn không có.

Nàng nghe xong, liền vì hấn mà đặt một cái tên.

Tê Phượng. Vệ Tê Phượng.

Đây là nàng vì hấn mà đặt tên.

Khi đó nàng không nghĩ nhiều, tự nhiên nghĩ cái tên vậy.

Phượng cùng hoàng, vốn là gắn bó.

Nếu bọn họ có chung bí mật, như vậy liền gắn bó cùng một chỗ đi.

Hiện tại ngẫm lại, khi đó vì hấn lấy hai chữ “Tê Phượng”, có phải nàng khi đó đã sớm không tự chủ được bị hấn hấp dẫn hay không, cho nên mới vì hấn mà gọi là Tê Phượng.....

Phượng hoàng phượng hoàng, hấn là phượng, nàng là hoàng, hai người sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ, chẳng bao giờ rời xa.

Nàng cùng hấn, sớm chiều ở chung.

Nàng hiểu biết hấn, hấn cũng hiểu biết nàng.

Nàng biết hấn cũng không tín nhiệm bất luận kẻ nào, chỉ có tiền tài mới là bằng hữu trung thành nhất của hấn, cho nên hấn yêu tiền, yêu vàng bạc châu báu.

Mà nàng, luôn nhìn hấn

Bởi vì hấn rất thú vị.

Không giống người nịnh bợ quanh nàng, cũng không giống huynh tỉ trách móc thương yêu nàng, hấn đối nàng luôn ôn hoà, đối xử nàng đúng trách nhiệm với một chủ tử, cũng không vượt quá khuôn phép.

Mà nàng rõ ràng mới là chủ tử, mà khi hai người ở chung, ngược lại hấn mới như là chủ tử.

Nàng để cho hấn đi theo đọc sách, còn để cho hấn luyện võ, mọi cách thương yêu hấn, ngay cả huynh tỉ đều nói, nàng đối Vệ Tê Phượng thật sự thật tốt quá.

Nếu Vệ Tê Phượng không là thái giám, bọn họ thực sẽ hoài nghi bọn họ hai người có quan hệ gì.

Có một thời gian, huynh tỉ còn tưởng rằng nàng đối Vệ Tê Phượng có ý, sợ nàng yêu thương thái giám, khấn trương muốn chết, là nàng phải ở bên trấn an xuống, bọn họ lòng mới thả lỏng.

Nhưng huynh tỉ quả thật cũng chưa nói sai, nàng là thật thích Vệ Tê Phượng.

Không biết bắt đầu từ đâu, trong mắt của nàng chỉ có hấn, lúc nào cũng nhìn hấn chăm chú, không cho phép hấn rời đi bên người mình.

Nàng không cần cung nữ hầu hạ, chỉ cần hấn.

Cho nên nàng thực y ngủ nghỉ đều từ hấn hầu hạ, trừ bỏ hấn, nàng không cần người khác.

Một lòng của nàng chính là buộc ở trên người hấn, hai năm trước thậm chí còn đem thân chính mình mình cho hấn.....

Nghĩ đến chuyện hai năm trước, Thương Nguyệt Phi Hoàng không khỏi giận tái mặt.

Tên kia, nàng muốn đem chính mình cho hắn, hắn còn không muốn, trên mặt biểu tình giống như nàng trúng tà, ngay cả nghĩ cũng không nghĩ để ý nàng.

Nếu nàng không dùng vàng bạc dụ hoặc, hắn sẽ không chạm vào nàng.

Hắn là nam nhân thứ nhất của nàng, nàng cũng là nữ nhân thứ nhất của hắn nữ, bọn họ đều là lần đầu tiên của nhau, bất đồng là, nàng là cam tâm tình nguyện, mà hắn là vì bạc bán đứng chính mình.

Nàng nữ hoàng Thương Nguyệt này, vì hắn, thật sự ngay cả tôn nghiêm đều không có.

“Kỳ quái, người ta không phải đều nói Phượng cầu hoàng sao ? Như thế nào ta là hoàng cầu phượng ? Hơn nữa phượng kia còn đối ta xa cách.....”

Càng nghĩ, Thương Nguyệt Phi Hoàng càng giận.

Từ trước đến nay, đều là nàng quán quít lấy hắn, hắn đâu ? Trong lòng lạnh như băng này chỉ có vàng bạc châu báu !

Không cam lòng.....

Cánh môi hơi nhếch, Thương Nguyệt Phi Hoàng tức giận.

Nàng cũng không tin, phượng đầu gối kia sẽ không là của nàng.

Hắn hiện tại không nhìn nàng, không tồn tại, nàng sẽ làm hắn trong mắt chỉ có nàng

“Vệ Tê Phượng, nữ hoàng vốn có bản lĩnh làm cho hoàng huynh hoàng tỷ tìm được tình yêu, cũng không tin không thể cho người yêu thương ta !” Thương Nguyệt Phi Hoàng thề trịnh trọng.

Vệ Tê Phượng, bản nữ hoàng sẽ làm cho người hao tổn tâm tư !

Một trận lạnh lẽo không hiểu ở đâu đánh úp lên người Vệ Tê Phượng.

Hắn vừa tỉnh ngủ, nhận không được mà rung mình một cái.

Dự cảm không tốt.

Mây kiếm cau lại, hắn nhanh chóng nhảy xuống giường, xốc lên vải trải giường, ấn vào tầng ngấm một cái, tấm ván gỗ trên giường chậm rãi hướng lên trên.

Tức thì, phiến kim quang lấp lánh.

Dưới ván giường toàn là hoàng kim, đây là dự trữ của hắn.

Cẩn thận đếm tốt lắm, không thiếu một khối vàng.

Cho nên, cơn lạnh vừa mới không phải tiền bị trộm.

Nhẹ nhàng thở ra, hắn đẩy ván giường lại, đem vải trải giường trải lại như cũ.

Mỗi ngày, hắn muốn ngủ ở trên vàng bạc này mới có thể an tâm.

Vàng bạc là hắn yêu nhất, cho dù chết, hắn cũng muốn chết ở nơi phía dưới có nhiều vàng bạc châu báu, như vậy mới có thể mà cam tâm chết.

Này vàng đó, ít nhất có một phần ba là góp phần của Thương Nguyệt Phi Hoàng, đó là phí bồi ngủ của hắn.

Phải trả tiền, hắn mới bằng lòng bồi ngủ, nếu không đừng mơ tưởng.

Tuy rằng hắn không hiểu gì, đường đường một nữ hoàng hắn là không thiếu nam nhân, nhưng nàng thế nhưng muốn hắn bồi ngủ..... Nàng thiếu người như vậy sao ?

Khuôn mặt tuần tú có điểm nghi hoặc, có thể tưởng tượng đến bộ dáng kiều mỹ của Thương Nguyệt Phi Hoàng, gương mặt đẹp bạc môi nhện không được nhẹ nhàng gợn lên.

Nói thật, hắn thích bộ dáng nàng ở dưới thân hắn rên rỉ, thích đôi mắt xanh biếc kia nhìn chăm chú vào hắn, thích ở dưới sự đụng chạm của hắn nghe được cái miệng ngọt nhỏ nhắn kia ngậm ra thanh âm dễ nghe.

Mà khi hắn tiến vào thân thể của nàng, kia bị gắt gao sát chặt luôn làm cho hắn toàn thân nóng, không có cách nào dùng lời nói để nói lên cảm giác thoải mái.

Kỳ thật, hắn cũng không như mặt ngoài thờ ơ như vậy, chính là hắn không cho nàng phát hiện, chính mình đối nàng nổi lên dao động.

Đối mặt thân thể mềm mại mê người kia, bộ dáng còn phải làm bộ như bình tĩnh, hắn ghen đến đều nhanh nội thương, trời biết hắn muốn có nhiều sung lực mà dùng sức xuyên qua nàng thể nào.

Nhưng là không được. Nàng nếu biết chính mình có thể làm cho hắn mất bình tĩnh, nàng nhất định sẽ rất đắc ý.

Hai người ở chung chín năm, nàng đang nghĩ cái gì, hắn sẽ không biết sao ?

Tuy rằng hắn vẫn là không hiểu, nàng vì sao muốn đem chính mình cho hắn.

Chẳng lẽ..... Nàng thích hắn ?

“Không có khả năng !” Vệ Tê Phượng nhanh chóng gạt bỏ tính đến khả năng này.

Tuy rằng tim của hắn vì có suy nghĩ này mà đập nhanh hơn, nhưng hắn vẫn là làm cho chính mình tỉnh táo lại, không cần suy nghĩ loại việc không có khả năng này.

Con người đen, thâm trầm xẹt qua một tia sáng.

Như là cố ý muốn xem nhẹ cái gì, hắn ở trong lòng nói cho chính mình, đường đường nữ hoàng làm sao có thể sẽ thích hắn ? Cũng không phải ánh mắt có vấn đề !

Nhưng nàng vì sao lại phải làm như vậy ?

Trong lòng nghi vấn lại nổi lên, Vệ Tê Phượng ánh mắt thu lại, nhẹ nhàng nâng khóe môi. “Quên đi, lòng của nữ nhân vốn là khó hiểu.” Vẫn là biết tiền tốt nhất.

Nhún nhún vai, Vệ Tê Phượng quyết định đem vấn đề nan giải này chuyển qua một bên. Trọng điểm là, hắn trước bình yên vô sự, như vậy thì tốt rồi.

Về phần cơn gió lạnh không hiểu kia.....

Hắn là hắn suy nghĩ nhiều quá.

Đúng không ?

Hết chương 2.

3. Chương 3

Edit & Beta : Flora

Sáng sớm, trên đại điện nguy nga lộng lẫy, tụ tập văn võ bá quan cung kính đứng thành hai hàng, hướng nữ hoàng báo cáo chuyện các nơi.

Thương Nguyệt Phi Hoàng mệt mỏi ngồi ở ngai vàng trên có khắc phượng hoàng, quần áo sợi tơ màu đỏ gấm có viền vàng ôm lấy dáng người trưởng thành xinh đẹp, trên gấm y phục lộng lẫy lấy lấy kim tuyến thêu đại biểu cho nữ hoàng là thần diệu phượng hoàng mái, nhất chằm một đường thêu ra thần diệu ở trên xiêm y màu đỏ, phảng phất muốn giương cánh cao bay đi trông rất sống động.

Mái tóc dài đen nhánh, đỉnh đầu đội vương miện tượng trưng cánh chim phượng hoàng màu vàng, giữa vầng trán trắng có một chấm màu son đỏ sẫm, ngũ quan tinh tế mà tuyệt mỹ, cánh môi gợi lên một tia cười nhạt, tinh thần biếng nhác nhưng lại tản ra khí thế quân vương thiên hạ.

Nữ hoàng Thương Nguyệt quốc, mười tuổi đăng cơ, tại vị đã chín năm, dưới sự thống trị của nàng cùng với chúng thần phụ tá, làm cho Thương Nguyệt quốc trở thành cường quốc không người nào có thể địch.

Mọi người đều biết, nữ hoàng Thương Nguyệt mặc dù tuổi trẻ, thông minh lanh lợi, suy nghĩ sâu lắng lại làm người ta không dám khinh thường, dung nhan xinh đẹp luôn giữ một chút cười nhạt, con ngươi màu xanh biếc xinh đẹp mà vô hại, như là tiên tử không được nuôi từ khói lửa nhân gian, làm cho người ta dễ dàng buông cảnh giác.

Nhưng này chính là dáng vẻ giả dối này, người biết rõ tính tình nàng đều biết, bề ngoài thanh lệ vô hại kia là một loại ngụy trang, ai dám gây chuyện không coi nàng vào đâu, cho dù là hoàng thân quốc thích, vẫn như cũ phải luận tội mà chịu phạt.

Thiên Tử phạm pháp cũng đồng tội với thứ dân, đây là cách làm trước sau như một của nàng.

Cũng nguyên nhân như thế, các vị đại thần khi báo cáo tình huống các nơi, lại nơm nớp lo sợ, chỉ sợ làm sao làm không được tốt, làm cho nữ hoàng không hờn giận, đầu chính mình cùng địa vị sẽ không được đảm bảo.

Cuối cùng nghe xong một vị đại thần báo cáo, Thương Nguyệt Phi Hoàng vừa lòng giờ lên tươi cười. “Trừ bỏ này đó, các khanh còn có chuyện gì không?”

Nàng từ từ nhìn qua chúng thần liếc mắt một cái, thấy mọi người không có nói gì, mới lại mở miệng, “Nếu các khanh không có việc gì, bốn hoàng ngược lại có chuyện muốn tuyên bố.”

Lời này vừa ra, chúng thần sửng sốt, Nhiếp chính vương ngồi ở một bên cũng khẽ nhíu mày, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Thương Nguyệt Phi Hoàng.

Cảm nhận được ánh mắt nghi vấn của huynh trưởng, Thương Nguyệt Phi Hoàng cười ra hiệu, lục mâu nhìn Vệ Tê Phượng đứng ở bên cạnh liếc mắt một cái, một tia gian xảo hiện lên trong đôi mắt.

Vệ Tê Phượng mắt nhìn mũi, lỗ nhìn tâm, khuôn mặt tuấn tú biểu tình lạnh nhạt, không gợn một tia gợn sóng, con ngươi đen trầm tĩnh giống một hồ nước trong suốt.

Mà biểu tình lãnh đạm này làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng chán ghét.

Hừ ! Cũng không tin sau khi hẳn nghe xong lời của nàng, còn có thể giữ nguyên vẻ mặt này !

Thương Nguyệt Phi Hoàng oán hận nghĩ, ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi mở miệng.

“Bốn hoàng cũng đã mười chín tuổi rồi, nghĩ đến cũng là lúc chọn lựa vị hôn phu. Cho dù không chọn vị hôn phu, bốn hoàng cũng muốn tuyển vài tên nam sủng đến chơi đùa.”

Lời này vừa ra, toàn điện khiếp sợ.

Bọn họ có nghe lầm hay không ?

Tuyển vị hôn phu là bình thường, dù sao nữ hoàng cũng đến tuổi, nhưng là nam sủng ?

Làm ơn, Thương Nguyệt quốc từ khi bắt đầu tới nay, cũng không có nữ hoàng từng có nam sủng nha !

Nhiều năm qua như vậy, triều đại nữ hoàng chỉ có một vị hôn phu, hơn nữa không phải là quan hệ chính trị cho nên triều đại nữ hoàng cùng trượng phu đặt biệt ân ái, liền ngay cả nữ hoàng tiền nhiệm cũng chỉ có một vị vương phu, cũng sinh hạ bốn nữ tử.

Mà hiện tại, nữ hoàng nhưng lại nói muốn nạp nam sủng ?!

“Hoàng, Hoàng nhi, muội nói cái gì ? Nói lại lần nữa xem !” Thân là Nhiếp chính vương Thương Nguyệt Ngạo Văn kinh ngạc từ trên chỗ ngồi thất thố đứng lên, không dám tin nhìn về phía muội muội.

“Thương Nguyệt Phi Hoàng, ta vừa rồi có phải nghe lầm hay không ? Muội nói lại một lần nữa cho ta !”
Liền ngay cả đại tướng quân Thương Nguyệt Ngạo Vũ cũng tiếp theo trợn mắt to, hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm.

Xưa nay Vệ Tê Phượng lãnh đạm cũng theo chớp chớp con người đen, ánh mắt đẹp không tự giác nhíu lại, nâng lên con người đen nhìn về phía nàng.

Nam sủng ?

Hắn nghe lầm sao ?

Nhìn đến phản ứng Vệ Tê Phượng, Thương Nguyệt Phi Hoàng thích.

Ha ha, có phản ứng là tốt rồi, mà phản ứng của hắn, chính là nàng muốn, nàng muốn nhìn, hắn là không phải thật sự không cần nàng.

Cánh môi gợi lên, không nhìn kinh ngạc của mọi người, Thương Nguyệt Phi Hoàng lạnh lùng nói, “Ta nói, ta muốn nạp vài tên nam sủng đến cho hậu cung phong phú một chút, bằng không một hậu cung lạnh băng như vậy một chút lạc thú đều không có.” Vừa nói, nàng vừa chú ý phản ứng của Vệ Tê Phượng.

Vệ Tê Phượng giữa trán cau lại càng lúc càng sâu. Không biết vì sao, nghe được nàng muốn nạp nam sủng, tuyển vị hôn phu, ngực hắn thế nhưng có một chút buồn bực.

Một loại cảm giác không thoải mái.

Loại cảm giác này như là..... Trên người tiền giống như cũng bị cướp đi.

Ấn..... Hắn là lo lắng cho mình thất sủng, sẽ không được hầu hạ ngủ sao?

Nghĩ đến đây, Vệ Tê Phượng bỗng nhiên hiểu ra.

Nguyên lai là như vậy, trong lòng hắn mới có thể không thoải mái nha ! (F : k phải ca ơi !!)

Cũng là, không có phí bồi ngủ, tiền tài của hắn sẽ giảm đi rất nhiều, dù sao dự trữ của hắn rất nhiều là do đóng góp của nàng.

Nghĩ đến này, con người đen nâng lên, cùng con người xanh biếc kia chống lại.

Chỉ một mắt, Thương Nguyệt Phi Hoàng thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu

Con mẹ nó !

Chỉ một mắt, nàng liền thấy rõ Vệ Tê Phượng đang nghĩ cái gì.

Vương bát dẫn này thậm chí nghĩ đến nàng có nam sủng, hắn sẽ không có phí bồi ngủ, không phí bồi ngủ, dự trữ của hắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Tiền tiền tiền ! Nàng đối hắn mà nói, cũng chỉ đại biểu cho tiền !

Thương Nguyệt Phi Hoàng tức giận đến phát run, liếc mình hít sâu.

Người dưới điện không hiểu lí do nhìn nàng. Sao lại thế này ? Thoáng một cái, nữ hoàng dường như đang tức giận, nhưng lại tức giận đến không nhẹ ?

“Nữ hoàng, chuyện nạp nam sủng tuyệt đối không được, Thương Nguyệt quốc bao năm qua đến nay chưa bao giờ có chuyện này, nếu nói muốn chọn lựa vị hôn phu, bốn vương có ”

“Ta trước mắt không cần vị hôn phu.” Nàng căm giận đánh gãy lời nói của Thương Nguyệt Ngạo Vân. “Ta chỉ muốn nam sủng ! Cho dù muốn chọn lựa vị hôn phu, chỉ cần từ giữa chúng nam sủng chọn lựa một người là có thể đi.” Trọng điểm là, trừ bỏ Vệ Tê Phượng, nàng mới không cần người khác làm vị hôn phu của nàng.

Nàng nguyên nhân muốn dùng chiêu nam sủng này làm cho Vệ Tê Phượng ghen, nhưng là..... Ăn cái rầm dầm chua, vương bát dẫn này thậm chí nghĩ đến tiền của hắn !

Không được, tuyệt đối không có thể nhận thua, sự tình đều mới bắt đầu, nàng tuyệt đối không thể buông tha.

Nàng không tin Thương Nguyệt Phi Hoàng nàng không có biện pháp làm cho hấn yêu thương !

“Điều này sao có thể !” Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận đến giậm chân. Muội muội hấn thần kinh là đang phát cái gì thế ? Không có việc gì còn muốn nạp nam sủng !

“Vì sao không được ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhú mày hừ lạnh. “Nhị hoàng huynh, đừng quên, giống như Hồ quốc là nữ quyền trị quốc, nhưng lại có thể có được phần đông nam nhân.” Là vận may của nhị ca nàng, gặp được nhị tẩu quyết một lòng với hấn, bằng không hấn cũng sẽ chỉ là một trong phần đông nam nhân của nhị tẩu.

“Nữ hoàng, nơi này là Thương Nguyệt quốc, không phải Hồ quốc.” Thương Nguyệt Ngạo Vân nhú mày, không hiểu tiểu muội như thế nào lấy so với tập tục của quốc hấn.

“Thì tính sao ?” Lục mâu quét hai vị hoàng huynh liếc mắt một cái, Thương Nguyệt Phi Hoàng tùy tiện nói, “Dù sao lệ thường luôn có thể sửa đổi, mà lời nói của ta chính là hết thấy. Vương đại nhân, nam sủng chọn người liền từ người quyết định, hai ngày sau ta sẽ bố trí “yến tuyển sủng”, đến lúc đó ta muốn đến nhìn người.”

Nói xong, không nhìn đến sắc mặt xanh mét của hai vị hoàng huynh, tầm mắt của nàng chỉ dừng ở trên người Vệ Tê Phượng.

Thật là nam nhân chết tiệt chính là thần nhiên nhìn nàng liếc mắt một cái, liền thu hồi tầm mắt lại.

Mà liếc mắt kia một ý tứ thực rõ ràng

Xem ra, người thật sự rất thiếu.

Thiếu, tương đương cơ khát.

Cho nên nói rõ một chút, liếc mắt kia một cái chính là nói cho nàng xem ra người thực cơ khát.

Cơ khát cái rắm !

Thương Nguyệt Phi Hoàng giận đến muốn học máu, từ sau khi hạ triều sắc mặt đã không hoà nhã.

Mãi cho đến khi dùng bữa tối, sắc mặt của nàng đây là rất khó xem.

Mà cái tên đầu sỏ gây nên hoàn toàn không cảm giác, làm theo hầu hạ nàng, đối lửa giận của nàng làm như không thấy, hơn nữa cũng không để ý tới.

Dọn xong đồ ăn, cầm lấy đĩa ngà voi, Vệ Tê Phượng cung kính nói : “Nữ hoàng thỉnh dùng bữa.”

Dùng cái rắm ! Lão nương bực bội cũng đã no rồi !

Thương Nguyệt Phi Hoàng trừng mắt hấn, liều mình hít sâu, đem toàn bộ tất cả lời thô tục phát tiết ở trong lòng. Rõ ràng rất muốn bóp chết hấn, lại còn phải nhịn xuống, làm cho ngực của nàng đau quá.

Bị trừng mắt nhìn cả một ngày, Vệ Tê Phượng cũng không phải người chết, đương nhiên là có cảm giác. Nhưng hấn thật sự chẳng biết vì sao bị trừng..... Hấn lại không chọc giận nàng.

Thấy nàng đưa chậm chạp bất động, chính là mở to lục mâu hung tợn trừng hấn, Vệ Tê Phượng đành phải buông đĩa ngà voi, thực bất đắc dĩ mở miệng.

“Nữ hoàng đang tức giận ?”

“Đúng.” Tốt lắm, cuối cùng có cảm giác.

“Là do tiểu nhân chọc giận ?”

“Đúng vậy.” A, còn có tự mình hiểu lấy nha.

“Vì sao ?” Hấn có chọc tới nàng sao ?

Vì sao ?

Hấn còn dám hỏi nàng vì sao ?

Thở sâu, Thương Nguyệt Phi Hoàng cảm thấy chính mình không chỉ muốn học máu, còn muốn phun hỏa.

Hít sâu..... Khi hân trì độn tốt lắm.

Dù sao chuyện hân trì độn cũng không phải một ngày hai ngày, hân chỉ có đối tiền tài mới miễn cảm, còn lại, hân hoàn toàn đầu chạy không.

Tiêu chuẩn của tên nô lệ tiền.

“Ta hỏi người, người đối ta muốn nạp nam sủng có cảm giác gì ?” Kiểm chế tính tình, Thương Nguyệt Phi Hoàng áp chế lửa giận, lạnh lùng hỏi.

Liếc nhìn nàng một cái, Vệ Tê Phượng đáp không chút do dự, “Về sau tiểu nhân khả năng sẽ không có thể kiếm được phí bồi ngủ, như vậy tiền sẽ thiếu.”

Nghĩ vậy, hân còn thật phiền não, mi đẹp hơi hơi nhăn lại.

Kỳ thật, trong lòng hân dường như còn có cảm giác khác, so với cảm giác lấy không được phí bồi ngủ còn buồn, bất quá hân nhận thức không được, chỉ có thể coi như đau lòng là vì không kiếm được tiền.

Nguyên lai kiếm không được phí bồi ngủ của nàng, so với kiếm không được cái khác ngoài tiền làm cho hân đau lòng.....

Nàng chỉ biết ! Vương bát đản này cũng chỉ nghĩ đến tiền !

Che ngực, Thương Nguyệt Phi Hoàng giận đến ngực đau quá.

Trên đời này cũng chỉ có Vệ Tê Phượng có thể làm cho nàng giận thành bộ dáng này.

Nàng tức chết chính mình lúc trước nhất hân về là đúng hay không ?

“Vệ Tê Phượng, người cũng chỉ nghĩ như vậy ?” Rốt cuộc không khống chế được tính mình, Thương Nguyệt Phi Hoàng tức giận đến đứng lên, lật độ bàn.

“Bằng không còn muốn ta nghĩ cái gì ?” Vệ Tê Phượng vẻ mặt nghi hoặc, phát hiện nàng dường như lại tức giận. Vì sao ?

“Người, người.....” Đau, nàng tức giận đến ngực đau quá.

Nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ kia tức giận đến đỏ lên, bộ ngực cao ngất không ngừng phập phồng, khuôn mặt tuần tú vẻ mặt lại không hiểu.

Hân thật sự không hiểu nàng làm sao tức giận như vậy..... Hân có nói sai cái gì sao ?

“Ta hỏi người !” Thương Nguyệt Phi Hoàng tức giận đến rốt cuộc không giữ được hình tượng, thân thủ kéo lấy vạt áo của hân. “Người cảm thấy để cho nam nhân khác chạm vào ta cũng không có việc gì ?”

Vệ Tê Phượng sửng sốt, nghĩ đến hình ảnh nàng bị tên nam nhân khác chạm vào, nguyên bản khó chịu đặt ở trong ngực dường như nặng hơn.

Nhưng là, nàng là nữ hoàng, hân chính là một tên thái giám nhỏ, nhiều lắm bồi ngủ, hân phải có ý kiến gì ?

“Nữ hoàng nếu như không muốn bị chạm vào, có thể cự tuyệt.” Hân thành thật trả lời. Không cho phép của nàng, người nào nam nhân dám chạm vào nàng ? Cũng không phải muốn chết.

“Ta hỏi không phải này ! Ta hỏi là, ta để cho nam nhân khác chạm vào, người cũng không cảm giác gì ?” Con mẹ nó, hân lại trả lời một néo, nàng nhất định sẽ bóp chết hân !

Có. Hân cảm thấy ngực thực buồn bực, thực không thoải mái.

Nhưng là..... Nhìn Thương Nguyệt Phi Hoàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia giờ phút này thực hung ác, không giống một nữ hoàng, ngược lại giống tên lưu manh ác bá, dường như hân nếu đáp sai, hân liền xong rồi.

Trùng mắt nhìn, Vệ Tê Phượng cân nhắc an toàn trước rồi trả lời.

Hắn không ngu ngốc tuy rằng trì độn, nhưng hắn thật sự không ngu ngốc.

“Khụ, tiểu nhân sao dám có cảm giác gì ? Hơn nữa nếu nữ hoàng có “nhu cầu” rất cao, tiểu nhân cũng không dám ngăn cản.....” Không đúng, hắn nói sai rồi, toàn bộ mặt của nàng đều đen.

Vệ Tê Phượng vội vã cầm miệng.

“Vệ Tê Phượng, ngươi cảm thấy hai năm trước ta vì sao muốn đem chính mình cho ngươi ?” Nàng hỏi, thanh âm rất nhẹ rất nhẹ, khẽ làm cho người ta sợ hãi.

“Ách.....” Hắn thật sự muốn đáp sao ? Không cần đi ! Hắn sợ nha !

“Nói !” Nàng không để hắn do dự.

“Có thể là nữ hoàng ngài nhất thời “cơ khát” đi.” Vừa vặn trong hoàng cung chỉ có hắn có thể giải khát.

Ba.

Lý trí hoàn toàn bị đánh gãy.

Nàng biết hắn trừ bỏ ngoài vàng bạc châu báu, cái đầu kia là chạy xe không, nhưng là không đến bộ này, thật là quá đáng.

“Vệ Tê Phượng.” Thương Nguyệt Phi Hoàng giận dữ ngược lại cười, cười đến rất đẹp, thực nham hiểm, thực tà. “Hai ngày sau, ta sẽ cho ngươi hiểu biết, bản nữ hoàng có bao nhiêu “cơ khát” .”

Tốt lắm, nàng liền như hắn mong muốn, trước mặt của hắn, tuyển nam sung thật tốt, làm cho hắn nhìn xem cơ khát của nàng !

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra ý cười rất đẹp, nhưng là cũng rất khủng bố.

Bất quá Vệ Tê Phượng tuyệt không cảm thấy đáng sợ, dù sao hắn nhìn cũng quen. Giờ phút này hắn chỉ có một nghi hoặc

“Nữ hoàng, người có phải kinh nguyệt đến không ?” Cho nên hôm nay âm tình mới bất định như vậy.

“Vệ Tê Phượng! Ngươi đi chết ”

Hai ngày sau, yến tuyển sung.

Trong đại điện ca múa ồn ào, nhưng là không khí cũng rất ngưng trọng.

Thương Nguyệt Ngạo Vân cùng Thương Nguyệt Ngạo Vũ khuôn mặt anh tuấn vẫn bình tĩnh, liền ngay cả Thương Nguyệt Phi Tử cũng lạnh lùng hé ra dung nhan xinh đẹp, chỉ có một nửa ba người khác tò mò xem xét hết thấy.

Đại thần đang ngồi cũng cúi đầu yên lặng uống rượu, không dám hé răng, cũng không dám thưởng thức điệu múa khiêu vũ.

Về phần Thương Nguyệt Phi Hoàng lười biếng nằm ở trên đi-văng, một tay chống má, lục mẩu thảo nhiên đảo qua một loạt mười tên nam nhân đứng thành một hàng.

Mười tên nam nhân, diện mạo mỗi người mỗi vẻ, đều là tuyển trong mỹ nam tử.

“Oa ! Vương đại nhân thế nào tìm được ? Mười cái nam nhân không chỉ bộ dáng đẹp, khí chất cũng tương đương không tệ nha !” Nhiếp chính vương phi Hoa Lộng Nhi nháy mắt to kinh hô.

“Lộng Nhi !” Thương Nguyệt Ngạo Vân quét qua nàng liếc mắt một cái.

Hoa Lộng Nhi thè lưỡi, vội vàng cầm miệng.

“Ân, thật sự thực không sai. Nếu ta không quyết một lòng đối Vũ ca ca, nhất định cũng sẽ tâm động.” Hồ Tiểu Man mở to trà mẩu thưởng thức mười nam nhân trước mắt, mở miệng đều là tán thưởng.

“Man nhi !” Thương Nguyệt Ngạo Vũ mắt hững hờ nhìn nàng liếc mắt một cái. Hừ, nam nhân này đó so được với hắn sao ?

Nhìn thấy nam nhân của chính mình dường như ghen tị, Hồ Tiểu Man yêu kiều tiến sát trong lòng vị hôn phu. “Bất quá bọn họ vẫn là so ra kém Vũ ca ca chàng.”

Nghe được lời nói thê tử, Thương Nguyệt Ngạo Vũ vẻ mặt giãn ra. Nhưng vừa thấy mười tên nam nhân kia, sắc mặt hắn thật sự không tốt lên được.

“Chắc chắn, không biết nữ hoàng sẽ chọn lựa những người như thế nào ? Theo ta xem đến, từng người đều là được tuyển ra từ tốt nhất, xem ra nữ hoàng thật biết tuyển.” Phượng Thiên Ngân đơn giản mở miệng, lòng hoàn toàn là xem kịch vui.

“Thiên Ngân !” Thương Nguyệt Phi Tử trừng mắt nhìn Phượng Thiên Ngân liếc mắt một cái. Tâm tình của nàng cũng đã hồng rồi, hắn còn đổ thêm dầu vào lửa.

Lời nói một bên, Thương Nguyệt Phi Hoàng đều nghe được từng lời một, bao gồm ba vị huynh tử truyền đến cái nhìn chăm chăm, nàng cũng toàn bộ tiếp thu.

Hai ngày này, nàng bị niệm quá nhiều, nhưng nàng chính là một mực cố chấp, ai cũng không thay đổi được quyết định của nàng.

Lục mầu sau khi ngấm qua mười tên nam nhân kia, tầm mắt chuyển qua trên người Vệ Tê Phượng. “Vệ công công, người cảm thấy người nam nhân nào được ?”

Bị điểm danh Vệ Tê Phượng chậm rãi nâng lên con ngươi đen, có hai vòng mắt đen trên khuôn mặt tuần tú, tuy rằng thần nhiên, nhưng ở trên mặt trắng nõn, vẫn là rất rõ ràng.

Nhìn đến đôi mắt bầm tím kia, tầm mắt mọi người đều hướng nhìn qua Thương Nguyệt Phi Hoàng.

Đôi mắt bầm tím kia xuất hiện vào hai ngày trước, người động thủ là ai, mọi người đều đoán được.

“Muốn chọn nam sủng là nữ hoàng, tiểu nhân không có quyền xen vào.” Vệ Tê Phượng thanh âm bình thản. Không có việc gì bị tặng hai đôi mắt bầm tím, hắn vẫn là ít nói nhất, miễn cho lại chịu khổ.

Hơn nữa nhìn đến mười tên nam nhân kia, trong lòng hắn cực kỳ không thoải mái, có một chút lửa giận không biết tên lên men ở ngực, làm cho hắn không hiểu nổi lên hờn giận.

Thương Nguyệt Phi Hoàng nhìn hắn liếc mắt một cái.

Đúng, trên mặt hắn hai vết bầm tím là do nàng tặng, nhưng hắn có cần bày sắc mặt kia cho nàng xem không ?

Đã gần hai ngày, hắn hoàn toàn không liếc nhìn nàng một cái, cho dù nhìn nàng, ánh mắt cũng mang theo tia lên án, liền ngay cả huynh tử cũng mắng nàng, chất vấn nàng làm sao có thể đánh Vệ công công.

Đánh hắn, nàng cũng thực hối hận a.

Nhưng là không có biện pháp, tay rất ngứa, nếu không phát tiết, nàng nhất định sẽ giận đến chết mất.

Hừ lạnh một tiếng, đối lãnh đạm của hắn làm như không thấy, Thương Nguyệt Phi Hoàng lại ngấm mười tên nam nhân liếc mắt một cái, nâng tay lên một chút, chọn nam nhân ở giữa.

“Người, tên gọi là gì ?”

“Khởi bẩm nữ hoàng, tiểu nhân họ Hạ, tên phong.” Hạ Vũ Phong tướng mạo tuần mỹ cung kính trả lời, một thân khí chất nho nhã, tựa như một công tử cao quý.

“Được, là người, đêm nay là do người tới hầu hạ.” Hối tên xong, Thương Nguyệt Phi Hoàng nhanh chóng đứng lên, “Đi thôi, theo ta hồi cung.”

Khi đi ngang qua bên người Vệ Tê Phượng, nàng cao giọng nói, “Vệ công công, đêm nay thì người đứng ở ngoài cửa hầu hạ, biết không ?” Hừ, nàng muốn cho hắn nghe thấy toàn bộ thanh âm, cũng không tin hắn còn có thể thờ ơ !

Mấy tuần nay không dấu vết cau lại, Vệ Tê Phượng cảm thấy ngực không chỉ bốc lửa lên mà lại còn có điểm chua xót tràn ra.

Đây là cảm giác gì ?

Chẳng lẽ..... Hẳn thật sự đau lòng vì phí bồi ngủ như vậy sao ?

Hết chương 3.

4. Chương 4

Edit & Beta : Flora

“Nữ hoàng, tiểu nhân vì ngài châm rượu.”

“A, đến, người cũng uống.....”

Trong tấm cung, truyền đến tiếng nói chuyện cười duyên.

Tùng trận cười nói kia, làm cho Vệ Tê Phượng đứng ở ngoài cửa cảm thấy rất chói tai.

Nhất là thanh âm mềm mại kia, cười rộ lên, lại mềm mại đáng yêu vài phần, mà thời điểm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia lúc cười rộ lên, con ngươi xanh biếc như trắng rằm sẽ làm cho người dễ dàng say ở trong đó.

Một mình tưởng tượng, Vệ Tê Phượng có thể phác họa vẽ mỹ lệ của nàng lúc này.

Bởi vì nhẵn mịn, cười của nàng, hẳn so với ai khác đều quen thuộc, mà hiện tại, người được hưởng vẻ xinh đẹp của nàng không phải hẳn, mà là một nam nhân khác.

Đợi chút, nàng còn có thể để cho tên nam nhân kia chạm vào nàng, vuốt ve da thịt như tuyết trắng kia, hưởng thụ yêu kiều của nàng, cùng với mềm mại đáng yêu của nàng.....

Nghĩ đến đây, Vệ Tê Phượng không khỏi cảm thấy ngực căng thẳng.

Ngũ quan thanh tú thoáng chốc đông lạnh, mi tuần tú cũng nhú chặt theo, cảm giác không thoải mái kia càng lúc càng tăng, lửa giận trong ngực cũng càng lúc càng mạnh mẽ.

Hắn không ngu ngốc lại giả ngu như thế nào cũng biết này không đơn giản chỉ là đau lòng vì phí bồi ngủ kia mà thôi.

Trong phòng kia nữ nhân đang có cái chủ ý gì, hẳn làm sao có thể không hiểu, nàng đối hẳn ôm tâm tư gì, hẳn lại như thế nào mà không biết.

Chính là hẳn lười nhác lười động não, cũng lười đi phân tích, trừ bỏ ngoài vàng bạc, hẳn thật sự thực lười đi tiêu phí tâm tư.

Cho nên, đối với nàng thủ đoạn đùa giỡn, tâm tư, hẳn toàn xem ở trong mắt, chẳng qua là không phá hỏng, sống giả ngu như thường.

Lừa nàng, cũng lừa chính mình.

Bởi vì, rất phiền toái.

Hắn chưa quên chính mình là tên thái giám tuy rằng là tên “thái giám giả”, nhưng vẫn là thái giám nha !

Thái giám cùng nữ hoàng, làm sao có thể có khả năng ?

Cho nên, hẳn cũng không suy nghĩ quan hệ hai người, đối tình yêu của nàng cũng cố ý bỏ qua, thậm chí nói cho chính mình không cần phải suy nghĩ nhiều lắm, làm bộ như không hiểu tất cả, tiếp tục sống vô dụng.....

Được rồi, hẳn thừa nhận, chính mình có đôi khi còn có thể cố ý giả bộ trì độn, giả bộ làm như không hiểu lòng của nàng, chính là muốn nhìn bộ dáng nàng tức giận đến cắn răng, thậm chí khi chợt có ý nghĩ nông nổi còn có thể cố ý chọc nàng tức giận, thường thức biểu tình nàng thở phì phì.

Nàng tức giận đến giờ chân thực đáng yêu, cũng lấy lòng hắn, làm cho tâm tình của hắn tốt lên, bởi vì kia tiêu biểu, nàng thực để ý hắn.

Cho nên, đôi mắt bầm tím trên mặt, là hắn tự tìm.

Ai kêu hắn đùa quá mức phát hỏa, nàng mới có thể tức giận đến động thủ.

Cũng không nghĩ đến, nàng thật đúng là nạp nam súng, hiện tại còn đem nam nhân mang tiến vào tắm cung, thậm chí còn gọi hắn đứng ở ngoài cửa hầu hạ !

Nàng chính là muốn nhìn phản ứng của hắn, mà hắn, sẽ như nàng mong muốn sao ?

Nếu như bước vào kế hoạch của nàng, có thể nghĩ nàng đặc ý cỡ nào.

Hắn giả làm heo ăn con hổ lâu như vậy, thời gian vui vẻ suốt chín năm qua, thật muốn hủy hoại chỉ trong chốc lát sao ?

“Nữ hoàng, ngài mặt đỏ, đẹp quá.....”

“Phải không ? Bất quá bồn hoàng còn không có say nha.....”

Thật sự rất chói tai.

Hai tay nắm chặt thành quyền cúi tại bên người, Vệ Tê Phượng nhắm mắt lại hít sâu, nói cho chính mình không cần xúc động, không cần trúng kế. (F : được mới lạ *hắc hắc*)

Hắn nếu thật sự bước vào từng bước kia, sẽ không thể nào trở lại được.

Một mình nghĩ đến sau này muốn giải quyết trở ngại cùng nàng trong lúc đó, hắn liền cảm thấy thật phiền toái..... Hắn không phải là vì ngại phiền toái mới lừa mình dối người chín năm sao ?

Hắn chán ghét phiền toái.

Nhưng là.....

“Nữ hoàng, tiểu nhân có thể hôn ngài sao ?”

“Hi hi, ta cảm thấy nóng quá, người lại đây.....”

Con người đen nhanh chóng mở to.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, để ý nàng sao ?

Đương nhiên để ý, bằng không hai năm trước, hắn sẽ không liền chạm vào nàng.

Tuy nói có tiền dụ hoặc, nhưng nên có lý trí hắn vẫn là có, cái gì có thể chạm vào cái gì không thể đụng vào, hắn sẽ không biết sao ?

Thương Nguyệt Phi Hoàng, chính là thuộc loại không thể đụng vào.

Nhưng hắn đã chạm.

Bởi vì kim chế không được những khát khao trong lòng không quên được, rõ ràng không nghĩ yêu, rõ ràng ngại phiền toái, vẫn là không thể tự kim chế đem trái tim để quên trên người nàng.

Từ hai năm trước, hắn đã bị đánh bại.

Hiện tại nàng ngay cả thủ đoạn này đều sử dụng đến.....

Nếu không ngăn cản, không dám đảm bảo nàng sẽ không để cho cái tên kêu là Hạ Vũ Phong chạm vào nàng.

Bạc môi nhếch lên, gót chân nhanh chóng chuyển.

Một ván này, hắn nhận thua.

Con mẹ nó !

Bên ngoài kia đầu gối hay là tai điếc như thế nào? Như thế nào một chút phản ứng đều không có ?

Thương Nguyệt Phi Hoàng tức giận đến nghiến răng, lại còn phải giả bộ khuôn mặt tươi cười, dùng thanh âm mềm mại đáng yêu, nũng nịu nhìn tân nạp nam sủng trước mắt chính mình.

Bởi vì lửa giận làm cho nàng đã quên kim chế, một ly tới một chén rượu liều mình hưởng tới đưa vào bụng.

Lục mâu khẽ quét qua, vừa nói cười, một bên chú ý động tĩnh ngoài phòng.

Nàng cười duyên, đối thoại cho có lệ, lỡ tai vẫn luôn chú ý tại cửa, thẳng đến khi Hạ Vũ Phong hỏi nàng có thể hay không hôn nàng.....

Nàng sửng sốt, tầm mắt cuối cùng dời về phía Hạ Vũ Phong.

Một gã nam nhân tuần lãng nhả nhận, chỉ có phong thái đủ để bắt luận nữ nhân nào cũng mê muội, mà lúc này nhìn chăm chú vào mắt nàng biểu hiện ra vẻ mê luyến đối với nàng, chỉ tiếc..... Nàng không có hứng thú.

Bất quá, cánh môi nàng vẫn là gợi lên, cười duyên. “Ta cảm thấy nóng quá, người lại đây.....” Thật sự nóng, dường như uống rượu nhiều làm cho đầu nàng có chút mê man.

“Nữ hoàng, ngài thật đẹp.” Hạ Vũ Phong mê muội nhìn nàng. Sớm nghe nói nữ hoàng Thương Nguyệt tướng mạo tuyệt mỹ, hẳn nghĩ đến chính là nghe đồn, cũng không nghĩ đến xinh đẹp của nàng so với đồn đãi vẫn còn kém xa.

Hơn nữa sau khi uống rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhiễm thượng hai mặt đỏ bừng, con ngươi xanh biếc sáng lên rực rỡ, còn có giữa trán một chút chu sa, giống tiên tử xuất trần làm cho người ta nhìn mắt choáng váng.

Nuốt nuốt nước miếng, Hạ Vũ Phong không khỏi rục rịch.

Hắn chỉ là một gã con nhà huyện thái gia nho nhỏ, không nghĩ tới có thể trở thành nam sủng của nữ hoàng, nếu có thể được đến sủng ái của nàng, không cần nói được hưởng vinh hoa phú quý vĩnh viễn, nếu làm tốt còn có thể nắm quyền lực trong tay.

Nghĩ vậy, Hạ Vũ Phong liền nhịn không được hưng phấn. Hiện tại chỉ cần lấy lòng nữ hoàng, làm cho nữ hoàng mang thai đứa nhỏ của hắn, như vậy hắn cả đời có hi vọng rồi.

“Nữ hoàng.....” Hắn nghiêng người dựa vào hương Thương Nguyệt Phi Hoàng, môi sẽ phủ lên môi anh đào kiều diễm ướt át mê người kia.

Thương Nguyệt Phi Hoàng trong nháy mắt, như là say, toàn thân mềm nhũn, phản ứng cũng chậm theo, đối với việc Hạ Vũ Phong tới gần chính là ngây ngốc nhìn.

Ngay tại khi hai môi sắp đến gần, một đôi tay nhanh chóng che ở giữa.

“Thất lễ, quấy rầy một chút.” Vệ Tê Phượng khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, thanh âm lạnh nhạt mà hàm chứa một tia lửa giận, đưa tay ra ngăn trở để tránh cặp môi thơm đang mở kia thuộc về chính mình bị người đụng vào.

“Người.....” Không thể đạt được âu yếm, Hạ Vũ Phong phần nộ trùng hướng người tới, thấy đối phương chỉ là tên thái giám, thái độ càng mãnh liệt hơn. “Làm càn, thái giám nho nhỏ dám chưa cho phép liền tự mình tiến vào ?!”

Vệ Tê Phượng mặc kệ hắn, tầm mắt chuyển hướng Thương Nguyệt Phi Hoàng, bàn tay to tự nhiên đem nàng kéo vào trong lòng, thấy khuôn mặt nàng nhỏ nhắn ửng đỏ, lục mâu có một chút nước, lông mày càng nhíu.

Lại nhìn hương bầu rượu trên bàn, bốn hũ ngọc, trong đó ba hũ đã trống không.

Nữ nhân này rõ ràng biết tử lượng của chính mình kém lại vẫn dám uống nhiều như vậy. “Nữ hoàng ?” Hắn đưa tay vỗ nhẹ mặt của nàng.

“Phượng.....” trong nháy mắt, Thương Nguyệt Phi Hoàng cười khanh khách, thân thể mềm nhũn càng tiến sát trong lòng hắn.

Ha ha, hần đến đây.

Tiếng nấc rượu một cách thoải mái, nàng bĩu môi cái miệng nhỏ nhắn, có chút khó chịu nên kéo y phục.
“Phượng, ta cảm thấy nóng quá.....”

Tốt lắm, xem ra nàng thật sự say.

Vệ Tê Phượng bắt đầu thả lỏng, bắt lấy tay nàng, không cho nàng đem y phục kéo ra, cũng đem mặt của nàng vùi vào trong ngực của mình, không cho người bên ngoài nhìn đến dáng vẻ nàng làm nũng khi say rượu.

Con người đen cuối cùng nhìn về phía Hạ Vũ Phong, thấy hần mở to mắt nhìn hướng người ở trong lòng, tuần mi không khỏi giật giật cau lại.

“Hạ công tử, nữ hoàng say, chỉ sợ mời người rời đi trước.” Thanh âm lạnh lùng thản nhiên, lại ẩn hàm khí thế không cho phép cự tuyệt.

Lời nói của hần làm cho Hạ Vũ Phong hoàn hồn, không cam lòng yếu thế trừng mắt hần. “Chính là tên thái giám, dựa vào cái gì ra lệnh cho ta ? Đem nữ hoàng giao cho ta, đêm nay liền để ta hầu hạ nữ hoàng. Đi xuống.” Nói xong, hần đưa tay tính đoạt lại Thương Nguyệt Phi Hoàng.

Vệ Tê Phượng nhanh chóng né ra, không cho hần đụng tới người ở trong lòng một chút ít. “Hạ công tử, nữ hoàng để ta hầu hạ là tốt rồi, mời người trước đi xuống.”

“Người ” Gặp Vệ Tê Phượng thái độ cao ngạo, Hạ Vũ Phong không khỏi tức giận. “Làm càn ! Một tên thái giám cũng dám cãi lại ta sao ?”

“Thật ồn ào !” Chịu không nổi giọng của Hạ Vũ Phong, Thương Nguyệt Phi Hoàng đau đầu che kín lỗ tai.
“Phượng, thật ồn ào.....”

Cọ xát, nàng hướng Vệ Tê Phượng mà làm nũng, một tay gắt gao ôm hần, một tay không thoải mái kéo quần áo. “Nóng quá, ta muốn cởi quần áo. Phượng, giúp ta cởi.....”

“Được, đợi chút.” Biết nàng sau khi uống rượu tựa như tiểu hài tử bám người, Vệ Tê Phượng rất kiên nhẫn dỗ.

Trước đem người đuổi đi, hần lại đến xử lý tiểu ma men này thật tốt.

Hạ Vũ Phong nhìn thái độ hai người vô cùng thân thiết ở trong mắt, không khỏi sửng sốt, cái loại cảm giác thân mật này làm cho hần cảm thấy quỷ dị.

“Các người.....”

“Người đâu !” Không nghĩ lại cùng Hạ Vũ Phong nói lời vô ích, Vệ Tê Phượng trực tiếp gọi thủ vệ, “Đem Hạ công tử mang đi ra ngoài, dàn xếp cho thật tốt.”

“Đợi chút, ta không.....” Hạ Vũ Phong hô to, giãy dụa nhưng đánh không lại khí lực của thủ vệ, chỉ có thể bị bắt rời đi.

Trước khi rời đi, tầm mắt của hần vẫn đặt sự thân mật ở trên người hai người, một ý tưởng nhanh chóng hiện lên trong óc, làm cho hần nháy mắt đình chỉ giãy dụa, để cho thủ vệ mang đi.

Chờ người không còn việc vừa đi, Vệ Tê Phượng khom người muốn ôm ngang lấy nàng, để cho nàng ngủ thẳng ở trên giường lớn có thể chứa thêm vài người.

Còn chưa hành động, Thương Nguyệt Phi Hoàng bản thân ra tay tấn công hần.

Vệ Tê Phượng không dự đoán được hành động của nàng, một cái không kịp phản ứng, bị đặt ở trên đi-văng, Thương Nguyệt Phi Hoàng thì lại ngồi ngang ở trên người hần.

Bĩu môi, nàng ngang ngược xé vạt áo của hần, mị mầu ép hỏi, “Nói, người như thế nào trẻ như vậy mới tiến vào?”

Vệ Tê Phượng nhíu mày. Nếu không phải cặp lục mâu kia mệnh mệnh, hần sẽ nghĩ đến nàng hiện tại mượn rượu giả điên. “Nữ hoàng, người say rồi, để cho ta ôm người đến trên giường.”

“Không cần, ta mới không có say, ai nói ta say, ta rất tỉnh táo nha.” Nàng khóc lóc om sòm nói, mới không nghe hẳn nói.

Vệ Tê Phượng chịu không nổi lại thở dài, biết nàng bắt đầu say khướt. Nàng không chỉ từ lượng không tốt, phẩm chất khi say lại kém tới cực điểm.

“Còn có, không cần bảo ta nữ hoàng, bảo ta Hoàng nhi.” Chán ghét hẳn gọi nàng nữ hoàng, kia tiêu biểu cho hai người trong lúc đó có khoảng cách rất lớn.

Rõ ràng bọn họ là thân mật như vậy, nhưng hẳn tiếp theo trong lúc đó luôn nói khoảng cách giữa hai người, đối tình yêu của nàng, luôn làm như không thấy.

“Hoàng nhi.” Vệ Tê Phượng không có cách nào đành thuận ý của nàng. Nàng uống say nên không có cách nào có thể nói lý, nếu không thuận theo, nàng sẽ càng khó trấn an.

Nghe được hẳn gọi nàng Hoàng nhi, Thương Nguyệt Phi Hoàng thỏa mãn nở nụ cười, ôn nhu buông vạt áo của hẳn ra, thân thể mềm mại ngã vào hẳn.

“Ta thích nghe người bảo ta Hoàng nhi.” Thanh âm mềm mại mang theo nồng đậm làm nũng, lục mâu chớp, hồn nhiên thu hẳn. “Phượng, người có biết ta vì sao đem người đặt là Tê Phượng không ?”

Hắn biết. Hẳn là phượng, nàng là hoàng, phượng hoàng gắn bó, tiêu biểu cho chẳng bao giờ rời xa.

Không đợi hẳn trả lời, nàng lại nói tiếp, “Phượng hoàng phượng hoàng, tên này, tiêu biểu chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ..... Nhưng là vì sao, tâm của ta người chính là không hiểu ?”

Chu miệng lên, nàng lã chã chực khóc nhìn hẳn, bộ dáng diễm đam đáng yêu kia làm cho Vệ Tê Phượng tâm căng thẳng. Hẳn muốn nói hẳn biết, nhưng nói đến bên miệng, lại nói không nên lời.

Nàng là mây, hẳn là bùn, bọn họ trong lúc đó làm sao có thể có kết quả ?

Huống chi hẳn vẫn là tên thái giám giả, nếu thân phận của hẳn bị phát hiện, hoặc quan hệ hai người bị phát hiện, sự tình nhất định sẽ càng không thể văn hồi.

Hắn nghĩ vậy chút liền đau đầu, cho nên chỉ có thể giả ngu, thậm chí không thể đáp ứng tình yêu của nàng.

“Vì sao không nói lời nào ?” Thấy hẳn không hé răng, Thương Nguyệt Phi Hoàng bắt mồm. “Người thật sự không thích ta sao ? Ta đối với người mà nói, cũng chỉ là một tòa Kim Cơn có mỏ vàng mà thôi sao ? Trừ việc đó ra không có ý khác sao ?” Nàng truy hỏi, lục mâu chớp mắt cũng không chớp nhìn hẳn, cố chấp muốn hẳn cho đáp án.

Cố chấp của nàng làm cho hẳn thở dài. “Ta có cái gì tốt ?” Có thể làm cho nàng thương hẳn như vậy.

Hắn so với ai khác đều rõ cá tính của chính mình. Ác liệt, yêu tiền, lại lười nhác, trừ bỏ bề ngoài được, hẳn thật sự không biết là chính mình có cái gì đáng để nàng yêu.

“Người tuyệt không tốt.” Nàng hừ nhẹ tròng mắt hẳn. “Yêu tiền, lại trì độn, cả ngày trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, trừ bỏ ngoài tiền ra, đầu của người chỉ biết như một chiếc xe chạy không. Chỉ có khuôn mặt bộ dạng này không tệ, xem như ưu điểm duy nhất.”

“Cám ơn người khen ngợi nha !” Hẳn tức giận tròng nàng. “Nếu như vậy, người yêu ta cái gì ?” Không vừa ý như vậy, kia nàng là coi trọng hẳn điểm nào nhất ?

“Không biết nha, ta cũng hiểu được ta mất mồm, làm sao có thể coi trọng người.” Biểu tình của nàng thật bất đắc dĩ. “Nhưng là, chính là thích nha !”

Ở trong thành, khi nhìn đến hẳn ăn xin, ánh mắt tò mò liền dừng ở trên người hẳn, từ khi ở chung, từng chút từng chút của hẳn liền khắc ở đáy lòng như vậy, chờ khi nàng phát hiện, muốn thu hồi tâm của chính mình cũng đã không còn kịp rồi.

Thích, luôn không có đạo lý để nói.

Lời của nàng làm cho tâm Vệ Tê Phượng dao động. Từ nhỏ đến lớn, không có người thương hẳn. Sau khi lão ăn mày chăm sóc hẳn qua đời, hẳn chỉ có một mình.

Xuôi theo cuộc sống ăn xin ở chợ làm cho hắn nhìn hết tình người ấm lạnh, cũng hình thành cho hắn cá tính lãnh đạm yêu tiền.

Tâm của hắn lạnh như vậy, như thế nào cũng ấm không nổi.

Gặp nàng, tất cả đều thay đổi.

Cuộc sống của hắn thay đổi rất tốt, thế nhưng tâm lạnh giá, lại vẫn không thể ấm nổi, chỉ có khi cùng nàng một chỗ, tâm lạnh cứng rắn, chỉ còn lại khối nhỏ, mới có thể thả lỏng.

Ánh mắt của hắn luôn nhìn chăm chú vào nàng, nhìn nàng lớn lên, nhìn nàng cười, nhìn cặp lục mâu kia khi nhìn chăm chú vào hắn tràn đầy yêu thương.

Tình yêu kia làm cho hắn kinh hãi, nhưng cũng làm cho hắn vui sướng.

Nhưng là, nhưng cũng không dám dễ dàng nhận.

Nàng thương hắn vì cái gì ? Tâm lạnh như băng sao xứng tình yêu của nàng ? Mà tình yêu của nàng có thể duy trì liên tục bao lâu ?

Tâm của hắn không thể tin tưởng, cho nên giả ngu, trốn tránh, làm bộ như cái gì cũng chưa thấy, cũng làm bộ như chính mình chưa từng tâm động qua.

Hắn sớm ngủ quên thói quen.

Nhưng hiện tại, tầng nguy trang kia vỡ tan, lời của nàng làm cho tâm lạnh như băng của hắn nhiễm một chút lo lắng.

“Hoàng nhi.....” Hắn nói không nên lời nói, chỉ có thể hô tên của nàng.

“Thích người.” Chu miệng lên, nàng hướng cái miệng của hắn mà hôn. “Thích thích thích chính là thích.....” Nàng vừa nói vừa hôn, tay nhỏ bé cũng không an phận bắt đầu cởi quần áo của hắn, cũng cởi quần áo chính mình.

“Phượng, ta nóng quá.....” Nàng thì thầm, thân thể cùng hắn cọ xát, càng cọ càng nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng càng hồng theo.

Lý trí gọi hắn muốn đẩy nàng ra.

Thủ vệ biết hắn ở trong này, Nhiếp chính vương, đại tướng quân cùng với đại công chúa nhất định cũng lo lắng mà phái người quan sát cung Tê Hoàng.

Hắn nếu ở trong này nghỉ ngơi quá nửa đêm, nhất định sẽ bị hoài nghi.

Đẩy nàng ra.....

“Phượng, rất thích người.....” Cánh môi phỉếm hương rượu dán vào hắn, cái lưỡi thơm tho khéo léo liếm môi của hắn, dò xét vào trong miệng nóng ẩm ướt.

Không được.....

Hắn từ trước đến nay không thể kháng cự thân thể của nàng, bằng không hai năm trước cũng sẽ không mất lý trí mà chạm vào nàng.

Trở mình một cái, hắn đem nàng đặt ở dưới thân, không hề bị động, đầu lưỡi khí phách cuốn lấy nàng, hút lấy hương rượu từ cái miệng nhỏ nhắn.

Lý trí, đã sớm biến mất.

Trong đầu thầm nghĩ dưới thân thân thể ôn nhu mềm mại, ngọt của nàng, sát chặt của nàng, yêu kiều của nàng.....

Dục hỏa bùng lên trong con người đen, rốt cuộc không thể khống chế.

Mà nàng cứ khê lăm bằm thích, càng làm cho hắn rốt cuộc không thể duy trì lý trí.

Đáng chết !

Chết thì chết đi !
Hắn bất cứ giá nào !

5. Chương 5

Edit : Trương gia đại thiếu

Beta : Flora

Tiếng thở dốc dần dần đậm hơn.

Môi lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau. Từng đợt thanh âm mút lưỡi tạo ra những âm điệu dâm đãng, nước bọt trong suốt từ khóe miệng tràn ra chảy xuống cằm của hai người.

“Ân.....”

Thương Nguyệt Phi Hoàng khẽ rên rỉ, đầu lưỡi nàng khéo léo không ngừng truy đuổi lưỡi hắn, để cho hắn xâm nhập vào trong cái miệng nhỏ nhắn mềm mại của nàng.

Hương rượu hoà cùng với mùi hương thơm ngát trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại càng ngọt đến mê người. Lưỡi của hắn tha hồ nếm trọn hương vị ngọt ngào ấy, bàn tay hắn thô lỗ kéo vạt áo của nàng lên. Ngón tay thon dài dùng sức xoa bóp nhũ phong đầy đặn còn cách một lớp áo. Đồng thời, đùi hắn cũng bắt đầu chen vào giữa hai chân nàng, hắn dùng đầu gối cọ xát vào chỗ mềm mại lõm xuống giữa chân của nàng.

“A !”

Thương Nguyệt Phi Hoàng uyển chuyển rên rỉ, lực mâu nổi lên một tầng hơi nước. Thân thể nàng bị trêu chọc lập tức phản ứng.

Đầu ngực qua lớp áo lót màu hồng nhanh chóng dựng lên. Bộ ngực đầy đặn nặng trĩu của nàng rung rinh như khao khát muốn được hắn dày vò chà đạp.

Vùng mẫn cảm giữa hai chân bị hắn không chút nhẹ nhàng mà cọ xát, thân thể sớm đã bị hắn khiêu khích chảy ra một chút dịch làm thấm ướt cả nội y.

“Phượng ! Ta muốn.....”

Nàng vừa mút lưỡi hắn, bàn tay nhỏ bé luồn vào vạt áo, lớn mật vuốt ve da thịt nóng bỏng của hắn.

“Nàng muốn gì... ?”

Thanh âm Vệ Tê Phượng khàn khàn, đầu gối cố ý cọ vào vùng thịt non mềm giữa chân nàng. Ngón tay thì kẹp lấy núm hoa đã cứng lên qua lớp áo yếm.

“Ân..... Muốn chàng..... Dùng sức vuốt ve.....”

Nàng uốn bộ ngực lên sát vào tay hắn, bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve bộ ngực cường tráng cho đến khi chạm vào đầu ti nam tính thì nhẹ nhàng vuốt ve, thỉnh thoảng lại khiêu khích bằng cách khẽ dùng sức kéo ra.

“Nàng thật là yêu tinh.....”

Sớm biết nàng ở giường lớn mật nhiệt tình như vậy, nhất là khi uống say nàng lại càng phóng đãng như một tiểu yêu tinh, làm cho người ta không thể kháng cự.

Bàn tay hắn rút cuộc không khống chế nổi mà dùng sức xé toạc cái yếm màu hồng, dùng sức xoa bóp bộ ngực trắng mịn như tuyết tạo nên từng mảng hồng hồng. Sau đó bàn tay ấy khẽ túm lấy hai núm anh đào màu hồng rồi vân vê cọ xát khiến nó dựng lên. Nơi bàn tay chơi đùa càng lúc càng đỏ như màu bảo thạch khiến bộ ngực đầy đặn một màu hồng nở rộ làm hắn chỉ muốn cắn một ngụm rồi nuốt chửng.

Hắn rút cuộc cũng chịu không nổi, há miệng cắn nhẹ vào đầu vú. Trước dùng đầu lưỡi uyển chuyển vòng quanh, đem đầu vú đang vươn nhọn liếm cho ẩm ướt. Tiếp theo hắn lại dùng đầu lưỡi liếm ngược lên, cuối cùng là dùng sức mút chặt.

Miệng ngậm một bên ngực đầy đặn, tay kia cũng không nhàn rỗi với một bên còn lại.

Hắn một bên dùng môi lưỡi hút, một bên lấy ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy đầu vú đỏ hồng. Với sự trêu chọc từ môi lưỡi theo nhịp, làm bộ ngực của nàng biến thành một mảnh đỏ hồng.

Đầu gối không ngừng cọ xát bộ phận mềm cảm làm chất dịch ẩm ướt thấm ra, ướt cả quần lộ tuyến thấm vào khiến cả mảng rùng rợn trở nên ẩm ướt.

“Àn a.....”

Suy nghĩ của Thương Nguyệt Phi Hoàng trở nên mê man, đôi mắt xanh biếc bởi vì dục vọng mà biến thành màu xanh đậm. Bàn tay nhỏ bé của nàng rời khỏi ngực, tiến xuống phía quần, cách vài quần mà vuốt ve vật đặc trưng của nam nhân đã cứng rắn từ lâu vì dục vọng.

“Uhm !”

Nơi dục vọng nóng bỏng đang rất mềm cảm bị đụng chạm, Vệ Tê Phượng nhin không được hưng phấn mà run rẩy, cơ bắp chợt như căng ra.

Đôi môi trong lúc hưng phấn mút nhũ phong càng mạnh làm cho nàng cảm thấy đau đớn cùng khoái cảm.

Một trận khoái cảm kia làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng run rẩy, bàn tay nhỏ bé của nàng vuốt ve cái vật nam tính thô to đầy dục vọng cách lớp y phục với lực đạo không nhẹ cũng không mạnh làm cho hắn cảm thấy thư sướng.

Vệ Tê Phượng rút cuộc cũng chịu không nổi nhả đầu ngực của nàng ra. Đầu vú bị hắn liếm tới đỏ hồng tràn đầy nước lỏng lạnh mê người.

Có lẽ đã hắn đã không còn hứng thú thưởng thức nữa mà nhanh chóng cởi nội y ra làm cho vật nam tính đặc biệt của đàn ông đã cứng từ lâu bật ra, hắn kéo nàng dậy, ngồi xổm ở trước mặt.

“Hoàng nhi, dùng tay nàng vuốt ve nó....!!!”

Âm thanh khan khan, hắn trầm giọng ra lệnh, ánh mắt tràn đầy khát vọng, con ngươi đen nóng rực cơ khát, chờ mong, nhìn nàng không hề chớp mắt.

Nghe mệnh lệnh của hắn, Thương Nguyệt Phi Hoàng thuận theo ngồi dậy nhìn nam tính thô dài kia. Hắn nhìn chăm chăm vào đôi tay nhỏ bé đang chậm rãi nắm lấy thiết trụ nóng bỏng.

Lòng bàn tay mềm mại nhẹ nhàng xoa bóp, vuốt ve, lại với tay mà vuốt nhẹ chóp đỉnh tròn. Thấy hắn run run, thủy mâu kiều mỵ của nàng liếc xéo hắn.

Cái liếc mắt mềm mại đáng yêu này đủ để khiến bất kỳ nam nhân nào cũng phải mềm lòng.

Vệ Tê Phượng hừ nhẹ một tiếng hưởng thụ khoái cảm do bàn tay nhỏ bé mềm mại vuốt ve đem lại, nhìn biểu tình mê muội, dâm dăng mà quyến rũ của nàng.

Nhưng vẫn chưa đủ...Hắn mở miệng: “Đừng sờ nữa ! Dùng tay nàng vuốt ve nó đi.” Thanh âm của hắn ồ ồ mang theo một luồng dục vọng nồng đậm.

Nghe lời hắn nói, Thương Nguyệt Phi Hoàng lấy tay nắm lấy nam tính nóng bỏng chuẩn bị ngậm vào khiến cho vật nóng trong tay nàng sớm đã to, giờ lại càng to hơn.

Một mặt khoái động, một mặt liếc mắt câu dẫn hắn, phóng ra tia phóng dăng.

Giờ phút này nàng không còn là một nữ hoàng khôn khéo nữa, mà chính là một yêu tinh phóng dăng. Nàng chỉ muốn mê hoặc hắn...chỉ muốn hắn thần phục nàng.

Vệ Tê Phượng không dời tầm mắt, thoải mái hưởng thụ khoái cảm do nàng đem lại. Con ngươi đen nhánh bình tĩnh nhìn nàng âu yếm hắn như thế nào.

Mà nàng dường như cảm thấy như vậy còn chưa đủ, một tay dời sang vùng đất cấm của mình, cởi nội y ra. Ngón tay tinh tế, mềm mại sờ vào vùng rừng rậm đã thấm ướt, làm cho cả bàn tay nhỏ bé của nàng bị chất lỏng biến thành một mảnh ẩm ướt. Sau đó nàng dùng bàn tay ấy cầm lấy vật nóng của hắn. Có hơi trơn nước bọt khiến nàng qua lại càng thêm thông thuận.

“Trời...!”

Màn dâm uế này kích thích thị giác Vệ Tê Phượng khiến hắn rên rỉ và hưng phấn.

Tay nàng không chỉ qua lại mà còn ngẫu nhiên bóp nhẹ hai quả cầu của hắn. Nơi mẫn cảm nhất bị đụng chạm làm cho Vệ Tê Phượng kích động thiếu chút nữa thì bùng nổ. Vật nóng thô to sớm đã quá kích động mà chảy ra một ít chất lỏng trong suốt.

Nhìn chất lỏng trong suốt nóng bỏng ấy, Thương Nguyệt Phi Hoàng vươn đầu lưỡi hồng hồng nhẹ nhàng liếm láp.

“Ôi...Ah... !!!”

Cảm giác ẩm ướt nóng bỏng đụng chạm khiến cho Vệ Tê Phượng ngẩng đầu rên rỉ. Con người đen nhánh của hắn hưng phấn nhìn cái miệng nhỏ nhắn kia, trong mắt có chút chờ mong.

Dưới cái nhìn nóng bỏng của hắn, Thương Nguyệt Phi Hoàng kiều mỵ lườm hắn một cái, sau đó chậm rãi mở cái miệng nhỏ nhắn ra. Trong sự chờ mong của hắn, nàng từ từ há miệng ngậm lấy vật nóng.

Cái miệng anh đào nhỏ nhắn ẩm ướt liền đem vật nóng cực đại mà ngậm vào miệng, cảm giác ẩm áp và ẩm ướt khiến cho Vệ Tê Phượng không khỏi run rẩy.

Nàng không chỉ ngậm mà còn dùng đầu lưỡi màu phấn hồng khi thì xoay tròn rồi khẽ liếm, khi thì qua lại rất nhanh. Sau đó ngậm lấy rồi nhẹ nhàng rút.

“Ân a.....”

Vệ Tê Phượng rên rỉ, vật nóng thô dài cực đại dưới sự chăm sóc của nàng lại to thêm vài phần khiến cho nàng chỉ có thể ngậm lấy một nửa vật nóng.

Khẽ thở gấp. Cô cố gắng chiều lòng hắn.

Cái lưỡi thơm tho mềm mại đảo qua đỉnh vật nóng, nhẹ nhàng dùng răng đảo qua hai viên to lớn trước mặt.

Trên cái vật thô to ấy bây giờ là một hỗn hợp gồm mật dịch của mùi hương nam tính cùng với hương vị dâm dăng kích thích dục vọng kia của nàng.

“Ngô.....”

Hừ nhẹ một tiếng, nàng chuyển động đầu nhả ra nuốt vào thô dài nam tính muốn làm cho hắn vui sướng.

“Ân a..... Chính là như vậy..... Thật thoải mái.....”

Vệ Tê Phượng thư sướng than nhẹ, lúc này hắn rất cuộc không thể duy trì được bình tĩnh, khuôn mặt anh tuấn ửng hồng, con người đen nhánh hừng hực dục hỏa.

Chiếc mặt nạ lãnh đạm lúc này sớm biến mất.

Hắn đã bị yêu tinh trước mắt này mê hoặc đến nỗi không thể kháng cự mà chỉ có thể thần phục.

“Ừm....Ừm...”

Nàng khó khăn qua lại nhả ra nuốt vào, vật nóng thô dài dưới sự nhả ra nuốt vào của cái miệng nhỏ nhắn, dính một lượng lớn nước bọt óng ánh, làm cho vật nóng cực đại càng tiến vào sâu hơn.

Bởi vì miệng nàng nhỏ quá cho nên nước bọt tràn ra khỏi vật nóng mà chảy xuống theo khóm miệng.

Rõ ràng là đang chiều lòng hắn, nhưng Thương Nguyệt Phi Hoàng cũng cảm thấy toàn thân mình nóng quá. Bộ ngực cương lên, đầu vú căng đỏ bừng. Giữa hai chân nàng bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, không ngừng tiết ra dịch lỏng trong suốt làm thấm ướt cả mảng rừng rậm.

Nàng rút cuộc nhin không được, một tay nắm vật nóng. Cái miệng nhỏ nhắn vẫn qua lại nhả ra nuốt vào, tay kia dời sang huyết động tự mãn mê.

Vệ Tê Phượng híp mắt nhìn nàng tự sướng.

Vùng thịt non mềm bởi xuân triều lai láng mà tràn ngập nước, vành thịt hồng hồng bởi vì dục vọng kích thích mà đỏ bừng trông thật là kiều diễm. Từng ngón tay thon dài của nàng qua lại chơi đùa huyết nộn lại càng làm cho chất dịch tràn ra càng nhiều.

Nàng một bên tự âu yếm chính mình, nhưng cái miệng nhỏ nhắn vẫn không quên nhả ra nuốt vào. Tay kia cũng đi theo âu yếm hai viên cầu mệnh căn của nam nhân. [Vũ : ai k hiểu chỗ này thì ráng chịu]

“Ân a.....”

Hành động của nàng rút cuộc cũng làm cho hấn không thể khắc chế được chính mình nữa. Bàn tay to áy ôm lấy gáy nàng, động thất lưng muốn đưa vật nóng vào miệng nàng sâu hơn nữa.

“Uhm.....”

Hấn bất ngờ di động khiến Thương Nguyệt Phi Hoàng không kịp phòng bị. Vật nóng của hấn nhất thời đâm tới tận cổ họng, làm cho nàng sinh ra cảm giác muốn nôn ra.

Rút cuộc nàng đành bỏ qua âu yếm chính mình, nhanh dùng hai tay cầm lấy vật nóng nóng bỏng, ngăn cản hấn lại. Nếu không nàng nhất định sẽ chết bởi vật nóng to lớn của hấn mất.

Vệ Tê Phượng hưởng thụ khoái cảm bị cái miệng ướat át nhỏ nhắn ôm lấy, bất chấp sự kháng nghị của nàng, dùng thiết trụ đâm sâu vào trong miệng. [Trương gia đại thiếu : Trí tưởng tượng của ta bay tới bên vk roài vk ơi]

Tay còn lại tóm lấy nhũ phong đầy đặn của nàng, xoa bóp vuốt ve đầu vú tròn nhẵn tuyết trắng.

Hấn đột nhiên cuồng mãnh làm cho cái miệng nhỏ nhắn của nàng cảm thấy vừa ê ẩm tê dại vừa cảm thấy thống khổ. Lớp lông dưới vật nóng cứng rắn dán vào cảm của nàng, nước bọt tràn ra cũng làm cho lớp lông của hấn trở nên ẩm ướt

Bộ ngực mẫn cảm bị hấn vuốt ve khiến đầu vú của nàng đau nhức. Đau đớn cùng sung sướng làm cho nàng không tự chủ được lắc lắc thân thể đưa bộ ngực vào tay hấn bàn.

Mà hấn cũng thuận theo ý nàng ra sức xoa bóp bộ ngực khiến đầu vú đỏ bừng. Một bên đùa giỡn đầu vú, vật nóng cũng không quên ra vào trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hưởng thụ cảm giác thoải mái ẩm áp.

“Ngô ân.....”

Nàng đã không chịu nổi nữa rồi, mỗi một lần hấn đều tới tận cổ họng, làm cho nàng thống khổ hộc mắt phỉếm lệ, nghẹn ngào muốn hấn bỏ ra.

“A..... Chờ một chút..... Nhanh.....”

Tuy rằng hiểu được thống khổ của nàng nhưng Vệ Tê Phượng không thể khắc chế nổi mình. Bàn tay to dùng sức ôm chặt cái ót của nàng, mông càng ra vào hơn.

“Ngô ngô.....” Không được, nàng sẽ chết mất.....

Rút cuộc dường như chịu không nổi, Thương Nguyệt Phi Hoàng đưa tay đụng vào bụng hấn muốn đẩy hấn ra.

Trong lúc giây phút gian nan ai ngờ rằng nàng lại đảo qua cái lỗ nhỏ nhỏ mẫn cảm đến cực điểm ấy.

“A ”

Khoái cảm tràn đến làm cho hấn cảm giác có 1 luồng điện chạy qua lưng. Thân thể hấn run rẩy, một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng bùng lên phun vào trong cái miệng nhỏ nhắn ướat át.

Đột nhiên bùng nổ làm Vệ Tê Phượng trống rỗng, một hồi lâu sau, hấn mới từ vui sướng cực độ mà hoàn hồn lại.

Hắn cúi đầu nhìn vật nóng còn đang trong miệng nàng, dịch thể màu trắng đục chảy từ khóe nàng bên miệng chảy xuống. Hắn lau đi chất lỏng bên khóe môi nàng, chuyển người rút vật nóng ra.

Từ vật nóng đi ra thì chất lỏng cũng tràn ra khỏi cái miệng nhỏ nhắn. Chất lỏng trắng cùng cánh môi hồng của nàng tạo nên một hình ảnh mê người.

Mà nàng trong nháy mắt nuốt chất lỏng ấy vào miệng, đầu lưỡi màu hồng liếm cánh môi. Dem chất lỏng trên môi còn lại liếm đi, ra vẻ vẫn còn thèm thuồng.

Nhìn hành động dâm uế của nàng, vật nóng đang mềm nhanh chóng đứng lên, hơn nữa so với vừa nãy còn to hơn.

“Tiểu yêu tinh nàng..... !!!”

Vệ Tê Phượng rên rỉ, thô lỗ chế trụ môi nàng, ngọn lửa nhanh chóng xâm nhập, nếm mùi vị ở trong miệng của cô.

“Ân..... !!!”

Thương Nguyệt Phi Hoàng nhiệt tình hưởng ứng, đầu lưỡi màu phấn giao hòa cùng hắn. Hôn hít kịch liệt khiến hơi thở hai người càng thêm gấp gáp.

Thân thể trắng trẻo mềm mại sớm đã nóng hổi không thôi, giữa chân vừa tê dại vừa ngứa, trong lòng nàng ngứa ngáy khát vọng hắn tiến vào giải tỏa sự khó chịu của nàng.

“Phượng ! Tiểu huyết của ta rất ngứa..... !!!”

Liếm bờ môi của hắn, nàng rên rỉ nói.

Lấy tay hất hết bình ngọc và chén rượu trên bàn đi, nàng cuồn cuộn đã ngồi lên đó, mở bắp đùi ra. Dem tiểu huyết đã ẩm ướt từ lâu lộ ra trước mắt hắn.

“Ta muốn chàng xoa giúp ta..... !!!”

Bàn tay nhỏ bé Thương Nguyệt Phi Hoàng chậm rãi xoa nhẹ thân thể của mình, kiểu diễm mà đầy mê hoặc hắn.

Vệ Tê Phượng hít thật sâu, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú vào bộ dáng dâm đãng của nàng.

Mái tóc dài suôn mượt, thân thể trắng như tuyết mềm mại, hai gò má ửng hồng, lục mâu mềm mại như nước, chu sa giữa trán vì tình dục mà màu càng thêm đậm. Bộ ngực tuyết trắng đầy đặn lộ ra dấu vết bị hắn giày vò.

Bộ dáng dâm đãng như vậy, tin chắc không có nam nhân nào có thể kháng cự.

Nhất là động khẩu xinh đẹp màu hoa đào kia, lông tơ bao trùm thủy huyết yêu mỹ sáng lên dụ hoặc lòng người.

Giữa chân sớm đã dính đầy mật dịch, hai cánh hoa màu đỏ tươi sưng lên lại càng thêm mê người, ngay cả hoa châu kế huyết khẩu cũng vì không chịu nổi tình dục mà sưng đỏ.

“Ta cảm thấy rất ngứa..... !!!”

Thương Nguyệt Phi Hoàng giơ đùi ra mặc cho hắn nhìn. Bàn tay nhỏ bé của nàng chậm rãi đi vào thủy huyết, ngón tay nhẹ nhàng mân mê chơi đùa.

Viễn cảnh dâm mị rốt cuộc làm cho Vệ Tê Phượng chịu không nổi. Hắn khom người ngồi chồm hổm trước mặt nàng, lấy tay vuốt ve thủy huyết non mềm như tơ.

Bộ lông bóng loáng mà tinh tế, mềm nhẹ như tơ lụa. Bởi vì thủy lộ mà dính sát vào làn da trắng như tuyết.

Hắn dùng tay vén “rèm” che lên, xoa xoa huyết nộn mở hai mép ra.

Thủy huyết cực kỳ hấp dẫn. Hắn cúi đầu dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm lên huyết động.

“A !”

Nộn thịt mẫn cảm bị hấn đụng chạm, nhất thời trào ra càng nhiều mật lộ khiến môi của hấn ướt một mảng. Hấn ngẩng đầu lên khẽ liếm mật lộ trên môi, con ngươi đen nhánh sững nịnh nhìn nàng. Sau đó lại tiếp tục cúi đầu trước thủy huyết.

Hấn há mồm dùng đầu lưỡi chơi đùa, ngón tay thon dài cũng chăm sóc huyết nộn. Năm ngón tay không ngừng trêu chọc làm cho nàng cảm thấy từng đợt tê dại.

“Không !..... Rất ngứa..... !!!”

Bàn tay xấu xa chơi đùa khiến cảm giác ma sát truyền khắp thể xác và tinh thần Thương Nguyệt Phi Hoàng, làm cho nàng cảm thấy rất khó nhịn. Nàng chịu không nổi loại tra tấn này.

“Phượng !..... Ta muốn..... !!!”

Cái miệng nhỏ nhắn mê người không ngừng thở ra giọng tiếng mèo kêu. Thân thể mềm mại run run, bản năng sinh lí của nàng càng thêm khao khát.

Hai chân càng mở ra, hai cánh hoa run run khát cầu hấn tiến vào. Cho dù chỉ là ngón tay cũng tốt, chỉ cần có thể giải tỏa cơn khát của nàng thôi.

Vệ Tê Phượng đáp ứng mong muốn của nàng, đầu lưỡi ẩm ướt tiến tới. Ngón tay đẩy hai mép ra để lưỡi tiến nhập từng chút từng chút một, chậm rãi tiến vào thông đạo.

Đầu lưỡi mới tiến tới, vách tường hoa liền gắt gao khép lại, ý đồ muốn trói chặt hấn lại.

Thương Nguyệt Phi Hoàng khẽ rên rỉ, hô hấp bắt đầu gấp gáp. Bộ ngực đầy đặn cũng theo hô hấp của nàng phập phồng cao thấp.

Vệ Tê Phượng bỏ lưỡi ra, dùng miệng nhẹ nhàng liếm mật dịch bên ngoài. Sau đó lại đem đầu lưỡi tiến vào huyết nộn.

“Ân a..... !!!”

Thương Nguyệt Phi Hoàng vận vẹo thân thể mềm mại, trên mặt càng thêm đỏ hồng. Bị đầu lưỡi hấn khiêu khích khiến mật lộ càng chảy nhiều hơn.

Đầu lưỡi theo mật dịch không ngừng uống từng giọt chất lỏng ngọt ngào. Theo từng nhịp của hấn lại có một thanh âm dâm dăng phát ra.

Thanh âm này khiến cho nàng cảm thấy vừa thẹn lại vừa kích thích hưng phấn, thân thể phản ứng làm da thịt đỏ như hoa hồng, làm cho nàng đẹp như một đóa hồng kiều diễm.

“Phượng a..... !!!”

Nàng chịu không nữa rồi.

“Tiến vào đi..... !!!”

Nghe được thanh âm cầu khẩn của nàng, Vệ Tê Phượng ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh nhìn nàng đầy tà khí.

“Nàng muốn ta dùng cái gì đi vào ? Ngón tay hay là lưỡi ?”

“Cái gì cũng không muốn..... !!!”

Thương Nguyệt Phi Hoàng uốn éo thân thể, nàng cảm thấy cơn khát khó nhịn, lục mâu ngập nước nhìn hấn cầu xin.

“Đều không muốn ? Vậy nàng muốn cái gì ?”

Rõ ràng biết ý nàng, nhưng Vệ Tê Phượng lại cố ý trêu nàng, muốn nghe nàng nói ra những lời dâm dăng.

“Tiểu huyết của người ta rất ngứa..... Xin chàng tiến vào đi..... !!!”

Chậm chạp không có được thỏa mãn, cảm giác trống rỗng trong cơ thể làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng khó chịu đến nổi đỏ hốc mắt.

“Phượng.....! Tiến vào đi..... !!!”

Nàng nức nở cầu xin nhìn hân, huyết nộn ứ đọng cũng vì dục vọng mà mấp máy lúc mở lúc đóng giống như cái miệng nhỏ nhắn của trẻ con mời mọc hân tiến vào.

Hình ảnh xinh đẹp dâm dục này cùng dâm ngữ khiến cho Vệ Tê Phượng rớt cuộc nhin hem nổi nữa. Hai tay hân ôm lấy bắp đùi trắng mịn, dùng vật nóng to lớn nhắm ngay tiểu huyết yêu mĩ kia, dùng sức đâm vào....

6. Chương 6

Edit : Vô Danh, Hứa Như Nguyệt

Beta : Flora

“A ”

Lửa nóng cực đại rất nhanh chen vào thủy huyết, hoa thịt không ngừng ngọ nguậy, tham lam mà hút xoắn lấy vật nóng nam tính, giữ lấy nó vô cùng chặt chẽ.

“A....! Thật chặt.....” Bị hoa thịt kia gắt gao kẹp chặt dâng lên cảm giác dễ chịu thoải mái, làm cho Vệ Tê Phượng nhin không được thấp giọng rên rỉ.

Mặc dù có ái dịch ẩm ướt, nhưng động hoa của nàng vẫn chặt khít. Cho dù tiến vào bao nhiêu lần, hoa huyết nhỏ hẹp kia của nàng lúc nào cũng làm cho hân cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Phượng a.....” Lắc lắc eo nhỏ, nàng chủ động để cho hoa thịt cọ sát vật thô dài, theo sự vận vẹo của nàng, phần thịt non mềm chặt cũng theo mà không ngừng chèn ép lấy nam tính cực đại.

Theo tiếng rên rỉ của nàng, sự chuyển động của nàng, vật nóng đầy nam tính hưởng thụ sự thoải mái vì sự kìm chặt của hoa thịt, phần eo hân trầm xuống, ép hông lại, đẩy vật nóng vào nơi sâu nhất.

“A.....” Tiến vào thật sâu làm cho toàn thân nàng căng thẳng, cái miệng nhỏ nhắn cũng vì khoái cảm phong phú tuyệt vời mà không ngừng phát ra tiếng ông ọ, nũng nịu.

Tiếng kêu mềm mại đáng yêu kia, lọt vào trong tai Vệ Tê Phượng giống như là tiếng nhạc tuyệt vời, kích thích tình dục của hân, làm cho hân huyết mạch sôi sục.

Sự tiến vào của hân càng lúc càng sâu, hoa thịt nóng rực lại càng không ngừng đè ép, gắt gao bao lấy nam tính của hân.

Từng chút từng chút đè ép kia làm cho hân hưởng thụ không thôi, đồng thời làm hân thở dốc hồng hộc, con ngươi đen nóng rực, nhìn thân hình yêu mị dưới thân thêm khao khát.

Da thịt tuyết trắng với những vết đỏ mê người kia, lực mâu long lanh sương mù, bộ ngực đầy đặn sưng lên, nhất là nụ hoa đỏ bừng kia, lại nở rộ ánh sáng xinh đẹp.

Vệ Tê Phượng nhin không được đưa tay nắm lấy một bên ngực, năm ngón tay dùng lực vuốt ve xoa bóp bộ ngực đầy tuyệt vời, hông không ngừng di động, vật nóng đâm vào huyết hoa ứ đọng, một bên hưởng thụ cảm giác thoải mái vì bị tường hoa ôm khít, một bên không ngừng ra vào hoa thịt đỏ bừng.

“Ân... a.....” Theo mỗi lần hân chạy nước rút, cảm giác sung sướng cũng từ chỗ sâu truyền ra, làm cho nàng nhin không được liên tiếp bật ra tiếng rên rỉ.

“Như vậy được không ? Ân ?” Hân khàn giọng hỏi, hông lui ra ngoài huyết động rồi lại xuyên vào thật sâu, nhiều lần đều chạm vào nơi sâu nhất của thủy huyết, ngón tay vuốt ve bộ ngực cũng dùng lực mà nắm lấy bên ngực trắng mịn, ngón tay kéo dẫn đầu vú đỏ sẫm, theo nhịp ra vào, không ngừng đùa bỡn bộ ngực trắng.

“Ân..... Thật thoải mái..... Lại dùng lực mạnh thêm chút a.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng cũng uốn lưng lên, tự động nâng cặp đùi tuyết trắng lên bám chặt thắt lưng, eo nhỏ không ngừng vận vẹo, đón lấy động tác nước rút của hắn, làm cho tường hoa không ngừng tiếp nhận sự ra vào của hắn.

Sự dâm dăng của nàng làm cho Vệ Tê Phượng toàn thân tê dại, tay cầm lấy bên ngực dùng sức vuốt ve, vật nóng càng tăng tiết tấu hơn không ngừng cọ xát hoa huyết.

Đột nhiên sau một lần va chạm, vật nóng quét qua phần thịt non, toàn thân Thương Nguyệt Phi Hoàng không kiềm được run run, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng kinh hô, thở gấp.

Vệ Tê Phượng phát hiện.

Con người hắn híp lại, khoe miệng nhếch lên mờ ám.

Hắn rút vật nóng ra, để nó chuyển động ngoài hoa huyết, tìm chỗ mới vừa rồi làm cho nàng không ngừng thở gấp kia.

“Không nên.....” Hắn đột nhiên dừng lại, động tác trở nên chậm chạp, một chút một chút cọ xát hoa thịt mẫn cảm, gãi ngứa kia như một loại hành hạ làm cho nàng phát ra kháng nghị yếu đuối.

“Phượng.....” Nàng khẩn cầu nhìn hắn, chủ động nâng lên cặp mông trắng mà chuẩn bị đón lấy nam tính cực đại, muốn hắn không nên lại tra tấn nàng.

Đột nhiên, vật nóng đảo qua một chỗ thịt non.

“A !” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhanh chóng run rẩy, dòng điện nhanh chóng truyền khắp toàn thân, làm cho nàng không tự chủ được toàn thân buộc chặt.

“Nơi này sao ?” Tìm được mục tiêu của mình, Vệ Tê Phượng đắc ý nhếch khoe miệng, bắt đầu hết sức chăm chú công kích một chỗ kia, eo hồ vận động, không ngừng va chạm cọ xát.

“Không..... Dừng.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng không nghĩ tới chính mình có một chỗ sẽ mẫn cảm như vậy, động tác không ngừng đâm sâu vào của anh, cảm giác tê dại không được truyền ra.

Yêu dịch dồi dào theo sự ra vào của hắn chảy càng nhiều ra, làm cho hắn tiến vào càng dễ dàng, mỗi lần đỉnh đầu to lớn đâm sâu ma sát vào chỗ nộn thịt kia, làm cho nàng cực khoái, sung sướng không thôi.

“Phượng, không nên a.....” Khoái cảm vui sướng làm cho nàng không kịp nuốt nước bọt, chỉ có thể không ngừng rên rỉ, mặc cho nước bọt trong suốt chảy ra nơi khoe miệng.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn đỏ ửng, sợi tóc hỗn độn, lực mâu lại càng mờ, hưởng thụ va chạm của hắn.

Hắn vận thêm sức không ngừng đâm sâu vật nóng rục vào điểm nhạy cảm kia.

“Ô a.....” Khoái ý vui sướng làm cho nàng uốn éo ngón chân, mồ hôi tuôn ra, yêu dịch không ngừng bị chảy ra ngoài, làm bộ lông hai người ở nơi tiếp xúc đều nhiễm một mảng yêu dịch ẩm ướt.

Quá nhiều yêu dịch làm vật nóng của hắn trơn bóng, làm cho hắn không chú ý một chút sẽ trượt ra khỏi hoa huyết, hắn dứt khoát lấy tay chế trụ eo của nàng, lại không ngừng vận động thắt lưng mà ra vào, đâm mạnh vật nóng vào chỗ phần thịt non.

“A không.....” Khoái cảm mãnh liệt làm cho nàng toàn thân run run, nàng toàn thân trở nên buộc chặt, dâm dịch từ chỗ sâu kín chảy ra menh mông.

Dâm dịch nóng bỏng kia rửa qua đỉnh vật nóng, Vệ Tê Phượng cảm giác được hoa thịt bắt đầu từng trận đè ép, cọ xát vật nóng của hắn.

Khoái cảm đè nén kia làm cho hắn thở sâu, bàn tay to gắt gao chế trụ hai bên eo nhỏ, bắt đầu chuyển động thắt lưng, nhanh chóng ra vào, bên cạnh đó khẽ xoay tròn cọ xát tường hoa, lại đảo qua mẫn cảm nộn thịt, biến thành nàng liên tiếp rên rỉ, toàn thân sung sướng không thôi.

Tường hoa chặt cứng bắt đầu co rút lại rất nhanh, vật nóng không ngừng chèn chặt, yêu dịch dồi dào khiến mặt bàn thành một mảnh ướt át.

“Phượng a.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng lắc lắc đầu, cúi eo dùng lực chuyển động, theo sự ra vào nặng nề của anh, yêu dịch dồi dào phun trào ra.

Trong nháy mắt, mùi hương ngọt ngào xuất hiện bốn phía.....

Cao trào trong nháy mắt khiến cho Thương Nguyệt Phi Hoàng một trận hoa mắt, đầu óc tê dại cũng dần dần tỉnh táo lại, lại giãy dụa, phát hiện vật nóng của hắn vẫn còn ở trong hoa huyết của mình, nóng rực vô cùng.

“Phượng ”

Nàng vừa mới mở miệng, Vệ Tê Phượng lại đột nhiên ôm lấy nàng, nàng theo bản năng mà vòng chân lên eo hắn, còn chưa kịp phản ứng, hắn lại đột nhiên hôn nàng.

Lưỡi nóng linh hoạt tách đôi môi nàng ra, nhanh chóng bắt lấy lưỡi hồng, khiêu khích, mút lấy mút để hương vị ngọt ngào trong miệng.

Mà vật nóng chưa từng rời khỏi hoa huyết non mềm ẩm áp, bàn tay to thủ sẵn hai bên hông, bắt đầu đi về phía giường bên trong phòng.

“Ngô.....”

Trong quá trình đi lại, vật nóng chôn ở thủy huyết cũng chuyển động theo, tư thế này làm cho vật đó càng đâm càng sâu, nàng nhịn không được dật ra tiếng kêu yêu kiều, toàn bộ lại bị hắn nuốt hết vào miệng.

Ngọn lửa nóng bỏng mút lấy vị ngọt trong miệng nàng, liếm qua hàm răng, mút lấy mỗi một hương vị ngọt ngào trong cái miệng nhỏ nhắn, vật nóng cũng đi theo chuyển động các bước chân mà từng chút từng chút ra vào, thủy dịch nhè nhẹ chảy ra, rơi trên mặt đất một chút vết bẩn.

Thủy huyết vừa mới cao trào qua vẫn không ngừng co rút lại, đùi trắng mịn cùng theo chuyển động của hắn, quần lấy eo hắn, miệng không ngừng rên rỉ.

Loại tư thế cạo sát này tuy rằng khiến cho nàng cảm thấy thích thú nhưng cũng có một chút trống trống, làm cho cô khó chịu ghen ghét.

“Phượng.....” Nàng khẩn cầu nhìn hắn, tuy rằng mới qua cao trào, nhưng mà cơ thể nhiệt tình vẫn còn muốn hắn lại dùng lực mà ra vào.

“Đến đây.” Vệ Tê Phượng đem nàng đặt ở trên giường, ngồi chồm hổm ở trước người nàng, lại đem chân của nàng nâng lên đặt ở trên vai.

Tư thế này làm cho thủy huyết yêu mị lộ ra không bỏ sót, cũng có thể làm cho hắn rõ ràng nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn kia khao khát ham muốn ra vào của hắn.

Mồ hôi che kín thân thể cường tráng, hắn hơi rút vật nóng ra, lại thẳng lưng một cái, tiến quân thần tốc, đem vật nóng ấy đưa vào chỗ sâu nhất trong thủy huyết.

“A a.....” Hắn mạnh mẽ đâm sâu vào làm cho nàng cứng đờ cả người, tường hoa run rẩy co rút lại, khí chất vật nóng của hắn.

“Tuyệt quá..... Thật chặt.....” Vệ Tê Phượng tán thưởng, khuôn mặt anh tuấn cuồng loạn, tròng mắt sớm bị dục hỏa chiếm hết, mạnh mẽ điên cuồng tăng tốc ở trong mật huyết.

“A a.....” mỗi một cái của hắn va chạm đều xuyên vào chỗ sâu ở trong hoa huyết, làm cho xuân triều tràn ra, càng không thể vãn hồi.

Về mặt của hắn càng làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng lòng tràn đầy vui sướng.

Lần đầu nàng nhìn thấy hắn không hề bình tĩnh, khuôn mặt anh tuấn ửng hồng, che kín tình dục nồng đậm, ngay cả đôi mắt sâu đen láy cũng không còn giữ được vẻ trầm tĩnh như hồ nước, bắt đầu nổi lên gợn sóng.

Ở trong ánh mắt của hắn, nàng biết rằng hắn đã bị nàng mê hoặc.

Hơn nữa tuy rằng nàng say, nhưng nàng còn mơ hồ nhớ rõ, hắn ở trước mặt Hạ Vũ Phong mà ôm lấy nàng, không cho kẻ kia đụng tới nàng.

Nàng có thể nhận thấy được lửa giận của hắn, hắn không phải hoàn toàn là thờ ơ.

Đây có phải là đại biểu..... tình yêu của nàng không phải đơn phương ?

Hắn trong lòng đối với nàng cũng giống y như vậy ?

Phát hiện lòng nàng không tập trung, Vệ Tê Phượng không vui mím môi, vật nóng lui tới miệng huyết, lại trên giường rộng thúc thêm vài cái thật mạnh.

“A ” Đột nhiên bị đâm mạnh như vậy làm cho nàng hoàn hồn, cái miệng nhỏ nhắn dật ra một tiếng yêu kiều.

“Lúc này nàng có vẻ không tập trung, xem ra là ta không đủ cố gắng.” Bĩu môi, hắn kì lạ lại bất mãn nhìn nàng.

Mà biểu tình này cũng là lần đầu Thương Nguyệt Phi Hoàng nhìn thấy.

“Người.....” Trong lòng nàng có nghi hoặc, nhưng hắn cũng không cho nàng cơ hội để hỏi, vật nóng bắt đầu chuyển động mạnh mẽ ở trong thủy huyết.

“Ngô a.....” Rất nhanh va chạm mang đến thâm sâu dẫn đến khoái cảm mạnh mẽ, kia đột nhiên tới khoái ý làm cho nàng một trận choáng váng, rốt cuộc không thể suy tư được nữa.

Hắn không chỉ mạnh mẽ dùng sức ra vào, lại còn ra vào với nhiều góc độ khác nhau, ngón tay cũng theo mà xoa xoa hoa châu sưng đỏ ngoài cửa huyết, khoái cảm liên tiếp kia làm cho nàng rên rỉ không ngừng, không thể tự kiềm chế mà lắc lư thân thể mềm mại phối hợp với chuyển động của hắn, ái dịch dồi dào cũng không theo từ chỗ ái ân của hai người mà tràn ra, làm cho đệm giường dưới thân biến thành ướt đầm.

Đôi mắt tà mị Vệ Tê Phượng nhìn cánh hoa thịt đỏ tươi kia không ngừng phun ra nuốt vào vật nóng của hắn, theo chuyển động của hắn ái thủy trong suốt không chảy ra được, một số lại chảy về phía sau hông làm khe trắng hồng kia càng thêm sáng bóng, hình ảnh dâm mỹ kia làm cho hắn lại xúc động không thôi, vật nóng dính đầy ái dịch từ hông trở nên mãnh liệt hơn, vật nóng không ngừng xoay đổi phương hướng đâm vào hoa huyết.

“Không.....” Cao trào tới hoa huyết đặc biệt mãnh cảm, không chịu nổi đợt tấn công mạnh mẽ của hắn, Thương Nguyệt Phi Hoàng nhịn không được mở miệng cầu xin tha thứ. “Phượng..... Đừng..... Đừng.....”

Nàng giãy dụa, khoái cảm quá sâu chuyển làm một tia đau đớn, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi, không tự chủ được kháng cự, thân thể cũng bắt đầu vận vẹo, muốn rời khỏi hắn.

Nhưng giãy dụa của nàng chính là càng kích thích thú tính nam nhân, ngón tay hắn dùng lực mạnh hơn trên hoa châu đỏ tươi, vật nóng lại tăng chuyển động.

“Ô a.....” Theo tốc độ rất nhanh của hắn, tiếng rên rỉ của nàng cũng phóng đăng hơn, rõ ràng cảm thấy một tia đau đớn, nhưng cũng cảm giác được khoái cảm quá sung sướng.

Không có cách nào nói rõ khoái ý kia làm cho đầu óc nàng tràn đầy hỗn loạn, rốt cuộc cũng không rõ cảm nhận chính mình là khoái hoạt hay là thống khổ nữa.

Nghe âm thanh rên rỉ của nàng, Vệ Tê Phượng càng ra sức chuyển động mạnh hơn, mỗi một lần đều muốn vật nóng to lớn tiến nhập chỗ sâu nhất hoa huyết.

“Ân a..... Thật thoải mái.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng chịu không nổi ngâm hô, chu sa giữa trán lại càng thêm đỏ bừng.

Ngay khi thân thể đang buộc chặt, khi khoái cảm nhanh chóng truyền tới trong đầu, hắn lại đột nhiên đem vật nam ấy rời khỏi. Hắn rút đi làm cho yêu dịch dồi dào cũng theo đó chảy ra mà không hề bị trở ngại.....

“Không.....”

Hắn đột nhiên rời đi làm cho nàng thấy trống rỗng khó chịu, thủy huyết bị kích thích tới đỉnh rồi lại đột nhiên không được thỏa mãn, cảm giác nửa vời kia làm cho nàng kháng nghị nức nở.

“Phượng..... Tiến vào a.....” Eo nhỏ lắc lư, nàng yêu mị mà khẩn cầu.

“Đừng nóng vội, đã tới rồi.” Hấn xoay người nàng lại, làm cho nàng đưa lưng về phía hấn, lại nâng cặp mông tròn trắng lên.

Bàn tay vỗ về chơi đùa cặp mông trắng trơn mềm kia, trước tiên nhẹ nhàng sờ, lại giơ lên đánh ba ba mấy tiếng, vuốt cái mông của nàng.

“A !” Đau đớn đột nhiên tới làm cho nàng không kịp được kêu lên, mà lúc này hấn đã mạnh mẽ đâm vật nóng xuyên vào huyết nhỏ non mềm.

Đột nhiên được bổ sung vào làm cho hoa huyết mãn cảm sát chặt trong nháy mắt, cao trào nhanh chóng tiến đến, yêu dịch chảy liên tục từ khe hở ra ngoài.

Khoái cảm làm thân thể kia run rẩy, khiến cho đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng nam nhân ở phía sau vẫn không buông tha nàng, bàn tay nắm chắc một bên mông, vật nóng nóng rực không ngừng qua lại xô xuyên vào trong.

“Ân a.....” Vệ Tê Phượng khàn giọng gào thét, hưởng thụ khoái cảm bị tường hoa đè ép, từng trận cảm giác ẩm ướt nóng bỏng kia vây quanh hấn, làm cho hấn rất thoải mái.

Cắn chặt răng, hấn chịu đựng dục vọng sắp bùng nổ, liều mình đem dư vị kéo dài, ra sức chuyển động liên tục, một lần rồi một lần va chạm hoa huyết.

“A a..... Phượng.....” Lắc lắc đầu, Thương Nguyệt Phi Hoàng không thể tự mình rên rỉ nổi nữa, thân thể rõ ràng sớm mềm yếu không chịu nổi, nhưng bản năng vẫn nâng mông về sau, hòa theo nhịp chuyển động của hấn.

Bộ ngực trắng cũng theo sự chuyển động của hấn, không ngừng đung đưa, tóc dài rối tung xoa trên lưng, làm cho nàng nhìn tựa như một con bé dâm đãng.

“Nàng thích nhất tư thế này đúng không ?” Ngực dán chặt lên lưng tuyết, vuốt sợi tóc bên má nàng ra, Vệ Tê Phượng khẽ liếm má tuyết, môi mỏng, vẫn không ngừng nói những lời nói yêu mị.

“Hơn nữa ta dùng tư thế này dùng sức đụng phải tiểu huyết, luôn làm cho nàng cực khoái.....” Hấn hôn môi của nàng, bàn tay to lại vỗ vào cặp mông trắng nõn.

“Ừ...ừ.....” Khoái cảm kèm theo cảm giác đau đớn làm cho nàng không tự chủ được rên rỉ.

Hấn so với nàng còn hiểu biết nhiều hơn về thân thể của nàng, hiểu được nàng thích cái dạng tư thế gì, càng biết nàng muốn hấn dùng lực như thế nào để đâm vào hoa huyết kia.

“Phượng.....” Nàng phun ra lưỡi phấn, nút lấy nước bọt trong miệng hấn, nước bọt hai người tràn ra ngoài, hình ảnh phóng đảng mang đến khoái cảm cực hạn.

Vật nóng nóng bỏng không ngừng đâm vào, thân thể hai người va chạm vang lên tiếng ba ba, xen lẫn tiếng ái thủy rỉ rả, tiếng co kéo, hình thành thanh âm phóng đảng.

Vật nóng cứ tuần tự đâm sâu vào trong thủy huyết, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào vật nam tính đang đẩy vào cánh hoa đỏ bùng, dâm dịch cũng theo chuyển động tràn ra càng nhiều, đến chất lỏng tràn ra kia có mùi thơm nhàn nhạt, lưu lại khắp nơi quanh khe hở.

Hình ảnh dâm dục kích thích cảm quan, toàn thân Vệ Tê Phượng buộc chặt, vật nóng càng lớn hơn nữa, dường như muốn bùng nổ ngay lập tức.

Động tác nhấp nhô tăng nhanh hơn, hấn không ngừng qua lại ra vào nên dĩ nhiên hoa huyết sưng đỏ không chịu nổi.

“Không nên a.....” Quá nhiều khoái cảm tích lũy, thân thể mềm mại mỗi một chút đều không thể chống đỡ hơn nữa, nàng nghẹn ngào suy nghĩ cách thoát khỏi.

Nhưng làm sao hấn cho nàng trốn thoát được, bàn tay to dùng sức chế trụ eo của nàng, nửa thân dưới chuyển động nhanh hơn, xoay đổi góc độ cùng lực đạo.

“Không..... Ta chịu không nổi.....” Liên tục lắc đầu, nàng kêu thống khổ lại rên rỉ đầy khoái hoạt, không kịp nuốt nước bọt xuống cổ họng.

“Nhanh..... Sắp sắp rồi a.....” Cánh hoa rung động càng nhanh hơn, sít chặt lấy vật nóng đang không ngừng to lên.

Vệ Tê Phượng thở sâu, nhịn không được rống to, ra sức chuyển động thêm mấy cái nữa, ngay khi dục vọng mau chóng bùng nổ, còn có một tia lý trí muốn rút vật nóng ra khỏi.

Lúc này tường hoa lại đột nhiên co rút một cái thật nhanh

“A !!” Khi đột nhiên tới kia làm cho hắn một trận khoái cảm, dừng lại mà rút ra, ngược lại lại tiến vào thật sâu, đem vật nóng bỏng phun chất dịch trắng, lần đầu đâm vào hoa huyết ướt át nóng bỏng....

Nữ hoàng yêu đùa giỡn làm cho lý trí của hắn dần dần thả lỏng.

Trong mắt chỉ có thân hình của nàng là đẹp nhất.

Trái tim cứng rắn chỉ vì nàng mà trở nên mềm mại.

7. Chương 7

Edit & Beta : Flora

Đêm khuya, có sáu người lại ngủ không được, tụ tập ở trong tấm cung của Nhiếp chính vương, khẩn trương thương lượng đại sự.

Chính xác mà nói, khẩn trương lo lắng chỉ có Nhiếp chính vương, đại tướng quân cùng đại công chúa, về phần một nửa còn lại, đều là ưu nhân ngồi ở ghế uống trà.

“Vệ công công hiện tại còn lưu lại ở trong cung Tê Hoàng ?” Thương Nguyệt Phi Tử nhường đôi mày liễu thanh tú, lặp lại lời nói của thủ vệ.

“Vâng.” Thủ vệ cung kính trả lời.

Hơi nhếch môi, Thương Nguyệt Phi Tử cùng hai vị huynh trưởng liếc mắt một cái, vẫy tay trước để cho thủ vệ lui xuống mới chậm rãi mở miệng.

“Đã qua canh hai, Vệ công công làm sao có thể còn ở lại tấm cung của Hoàng nhi ?”

“Một nam, một nữ, đã trẻ thế này lại cùng nhau ở trong một phòng, nàng cảm thấy sẽ làm cái gì ?” Thanh thời uống một ngụm trà, Phượng Thiên Ngân mắt phượng nhẹ nhàng miễn cưỡng trả lời, khóe môi gợi lên ý ái muội có một chút tươi cười.

Hắn nói xong liền nhận được sự xem thường của ba người.

“Phượng Thiên Ngân, thu hồi những dơ bẩn trong đầu chàng đi, Vệ công công nhưng là thái giám nha.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

“Đối với chuyện này mọi người có nghe nói quốc gia khác cũng có thái giám chuyên môn hầu hạ nữ nhân ở hậu cung cô đơn không..... Bọn họ vẫn là có ngón tay cùng miệng có thể dùng nha !” Hoa Lộng Nhi con người nháy mắt rực rỡ hiểu rõ, không xem những lời này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì, không hề cố kỵ nói ra miệng.

“Đúng vậy đúng vậy.” Hồ Tiểu Man phụ họa gật đầu, vẻ mặt hưng phấn nói, “Loại sự tình này muội cũng có nghe qua.....” Những lời nói còn lại, ở dưới cái nhìn chăm chăm của trượng phu, lè lưỡi, khẩn trương nuốt vào bụng.

“Đại ca, huynh như thế nào không nói lời nào ?” Thương Nguyệt Phi Tử nhìn về phía huynh trưởng, thấy hắn khuôn mặt tuần tú bình tĩnh, phảng phất đang suy nghĩ gì đó, trong mắt có nghi hoặc.

Thương Nguyệt Ngạo Vân nhìn mọi người liếc mắt một cái, trầm ngâm mới mở miệng, “Ta suy nghĩ lời nói của Lộng Nhi cùng Tiểu Man.....”

“Đại ca, huynh sẽ không phải thật sự nghĩ đến Hoàng nhi cùng cái tên Vệ công công kia.....” Những lời nói còn lại, Thương Nguyệt Ngạo Vũ nói không được nữa.

Hắn không thể chấp nhận, không thể tin được nha !

“Các người cảm thấy Hoàng nhi đang yên lành làm sao có thể muốn nạp nam sủng ?” Thương Nguyệt Ngạo Vân nhìn bọn họ, một chút tinh quang từ giữa con ngươi đen hiện lên. “Hơn nữa khi chọn lựa nam sủng, Hoàng nhi còn hỏi ý kiến Vệ công công.”

Trong lời nói của Thương Nguyệt Ngạo Vân cũng làm cho mọi người trầm mặc xuống, bọn họ cẩn thận nghĩ lại.

Khi yến tuyển sủng, Thương Nguyệt Phi Hoàng lực chú ý hoàn toàn không chọn ở trên người mười vị nam sủng, ngược lại vẫn đặt ở trên người Vệ công công.

Hơn nữa khi chọn lựa nam sủng, nàng cũng hỏi ý kiến Vệ công công, thái độ kia phảng phất mang theo một chút khiêu khích cùng cố ý.

Vệ công công tuy là vẻ mặt bình tĩnh, nhưng cái loại bình tĩnh này cũng giống như ra vẻ trấn định, không trả lời khiêu khích của đối phương.

Bọn họ hai người trong lúc đó thật sự có chút quỷ dị.....

Hiện tại, Vệ công công lại lưu lại ở tẩm cung của nữ hoàng trẻ như vậy..... Theo như lời của thủ vệ theo dõi, Vệ công công đuổi đi tân nạp nam sủng của nữ hoàng, hai người thái độ thực.....

Thủ vệ không dám nói, biểu tình nao núng lại làm cho bọn họ suy nghĩ thật trống rỗng.

Hoài nghi từ trước tới nay, hiện tại lại in sâu trong lòng.

Cho tới nay, bọn họ đều cảm thấy Hoàng nhi cùng Vệ công công rất vô cùng thân thiết, còn từng lo lắng Hoàng nhi sẽ không đối Vệ công công mà động tâm. Tuy rằng vẫn trấn an đã biết là việc không có khả năng, nhất định là hai người tuổi gần quan hệ mới có thể hợp như vậy, nhưng là hiện tại.....

“Không thể nào.....” Thương Nguyệt Phi Tử khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lão đảo mấy bước. Kích thích này đối nàng mà nói thật sự quá lớn, nàng không cách nào chấp nhận muội muội mình yêu thương từ nhỏ cho đến lớn thế nhưng lại cùng thái giám.....

“Tử nhi.” Phương Thiên Ngân chạy nhanh đỡ lấy nàng.

“Thiên Ngân, làm sao bây giờ ? Nếu Hoàng nhi thật sự cùng Vệ công công.....” Ôi ở trong lòng trượng phu, Thương Nguyệt Phi Tử nhin không được đỏ hốc mắt.

“Đáng chết !” Thương Nguyệt Ngạo Vũ sắc mặt càng khó coi, “Ta lập tức đi đem Vệ công công đi giết!” Nói xong, hắn liền lao đi.

“Muội cũng phải đi !” Hồ Tiểu Man lập tức hưng phấn muốn cùng trượng phu cùng nhau đi trước. Xem diễn xem diễn, nàng muốn xem diễn !

“Đứng lại.” Thương Nguyệt Ngạo Vân gọi đệ đệ lại.

“Đại ca ?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhìn về phía huynh trưởng. Hồ Tiểu Man đi theo cũng dừng lại cước bộ.

“Chuyện này còn có vài điểm đáng ngờ chưa làm rõ.” Thương Nguyệt Ngạo Vân đối mọi người nói, con ngươi đen bình tĩnh, tuấn mi cũng khẽ nhướng.

“Cái điểm đáng ngờ gì ?” Nháy mắt to, Hoa Lộng Nhi tò mò nhìn trượng phu.

“Vệ công công là thời điểm gì xuất hiện ở hoàng cung ?” Nhìn hai vị huynh muội, Thương Nguyệt Ngạo Vân thần nhiên hỏi.

“Này.....” Thương Nguyệt Phi Tử suy nghĩ. “Muội nhớ rõ là chín năm trước, Hoàng nhi mười tuổi, vừa đăng cơ không bao lâu.”

“Hơn nữa Vệ công công là đột nhiên xuất hiện.” Đem hai tay để phía sau lưng, Thương Nguyệt Ngạo Vân đi qua đi lại.

Nghe hắn nói như vậy, Thương Nguyệt Ngạo Vũ cũng có ấn tượng. “Hơn nữa hắn tiến cung, liền vẫn lưu lại ở bên người Hoàng nhi.”

“Vệ công công rốt cuộc tên gọi là gì nha ?” Hoa Lộng Nhi nhin không được hỏi ra nghi vấn trong lòng. “Các người đều gọi hắn Vệ công công Vệ công công, hắn không có tên sao ?”

Này.....

Mọi người sững sốt.

“Tên của Vệ công công ?” Thương Nguyệt Phi Tử nhú mày. Bị hỏi như vậy, nàng mới nghĩ đến, Vệ công công tên là gì ?

Nàng quay đầu hỏi Thương Nguyệt Ngạo Vũ, “Nhị ca, huynh biết không ?”

“Ta làm sao có thể biết !” Thương Nguyệt Ngạo Vũ tức giận trả lời. Hắn nhiều năm thủ coi giữ ở vùng ngoại ô, lại không thường ở trong hoàng cung. “Này muốn biết thử hỏi đại ca đi.”

“Thật có lỗi, ta không biết.” Dừng lại cước bộ, Thương Nguyệt Ngạo Vân cũng lắc đầu theo.

“Không thể nào ! Các người cũng không biết tên của Vệ công công ?” Phượng Thiên Ngân không dám tin nhìn bọn họ, cảm thấy sự tình thú vị. (F *giờ tay* em biết)

“Không biết.” Thương Nguyệt Phi Tử lắc đầu. “Hơn nữa chúng ta cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này.” Như vậy suy nghĩ một hồi, nàng thật sự cảm thấy sự tình có điểm không thích hợp.

“Xem ra Hoàng nhi trộm gạt chúng ta rất nhiều chuyện.” Thương Nguyệt Ngạo Vân đưa ra ý kiến.

“Đại ca ý là.....” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhìn về phía huynh trưởng.

“Nếu ta không đoán sai, Vệ công công là Hoàng nhi mang tiến vào cung, nếu hai người thực sự ái muội..... Lấy Hoàng nhi thông minh, Vệ công công thật là thái giám sao ?”

Lời nói Thương Nguyệt Ngạo Vân làm cho mọi người lâm vào trầm tư.

“Việc này ta sẽ đi thăm dò.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nói.

“Nếu Vệ công công thật là thái giám, thật là làm sao bây giờ ?” Mở to trà mâu, Hồ Tiểu Man tò mò hỏi.

“Giết hắn !” Ba vị huynh tử yêu muội đến gốc trả lời không chút do dự.

“Nếu như không phải ?” Hoa Lộng Nhi hỏi theo.

Ách.....

Ba người nhìn nhau liếc mắt một cái.

Nếu không phải.....

Bọn họ cần phải cẩn thận suy nghĩ.....

Sáng sớm, trời vẫn còn chưa sáng.

Cung Tê Hoàng vẫn là một mảnh yên tĩnh, mùi tình dục ngọt ngào vẫn quanh quẩn trong phòng, mang theo một tia dâm mỹ cùng ái muội.

Vệ Tê Phượng chậm rãi mở mắt ra, liền cúi đầu, chỉ thấy Thương Nguyệt Phi Hoàng trần trụi ngã ở hắn trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn do còn kích tình đem qua mà đỏ ửng, hô hấp nhẹ nhàng, chỉ giống như con mèo nhỏ tham ngủ. (F : > < k=“” đắp=“” mên=“” hỏ)=“”>

Con người đen nháy mắt phóng như, ngón tay thon dài nhện không được khẽ vuốt trên hai má non mềm, tỉ mỉ đánh giá người ở trong lòng.

Chỉ thấy trên da thịt trắng nõn lộ ra dấu vết của hấn lưu lại, ở trên tuyết trắng nõn nà, một chút vết tích này, rất rõ ràng.

“Ngô.....” Trên mặt gãi ngứa làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng kháng nghị khẽ ngậm một tiếng, chu cái miệng nhỏ nhắn, hai chân cũng theo di chuyển.

Theo sự di chuyển của nàng, trong lúc đó giữa chân chảy ra chất lỏng trong suốt, chất dịch trong suốt ở giữa hoa còn có hỗn hợp huyết thanh màu trắng.

Chất dịch màu trắng kia làm cho con người đen nhiễm một chút ảo não.

Tối hôm qua hấn không khống chế được, thế nhưng bùng nổ ở trong cơ thể nàng, nhưng lại không chỉ một lần.....

Từ trước đến nay hấn còn có thể duy trì một tia lý trí, ở một khắc cuối cùng mà rút ra, mặc kệ tiểu huyết âm áp kia sít chặt có bao nhiêu mê người, hấn vẫn luôn kiềm chế, không cho mầm móng của chính mình tiến vào trong cơ thể nàng.

Nhưng tối hôm qua, hấn lại không khống chế được chính mình.

Rõ ràng biết nên rút ra, nhưng ở một khắc cuối cùng, lại trầm mê trong yêu diễm của nàng, khống chế không được đem mầm móng tuôn trào vào trong huyết.

Mà sau khi không khống chế được, thì cũng không có cách nào kiềm chế, không chỉ giữ lấy nàng nhiều lần, càng một lần một lần đem mầm móng ở hoa huyết phun trào ra.

Loại tình huống này, từ trước đến nay chưa bao giờ có.

Xem ra tối hôm qua hấn thật sự bị nàng làm xúc động.

Tiến vào tử cung, nhìn thấy nàng cùng Hạ Vũ Phong tới gần như vậy, hai người môi cũng sắp chạm nhau, làm cho lý trí của hấn nhất thời biến mất vô tung.

Bất chấp hết thảy, hấn nhanh chóng đem nàng ôm vào trong ngực, không cho Hạ Vũ Phong đụng tới nàng, không để ý hành động như vậy sẽ làm cho mọi người sinh nghi hay không.

Khi đó hấn, trong lòng lộ vẻ tức giận, buồn bực nàng vì thử hấn, còn muốn để cho nam nhân khác hôn nàng, giận vì môi xinh đẹp kia thuộc về hấn, thiếu chút nữa đã bị nam nhân khác đụng chạm.

Ham muốn chiếm lấy nồng đậm, không có cách nào để nó tràn đầy trong ngực mình.

Một khắc kia, hấn chỉ biết chính mình xong rồi.

Bước qua giới hạn, liên tiêu biểu chính mình sẽ không cách nào trở lại được.

Hơn nữa hấn còn đã quên rời đi, ngã lại ở trong cung Tê Hoàng..... Ba vị huynh tỉ phía trên nàng nhất định cũng sẽ biết chuyện này.....

Đợi chút, ngã lại ?!

Vệ Tê Phượng cả kinh, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn.

Đáng chết, đã gần canh năm.

Tuy rằng biết chuyện chính mình lưu lại một đêm ở cung Tê Hoàng giấu diếm không được, nhưng Vệ Tê Phượng vẫn muốn đấu tranh trước khi chết.

Không có biện pháp, hấn bản tính lười biếng, thật sự thực không nghĩ bị cuốn vào tình huống phức tạp.

Tuy rằng quen biết Thương Nguyệt Phi Hoàng, liên tiêu biểu chuyện tuyệt đối không đơn giản được, hơn nữa hai người trong lúc đó còn có “gian tình”, muốn đơn giản đều rất khó.

Nghĩ vậy, Vệ Tê Phượng không khỏi thở dài trong lòng. Nhìn người vẫn còn ngủ ngon ở trong lòng, hẳn thật cẩn thận buông nàng ra, nhẹ nhàng đứng dậy, chậm rãi bước xuống giường.....

“Người muốn đi đâu ?” Một cánh tay sen ôm lấy thắt lưng của hắn, thanh âm mềm mại do còn buồn ngủ từ sau lưng truyền đến.

Vệ Tê Phượng cứng đờ, cúi đầu nhìn đầu người lộ ra bên cạnh.

Quả nhiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, hắn nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý, cặp thúy mâu xanh biếc kia cũng nở rộ ánh sáng, gian xảo vừa nhìn đã biết, hoàn toàn không che giấu thêm.

“Hi, Vệ Tê Phượng, người thích ta đúng hay không ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nháy mắt xanh biếc, mâu quang kia, phảng phất nhìn thấu hết thấy.

Vệ Tê Phượng trừng mắt nàng, lần đầu nói không ra lời.

“Đừng tưởng rằng không nói lời nào là có thể lảng tránh vấn đề của ta nha.” Nàng rất là có tinh thần truy hỏi sự việc kỹ càng.

“Đã gần canh năm.” Thật lâu sau, Vệ Tê Phượng phun ra câu này, không cam lòng như đấu tranh trước khi chết.

Nếu thừa nhận hết thấy, nữ nhân này nhất định sẽ càng đắc ý, từ trước đến nay hắn làm trời làm đất, đóng vai trư ăn hổ cuộc sống ưu nhân sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

“Vậy thì như thế nào ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhíu mày, thương gương mặt giả bình tĩnh kia có khuynh hướng bị nứt, ở trong lòng vụng trộm nở nụ cười.

Hừ hừ, nhìn hắn có thể giả chết bao lâu.

Thân là nữ hoàng thống lĩnh một quốc gia, nàng cũng không ngốc, rất nhiều chuyện nàng đều xem ở trong mắt, chính là không nói phá thôi.

Nàng hiểu biết hắn, biết hắn chán ghét phiền toái, thích cuộc sống an nhàn, chỉ cần cả đời cùng vàng bạc châu báu cùng một chỗ là tốt rồi, còn lại, hắn yêu cầu không nhiều lắm.

Mà nàng, Thương Nguyệt Phi Hoàng, chính là cái phiền toái.

Đáng tiếc phiền toái là nàng quyết định quấn lấy hắn, ai kêu hắn làm cho nàng yêu thương.

Nhưng hắn đối nàng luôn lạnh lùng thản nhiên..... Tuy rằng ngẫu nhiên nàng sẽ trộm dò xét đến hắn dùng ánh mắt sâu xa nhìn nàng, mà khi nàng nhìn lại hắn, cặp con ngươi đen kia lại chuyển thành bình tĩnh, phảng phất cái gì cũng chưa phát sinh qua.

Tìm không rõ tâm tư của hắn, làm cho nàng vừa tức vừa giận.

Cho nên, nàng quyết định thử hắn.

Hai năm trước hiến thân, chính là thử của nàng.

Hắn tuy rằng yêu tiền, nhưng vẫn là biết tiền gì có thể lấy, tiền gì không thể lấy.

Nhưng hắn chạm vào nàng, điều này làm cho nàng mừng thầm.

Hắn đối nàng, cũng không phải thật sự thờ ơ.

Nhưng là, hai năm trôi qua, thái độ của hắn vẫn là một chút cũng chưa thay đổi, trực tiếp giả ngu, đối nàng lạnh lùng thản nhiên, xa cách, làm cho người ta tức giận đến nghiến răng.

Vẫn đuổi theo nàng, như là một đũa ngọc nóng đầu, cho nên nàng tức giận, quyết định dò xét một lần.

Mà lần này, kết quả làm cho nàng vừa lòng.

Hừ, lúc này đây, nàng mới sẽ không để cho hắn tiếp tục trốn tránh đâu !

“Nói cho người biết, người lại tiếp tục giả ngu, ta sẽ không tha người đi.” Trề cái miệng nhỏ nhắn, Thương Nguyệt Phi Hoàng ra vẻ đánh đả.

Vệ Tê Phượng tiếp tục trừng nàng, thấy nàng cũng trừng lại, biểu tình thực cố chấp.

Hai người giằng co một lát.

Vệ Tê Phượng..... Thua.

Ai, từng bước sai, từng bước đều sai nha !

“Nàng thắng, được rồi đi.” Mặt nạ lãnh đạm toàn bộ tán loạn, hóa thành một mảnh bất đắc dĩ, con người đen cũng phiếm một tia thất bại.

Nhìn đến nàng miệng cười sáng lạn lại đắc ý, Vệ Tê Phượng nhin không được khoe miệng cũng giơ lên, mâu quang mang theo một tia sùng nịch.

Chín năm ở chung, khi nàng chưa chú ý, ngẫu nhiên hắn sẽ không thể kìm chế chính mình, dùng loại ánh mắt này nhìn nàng.

Nàng làm trong lòng hắn ấm áp, làm cho tâm lạnh như băng cảm thấy không hề rét lạnh như vậy.

“Chàng thừa nhận thích ta, có phải không ?” Mặc dù có nắm chắc, nhưng nghe được hắn thừa nhận, Thương Nguyệt Phi Hoàng vẫn là nhin không được khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi.

Tâm, vui sướng, tươi cười, mang theo nồng đậm ngọt ngào, bởi vì hắn thích, làm cho lòng của nàng ngọt, giống bọc đường tơ, dày tan không ra.

Ngọt ngào của nàng, cuốn hút Vệ Tê Phượng, tâm lạnh như băng bị cảm giác ấm áp quấn quá chặt chẽ, tâm toàn bộ hòa tan.

“Đúng, ta thích nàng. Ta nhận thua, nhận thức có hạn. Đáp án này nữ hoàng có thể vừa lòng ?” Hắn không có cách, uể oải nhìn nàng, con người đen lại tram đầy ý cười thật sâu.

“Vừa lòng. Vừa lòng cực kỳ.” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhảy dựng lên, hưng phấn ôm lấy hắn, ở trên môi hắn dùng sức hôn một cái.

“Phượng, ta cũng rất thích chàng !” Rất thích rất thích, một lòng tràn đầy đều là thân ảnh của hắn.

Lời của nàng làm cho Vệ Tê Phượng thấp giọng nở nụ cười.

Xem ra hắn lúc trước thật sự rất ngược đãi nàng, mới có thể ngay cả một câu thích, đều làm cho nàng cảm động như vậy.

“Tốt lắm, đã gần canh năm, ta phải chạy nhanh đi mới được.” Kéo tay nàng xuống, hắn đứng đắn nhìn nàng, nếu không rời đi thật sự không còn kịp rồi.

“Phân biệt sao ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhíu mày. Nàng tin tưởng ba vị huynh tử phái người theo dõi tới nhất định đem toàn bộ tình hình đều báo cáo qua, bao gồm chuyện hắn ở một đêm trong cung Tê Hoàng.

“Có thể kéo được một lúc thì một lúc.” Không có biện pháp, hắn lười nha.

“Ngoan, ta sẽ bảo vệ chàng.” Thương Nguyệt Phi Hoàng cười khanh khách, vỗ nhẹ mặt của hắn, lại thoáng nhìn đến hắn tức giận.

“Không cần, lòng ta xin nhận.” Hắn cho dù lại lười như thế nào, cũng vẫn là nam nhân có tự tôn, còn không có yếu đuối đến nỗi cần nàng bảo vệ.

Ai ngờ, rất nhiều chuyện đều là khó có thể đoán trước.....

Đúng vậy, rất nhiều chuyện đều là khó có thể đoán trước.

Biết chính mình cùng Vệ Tê Phượng lưỡng tình tương duyệt, Thương Nguyệt Phi Hoàng nhất thời vui sướng đã quên tất cả, cũng đã quên chính mình nạp một tên nam sùng, thẳng đến ngoài thư phòng truyền đến một trận xôn xao

“Ta muốn gặp nữ hoàng ! Các người hai tên thủ vệ nho nhỏ này dựa vào cái gì ngăn cản ta ? Tránh ra ”

Thật ồn ào !

Đang ở phê duyệt tấu chương Thương Nguyệt Phi Hoàng nhíu mi, mới giương giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì ?”

“Nữ hoàng, Hạ công tử cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm hoảng sợ của thủ vệ.

Hạ công tử ?

Thương Nguyệt Phi Hoàng sững sốt, thể này mới nhớ tới nhân vật tên Hạ Vũ Phong này.

Nàng quên mất hẳn.

“Để cho hắn tiến vào.” Buông tấu chương, nàng nhẹ giọng nói.

“Nữ hoàng.” Hạ Vũ Phong tiến vào thư phòng, lập tức nhiệt tình hướng về nàng. “Nữ hoàng, mấy ngày cũng được cho tuyên triệu, tự Phong rất muốn ngài, mới nghĩ đến thư phòng gặp ngài một lần, nhưng thủ vệ bên ngoài thật là đáng chết lại ngăn cản ta.....”

“Bọn họ chính là cố gắng làm hết phận sự phòng thủ. Nhưng thật ra người, không có bốn hoàng đồng ý lại tự tiện xông vào thư phòng, còn dám ở trước mặt ta nói thủ vệ không phải ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhíu mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, ẩn ẩn phát ra khí thế sắc bén làm cho Hạ Vũ Phong nhất thời im bặt.

“Nữ hoàng, Vũ Phong không dám.....”

“Quên đi.” Thương Nguyệt Phi Hoàng vẫy vẫy tay, không nghĩ lại nghe hắn nói. “Ta nghĩ, người khả năng không thích hợp cần ở hoàng cung, ta sẽ để cho Vương đại nhân mang người rời đi, thuận tiện ban thưởng người hai rương bạc trắng, cho người nở mày nở mặt hồi hương.”

Nạp nam sững chỉ là vì thử Vệ Tê Phượng, hiện tại mục đích đạt được, nàng đương nhiên không cần nam sững gì.

“Cái gì, cái gì ?” Hạ Vũ Phong trắng mặt, kinh sợ rống to. “Nữ hoàng muốn đuổi ta đi ?!” Không ! Hắn mới sẽ không rời hoàng cung đi !

Giấc mộng vinh hoa phú quý của hắn thật vất vả ngay tại trước mắt, bảo hắn sao cam tâm buông tha cho ?!

“Hai rương bạc trắng đủ người qua cả đời.” Lục mâu lãnh đạm ngắm hắn liếc mắt một cái. Hạ Vũ Phong ôm tâm tư gì, nàng như thế nào nhìn không thấu.

Cánh môi lạnh lùng gợi lên, Thương Nguyệt Phi Hoàng không hề nhìn hắn, thẳng cầm lấy tấu chương, “Không có việc gì thì đi xuống đi thôi.”

Hạ Vũ Phong không cam lòng nhìn nàng, oán hận cắn chặt răng, khuôn mặt tuần lã nhất thời trở nên nham hiểm, âm trầm nói, “Nữ hoàng, đừng tưởng rằng chuyện ngài cùng Vệ công công không ai biết.....”

8. Chương 8

Edit & Beta : Flora

“Người lời này là có ý gì ?”

Thương Nguyệt Phi Hoàng lạnh lùng nhìn Hạ Vũ Phong, cho dù trong lòng khiếp sợ, mặt ngoài lại vẫn như cũ thanh sắc bất động.

“Có ý gì ? Ta nghĩ nữ hoàng ngài trong lòng biết rõ ràng.” Biết chính mình đã bắt được điểm yếu, Hạ Vũ Phong đắc ý nở nụ cười.

Thương Nguyệt Phi Hoàng cũng theo gợi lên khóe môi, ưu nhân dựa vào lưng ghé dựa, ngón tay nhẹ vỗ về tay cầm ghé dựa có điêu khắc phượng hoàng.

“Ta là thật sự không hiểu người đang nói cái gì, nếu người nghĩ tiếp tục đánh câu đố với ta, ta không phụng bồi.” Nói xong, nàng định mở miệng để cho thủ vệ mang hắn đi.

“Vệ công công không phải thái giám đi !” Trước khi nàng kêu thủ vệ, Hạ Vũ Phong rất nhanh nói, thấy sắc mặt nàng hơi hơi biến hóa, biểu tình càng đặc ý.

Lục mâu nháy ánh sáng nghiêm nghị, Thương Nguyệt Phi Hoàng nhìn về phía hắn. “Người muốn nói cái gì ?”

“Tiểu nhân nhìn thấy hình ảnh nữ hoàng cùng Vệ công công cùng một chỗ, đương nhiên ngay cả các người làm “chuyện tốt” gì cũng nhìn thấy hết thấy.”

Hừ hừ, đây chính là thu hoạch ngoài ý muốn nha !

Ngay từ đầu hắn là hoài nghi bộ dáng hai người ái muội, vụng trộm quan sát, lại ở ngự hoa viên nhìn đến hình ảnh hai người vô cùng thân thiết.

Đương nhiên, cũng nhìn đến chuyện làm cho hắn thật kinh hãi.

Vệ công công đúng là thái giám giả !

Chuyện này nhất định không ai biết, xem ra nữ hoàng cùng Vệ công công mờ ám vụng trộm đã lâu, bí mật này nhất định đối với hắn có lợi.

Nữ hoàng cùng thái giám giả phát sinh, này đối hoàng tộc Thương Nguyệt nhưng là nạn lớn, cũng không tin Thương Nguyệt Phi Hoàng không sợ.

“Cho nên ? Người hiện tại là muốn uy hiếp ta sao ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhíu mày. Nếu bị phát hiện, nàng cũng không nghĩ quanh co lòng vòng.

Xem ra hắn là hai ngày trước thời điểm nàng ở ngự hoa viên câu dẫn Vệ Tê Phượng bị thấy được. Ai, ai kêu nàng muốn cố ý treu chọc Phượng, hậu quả chính là dục hỏa càng không thể vãn hồi.....

Về phần bị nhìn đến, đây là ngoài ý của nàng.

Bất quá Hạ Vũ Phong cũng dám đến uy hiếp nàng, thật không hiểu nên khen ngợi hắn có dũng khí, hay là nên nói hắn ngu xuẩn.

“Nữ hoàng nói quá lời, tiểu nhân không có lá gan này, chỉ là sợ tiểu nhân nhất thời không tốt, không cẩn thận đem ngài cùng Vệ công công chuyện nói ra khỏi miệng, vậy không tốt.” Hạ Vũ Phong nham hiểm nói xong, khuôn mặt nhã nhặn giờ phút này xấu xí không chịu nổi đập vào mắt.

Thương Nguyệt Phi Hoàng khẽ nhếch mi, buồn cười nhìn hắn. “Hạ Vũ Phong, người cho là bản hoàng sẽ để cho người có cơ hội nói lộ hết sao ?”

Trên đời này, còn không có người dám uy hiếp nàng.

Chỉ có một loại, Thương Nguyệt Phi Hoàng nàng tuyệt đối sẽ làm hắn không thể ngang ngược đi xa hơn, hơn nữa không thể mở miệng nói một câu gì.

“Nữ hoàng, ngài sẽ không nghĩ đến tiểu nhân không có chuẩn bị đi gì ?” Hừ, trước lúc xông tới đây, hắn liền chuẩn bị tốt tất cả.

Nghe ra ý trong lời của hắn, Thương Nguyệt Phi Hoàng khẽ nhíu mày.

“Nữ hoàng, ta sớm mua chuộc người ở trong cung, chỉ cần ta có gì ngoài ý muốn, chuyện ngài cùng Vệ công công sẽ bị truyền ra, cho dù ngay từ đầu có người không tin, nhưng ngài cũng biết lời đồn đãi lực sát thương là rất lớn đi ?” Hắn cũng không tin, như vậy hắn còn không thể làm cho nàng khuất phục.

Ha ha, chỉ cần nắm nữ hoàng Thương Nguyệt trong tay, không cần nói vinh hoa phú quý, liền ngay cả Thương Nguyệt quốc cũng thuộc về tay của hắn !

Nghĩ vậy, Hạ Vũ Phong không khỏi dào dạt đắc ý.

Lục mâu nhíu lại, Thương Nguyệt Phi Hoàng lạnh lùng nhìn hắn.

Không nghĩ tới Hạ Vũ Phong này so với nàng thông minh như vậy, tất cả hắn đều muốn làm tốt, mà nàng cũng quả thật bị nắm được nhược điểm.

Nàng có thể không để ý chính mình, cũng không thể không lo Vệ Tê Phượng.

Dù sao thái giám giả cũng không phải là một chuyện nhỏ, nếu lời đồn đãi truyền ra, trong triều bách quan nhất định sẽ muốn nàng làm sáng tỏ lời đồn đãi, xử trí Vệ Tê Phượng.

Đến lúc đó nếu nghiệm thân, cái gì cũng đều không lừa được, có thể tưởng tượng Vệ Tê Phượng kết cục như thế nào ai cũng biết.

Nghĩ vậy, Thương Nguyệt Phi Hoàng không thể không thỏa hiệp.

Nàng không thể để cho Vệ Tê Phượng gặp chuyện không may, nàng bảo vệ hần mới được.

“Người muốn như thế nào ?” Không có biện pháp, nàng chỉ phải trước cùng Hạ Vũ Phong tìm chính sách thỏa hiệp, sau nữa nhanh chóng tìm ra người bị hần mua chuộc.

Sau đó..... Vương bát này dám uy hiếp nàng nhất định phải chết !

“Rất đơn giản, tiểu nhân muốn nữ hoàng tuyên bố ta trở thành vị hôn phu của ngài. Về phần Vệ Tê Phượng, hần có thể tiếp tục ở lại trong cung, nhưng không thể lại tiếp cận ngài.” Hừ, hần tạm thời liền buông tha Vệ Tê Phượng, chờ tất cả thành kết cục đã định, lại trừ khử hần cũng không muộn.

“Hảo, ba ngày sau, ta sẽ ở trên đại điện tuyên bố.” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhếch cánh môi, cảm giác khuất phục thật không tốt.

Nhưng là, ai kêu nhược điểm của nàng bị người giẫm lên.....

Nhìn bộ dáng Hạ Vũ Phong đắc ý cười to, Thương Nguyệt Phi Hoàng âm thầm cắn răng, chỉ có thể đem sỉ nhục này nuốt vào.

Thời gian ba ngày, nàng nhanh chóng bắt được người bị Hạ Vũ Phong dung tiền mua chuộc đi.

Sự tình thực không thích hợp.

Ba ngày này, hần dường như theo nữ hoàng chuyên gắn liền với công công, biến thành người qua đường nhàn nhàn vô sự, chuyện gì cũng không cần làm.

Cảm giác, rất kỳ quái.

Hơn nữa ba ngày này nữ hoàng đều cùng Hạ Vũ Phong một chỗ, hai người bộ dáng thân mật, khiến cho trong cung thảo luận.

Điều này làm cho Vệ Tê Phượng cảm giác thực không thoải mái.

Ngày trước đều là từ hần hầu hạ nàng, nhưng ba ngày này nàng không hề cần hần hầu hạ, ngược lại làm cho cung nữ thay thế được vị trí của hần.

Hơn nữa nàng cũng không nhìn hần nữa, hần giống bị đi đày nơi biên cương, rốt cuộc không chiếm được một tia coi trọng cùng ân sủng.

Đủ loại dấu hiệu quỷ dị làm cho Vệ Tê Phượng cảm thấy thực không bình thường.

Thương Nguyệt Phi Hoàng cùng Hạ Vũ Phong thân mật càng làm cho hần để ý, ngực đè nặng một chút lửa giận, như thế nào cũng tiêu không được.

Hiện tại đều đã muốn là ban đêm, nàng còn để cho Hạ Vũ Phong lưu lại ở trong cung Tê Hoàng, làm cho hần không thể không nghĩ bậy.

Trong lòng lửa giận, càng thiêu càng chích.

Đối nàng, hần có sự chiếm lấy thật lớn, không thể cho phép nàng bị nam nhân khác đụng chạm.

Nàng là thuộc về hần.

Khi nàng đưa hần mang tiến cung, vì hần mà gọi là Tê Phượng, bọn họ liền thuộc về nhau.

Nếu nàng dùng kế làm cho hần yêu thương nàng, không ngừng thử tâm của hần, hần bước qua ranh giới giữa hai người, sẽ không buông tay.

Là nàng làm cho tâm của hần ấm áp, nàng phải gánh lấy trách nhiệm.

Hơn nữa hần cũng không cảm thấy nàng sẽ coi trọng tên Hạ Vũ Phong kia, nhất định là có nguyên nhân gì.....

Mân bạc môi, thi triển kinh công, Vệ Tê Phượng vụng trộm ẩn vào cung Tê Hoàng.

Đối nơi này, hần cực rất quen, khéo léo tránh đi tất cả thủ vệ, đi vào tẩm cung, nhanh nhẹn dung lực tai để cho hần dễ dàng nghe được đối thoại bên trong.

“Hôm nay là ngày thứ ba, nữ hoàng, đừng quên ngày mai ngài ở đại điện tuyên bố tiểu nhân trở thành vị hôn phu của ngài.”

Vị hôn phu ?

Vệ Tê Phượng nhú mày, con người đen có nghi hoặc cùng lửa giận.

Hạ Vũ Phong trong lời nói là ý gì ?

“Ta biết.” Chịu đựng tức giận, Thương Nguyệt Phi Hoàng lạnh giọng đáp.

Đáng chết !

Đã là ngày thứ ba, nàng vẫn là tìm không ra người bị Hạ Vũ Phong mua chuộc, chỉ có thể tiếp tục khuất phục, chịu đựng ánh mắt cùng thái độ của Hạ Vũ Phong. (F : có ai đâu mà tìm ra a)

Mỗi khi nhìn đến ánh mắt Hạ Vũ Phong thâm uế nhìn nàng, đều làm cho nàng có chút xúc động, muốn đem tròng mắt của hần mà móc ra.

Nếu không phải vì Vệ Tê Phượng, nàng mới sẽ không chịu nhục như vậy.

Ngày mai chính là ngày thứ tư, vừa lên lâm triều, nàng phải trước mặt mọi người tuyên bố để cho Hạ Vũ Phong trở thành vị hôn phu của nàng.....

Nàng mới không cần !

Nhưng là nếu không chiều làm, hần nhất định sẽ nói ra chuyện Vệ Tê Phượng là thái giám giả, thật là làm sao bây giờ.....

Thương Nguyệt Phi Hoàng vắt hết óc, chính là không thể nghĩ được một biện pháp tốt.

Riêng việc này lại không thể tìm hoàng huynh hoàng tỷ hỗ trợ, dù sao nàng cũng lén gạt đi bọn họ, chỉ phải tự mình mà suy nghĩ.

Mà hiện tại, nàng đã không còn cách có thể nghĩ.....

Nhìn Thương Nguyệt Phi Hoàng sắc mặt bình tĩnh, Hạ Vũ Phong gian thâm nở nụ cười. “Nữ hoàng, hy vọng ngài có thể dựa theo ước định, nếu không chuyện Vệ Tê Phượng là thái giám giả, ta nhất định sẽ khiến cho mọi người đều biết.”

Thái giám giả ?

Vệ Tê Phượng nhú mày, nhất thời hiểu được.

Hạ Vũ Phong chính là lấy việc này uy hiếp Hoàng nhi, nàng mới không thể không khuất phục. Tất cả liên vì bảo vệ hần.....

Đã biết sự thật, Vệ Tê Phượng một chút cũng không cảm thấy cao hứng.

Nữ nhân ngu xuẩn kia ! Hần đường đường một đại nam nhân, phải cần nàng bảo vệ sao ? Hần Vệ Tê Phượng có hèn nhất đến tình trạng này sao ?

Đúng, hần là chán ghét phiền toái, nhưng hần vẫn là biết bọn họ không có khả năng lén lút cả đời, chuyện hần là thái giám giả sớm hay muộn cũng sẽ sáng tỏ.

Cho dù không phải bị người phát hiện, hần Vệ Tê Phượng cũng không có khả năng tiếp tục làm thái giám hèn nhất. Hần biết thân phận của nàng, nàng sớm hay muộn đều sẽ nạp vị hôn phu.

Mà vị hôn phu của nàng chỉ có thể là hấn, hấn cũng không nghĩ cả đời sẽ làm tình nhân ngầm của nàng.

Vốn hấn đang nghĩ biện pháp, xem muốn xử lý tình hình bọn họ như thế nào, không nghĩ tới biện pháp còn không có nghĩ đến, đã bị phát hiện, còn làm cho nàng bị uy hiếp.....

Nhìn trong phòng kia khí giận rõ ràng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại còn phải nhẫn nhịn, Vệ Tê Phượng không khỏi vừa tức lại..... Cảm động.

Nữ nhân này..... Là thật tâm muốn bảo vệ hấn nha !

Hấn hiểu được nàng có bao nhiêu kiêu ngạo, thân nàng là nữ hoàng, có cao ngạo tự tôn, tuyệt đối là không thể chấp nhận bị uy hiếp.

Nhưng vì hấn, nàng lại khuất phục.

Cái này gọi là hấn có thể nào mà không cảm động ? Tuy rằng..... Hấn thật sự rất muốn bóp chết nàng.

Đường đường một đại nam nhân, thế nhưng bị khinh thường như vậy, cần nữ nhân của chính mình tới bảo hộ, thử hỏi tôn nghiêm còn để đâu.

“Không cần phải nhẫn nhịn, ta biết nên làm như thế nào.” Thương Nguyệt Phi Hoàng trừng mắt hấn, vẻ mặt lạnh lùng. “Không có việc gì người có thể đi xuống.”

“A, nữ hoàng, ta sẽ chờ mong ngày mai lâm triều, còn có đêm mai chúng ta đêm động phòng hoa chúc.....” Nói xong, Hạ Vũ Phong cười to rời đi.

“Đáng giận !” Hạ Vũ Phong vừa đi, Thương Nguyệt Phi Hoàng tức giận đến nhảy dựng lên, dùng sức quét tới bữa tối trên bàn. “Vương bát dẫn chết tiệt !”

Ở hoàn cảnh xấu cảm giác thật sự rất kém. Hơn nữa Hạ Vũ Phong kia bộ dáng đắc ý, lại chói mắt.

Nhưng nàng lại không có cách bắt hấn, chỉ có thể nghe theo hấn.

Nghĩ đến ngày mai lâm triều thật sự muốn tuyên bố hấn trở thành vị hôn phu của chính mình, Thương Nguyệt Phi Hoàng liền toàn bộ không cam lòng.

“Làm sao bây giờ.....” Nàng vẫn tìm không thấy người bị mua chuộc. Hạ Vũ Phong so với nàng suy nghĩ càng cẩn thận, hại nàng căn bản bắt không được nhược điểm.

Nàng nên làm cái gì bây giờ.....

“Rất đơn giản, trực tiếp công bố chuyện ta là giả thái giám không được sao ?” Thanh âm trầm thấp từ cửa truyền đến.

Đột nhiên thanh âm tới làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng bị dọa đến, nhanh chóng quay đầu, kinh hãi nhìn về phía người tới. “Chàng, chàng như thế nào ở trong này ?”

Hấn là khi nào thì xuất hiện ?

Còn có lời nói của hấn, chẳng lẽ.....

“Đúng vậy, nàng cùng Hạ Vũ Phong nói chuyện ta toàn nghe được.” Đọc ra biểu tình của nàng, Vệ Tê Phượng gật đầu thừa nhận.

Hơn nữa hấn cũng không nghĩ che giấu lửa giận của mình.

“Nàng ngu ngốc này ! Làm chi ngờ ngác mà nghe Hạ Vũ Phong uy hiếp !” Hấn tức giận đến lần đầu tiên gõ nhẹ cái trán của nàng.

“Nga, đau quá.” Ôm cái trán, Thương Nguyệt Phi Hoàng nháy lục mâu, biểu tình tràn đầy vô tội. “Ta là muốn bảo vệ chàng.....”

“Ta là nam nhân, hấn là ta bảo vệ nàng, mà không phải nàng bảo vệ ta.” Hấn Vệ Tê Phượng không thể chịu thua kém như vậy, không chỉ bị nữ nhân bảo vệ, còn không có năng lực đem nữ nhân của mình đưa cho người khác !

Lời nói của hắn làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng tâm ấm áp, môi giương cao, thân thủ mềm mại ôm lấy hắn. “Thực xin lỗi, chàng đừng tức giận, được không ?”

“Ai kêu nàng không có việc gì đùa giỡn như vậy.” Vệ Tê Phượng tức giận nhìn nàng, đại chương vẫn là ôn nhu ôm lấy nàng.

Nàng né hắn ba ngày, thẳng đến thấy nàng, hắn mới biết được chính mình có bao nhiêu nhớ nàng.

Nàng khi dựa vào, ấm áp này , thẳng đến khi ôm nàng, tâm lạnh như băng cùng bất an kia mới dần dần cảm thấy ấm áp.

Ba ngày này, hắn cũng từng bất an, sợ nàng không thương hắn, không cần hắn, kia hắn nên làm cái gì bây giờ ?

Nghĩ vậy, hắn liền không biết làm thế nào, ngay cả vàng bạc châu báu dưới giường cũng không cách nào an ủi hắn, cả đầu nghĩ đều là nàng.

May mắn, nàng vẫn là thương hắn.

Điều này làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra, ngực bị sít chặt cũng nhẹ nhàng trở lại.

“Ngày mai khi lâm triều, nàng liền tuyên bố chuyện ta là thái giám giả đi.” Gắt gao ôm nàng, hắn ôn nhu nói.

“Không được !” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhanh chóng lắc đầu. “Nếu công bố, chàng có biết kết cục sẽ như thế nào không ?” Nhất định sẽ oanh động toàn bộ Thương Nguyệt quốc, đến lúc đó nàng đều không có nắm chắc có thể bảo vệ hắn.

“Vậy so với chuyện để nàng nạp hắn làm vi phu tốt hơn.” Hắn bất cứ giá nào, lúc này đây, đổi hắn bảo hộ nàng.

“Không được.” Thương Nguyệt Phi Hoàng liếc mình lắc đầu. Nàng không thể mạo hiểm. “Ta không thể cho chàng gặp chuyện không may. Nhất định sẽ có biện pháp..... Ta trước chiếu cho Hạ Vũ Phong, sau đó mau chóng tìm ra người bị hắn mua chuộc, có thể đối phó hắn.”

Nắm vai của nàng, Vệ Tê Phượng chăm chú nhìn nàng. “Hoàng nhi, ta không có khả năng trở mặt nhìn nàng nạp hắn làm vi phu.” Hơn nữa biết nàng vẫn là vì hắn, hắn càng không thể để cho nàng làm như vậy. “Yên tâm, ta không có việc gì, tin tưởng ta.” Tuy rằng còn không có nghĩ ra biện pháp giải quyết, nhưng sự tình đã lửa sém lông mày, hắn không thể lại trốn tránh.

“Không được, ta không thể bắt chàng ra đánh cược.” Cấn môi, Thương Nguyệt Phi Hoàng quật cường nhìn hắn, lục mâu có cổ chấp.

“Hoàng Nhi !” Vệ Tê Phượng nhíu mày.

“Ta quyết định, ta muốn trước chiếu Hạ Vũ Phong. Yên tâm, ta sẽ không làm cho hắn chạm vào ta, hắn đừng hòng mỗi một chuyện đều thực hiện được.”

“Hoàng nhi, không phải vấn đề này.....”

“Ta mặc kệ !” Không nghĩ lại nghe hắn nói, Thương Nguyệt Phi Hoàng lớn tiếng nói xong, “Dù sao ta đã muốn quyết định !”

Tâm từ trước đến nay luôn bình tĩnh, bởi vì hắn, lòng đã sớm rối loạn.

Hắn là nhược điểm của nàng, vì hắn, nàng cái gì đều nguyện ý làm.

“Người ” Thấy nàng cố chấp như vậy, Vệ Tê Phượng cũng tức giận. “Thương Nguyệt Phi Hoàng, ta là tuyệt đối sẽ không để cho nàng nạp Hạ Vũ Phong làm vi phu !”

“Chàng không thể ngăn cản ta.....”

“Ta có thể.” Hơn nữa hắn liền chứng minh cho nàng xem.

Không nghĩ lại nghe cái miệng nhỏ nhắn kia tiếp tục nói ra lời làm cho người ta học máu, Vệ Tê Phượng nhanh chóng che lại cái môi anh đào kia đang còn muốn nói chuyện.

Hết chương 8.

9. Chương 9

Edit & Beta : Flora

“Ngô.....”

Khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn làm cho hắn dễ dàng tham nhập, đầu lưỡi mạnh mẽ nhanh chóng cuốn lấy cái lưỡi đỉnh hương, không để ý giấy dựa của nàng, thô lỗ quấn mút, cuốn lấy miệng ngọt.

“Không.....” Tay nhỏ bé đẩy trong ngực của hắn, Thương Nguyệt Phi Hoàng muốn tách rời hôn của hắn. “Chàng không thể.....”

Hắn dừng nghĩ dùng cách này làm cho nàng cúi đầu, nàng mới sẽ không nghe hắn nói.....

Vệ Tê Phượng gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, đầu lưỡi không ngừng dây dưa cái lưỡi, làm cho cái miệng nhỏ nhắn nhét đầy hơi thở của hắn, bàn tay to cũng dùng sức kéo quần áo trên người nàng xuống, thoát đi cái yếm anh đào màu đỏ, bắt lấy bộ ngực no đủ tròn trịa, nhẹ dùng lực xoa bóp.

Đùi gối phải mở đùi của nàng ra, cách vãi quần, không ngừng cọ xát nơi khu vực mẫn cảm lõm xuống.

“À không.....” Trong miệng mũi tất cả đều là mùi của hắn, thân thể sớm thành thói quen chạm đến của hắn, rõ ràng muốn phản kháng, cũng không thể tự chủ mà kể sát hắn.

Liên ngay cả giữa chân trong lúc đó cũng truyền đến từng trận tê dại, một cổ dịch ẩm ướt theo ở chỗ sâu trong cơ thể thấm ra, làm ẩm ướt quần tuyết trắng.

Lý trí kháng cự trong đầu dần dần biến mất, hóa thành một sợi bông.

“Phượng.....” Phần lưỡi không tự chủ được hưởng ứng hắn, hai người đầu lưỡi triền miên lẫn nhau, trộn lẫn ra nước bọt đậm lã.

Thẳng đến khi sắp thở không nổi, Vệ Tê Phượng mới buông môi của nàng ra, lại vẫn không tha liếm môi dưới bị hắn hôn đến đỏ tươi, sau đó chậm rãi liếm đi xuống, bàn tay cũng làm càn vuốt ve da thịt tuyết trắng, làm cho da thịt trắng mịn in lại dấu vết của hắn, lại dùng lòng bàn tay cọ xát kiểu nhụy đỏ bồng.

“A.....” Nhũ tiêm mẫn cảm không chịu nổi của hắn đùa bỡn, nhanh chóng vươn thẳng, màu anh đào hồng nhạt ẩm ướt hơi hơi chuyển thâm, nhiễm lên màu tình dục.

Môi nóng ẩm ướt lướt qua da trắng nõn nà, lửa nóng mút để lại dấu vết, lại dùng một tay kia từ phía dưới nâng lên một bên ngực đầy đặn.

Hắn trước liếm qua da thịt trơn bóng, lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua đỉnh nhọn hồng nhạt, kia như một sợi lông mang đến cảm giác tê ngứa, làm cho nàng nhẹ giọng ưm.

Hắn thừa dịp này mở môi ngậm đầu nhũ anh sắc, dùng sức hút, thỉnh thoảng dùng răng nanh khẽ cắn đầu nhũ dần dần trở nên cứng, đỉnh đầu gối cũng không ngừng cọ xát mềm mại ở giữa chân, thậm chí tăng thêm lực đạo, cách quần vuốt ve trước miệng huýt quả nhiên mềm mại.

“Ngô a.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng cả người mềm mại yếu ớt, không còn cách nào yêu kiều ra tiếng của chính mình, thân thể hơi cong lên, càng đem ngực đưa vào trong tay của hắn hơn.

Môi cực nóng hưởng thụ mút lấy nhũ tiêm ngọt ngào, một bên hút xong, lại đổi bên kia, đem hai nhũ tuyết trắng liếm thành trong suốt óng ánh, nhũ tiêm hồng nhạt dính đầy nước bọt cũng hiện ra một tầng thủy quang đậm mĩ.

Thẳng đến khi ngực tuyết trắng dính dấu vết màu hồng của hấn lưu lại, hấn mới cam tâm buông tha nhũ tiêu mê người kia, khẽ liếm đi xuống.

Ngọn lửa chậm rãi mát qua mỗi một tác thịt, đi vào rón nhỏ nhỏ kia, đầu lưỡi một chút một chút quét qua, khiêu khích hang lỗm đáng yêu kia.

“Ngô..... Không cần.....” Cảm giác tê dại gãi ngứa kia làm cho nàng chịu không nổi ngâm nga, lục mâu phiếm một tầng thủy quang.

Tay hấn xé chiếc quần nhỏ ra, không chút nào ngoài ý muốn nhìn thấy hoa huyết yêu mĩ đã sớm ẩm ướt không chịu nổi, dịch hoa che kín toàn bộ giữa chân, lông mao đen mềm mại trong suốt sáng bóng.

“Thực ẩm ướt.....” Vệ Tê Phượng nhẹ giọng tán thưởng, đầu lưỡi dò xét, nhẹ nhàng liếm qua bộ lông mềm mại kia, ném đến mùi vị ngọt ngào của dịch hoa.

“A ! Không cần.....” Tay nhỏ bé chống tại sườn trên vai của hấn, cảm giác ngứa nhẹ nhàng kia, làm cho nàng thiếu chút nữa nhuỷ chân.

“Thật ngọt.....” Nhắm nháp đầu lưỡi, hấn đem môi toàn bộ che kín bối thịt đỏ bừng đang phát run, dùng sức hút, uống đi hương vị ngọt ngào của hoa dịch kia.

“Ồ..... Không cần.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng chịu không nổi toàn bộ thân thể đều dựa vào ở trên người hấn, chỉ còn lại có đùi còn miễn cưỡng chống đỡ.

Hấn không chỉ hút chất lỏng của nàng, lại càng thêm dùng đầu lưỡi ở cửa miệng huyết khe liếm, một chút một chút xâm nhập hoa huyết, sau đó lại rất nhanh rời khỏi.

Như vậy đùa qua lại vài lần, càng nhiều hoa dịch theo tràn ra, dồi dào làm cho cả chân cũng trở nên ẩm ướt, cũng làm cho hàm dưới của hấn toàn bộ một lượng ẩm ướt, dính đầy hoa dịch nồng đậm.

Ngẩng đầu, Vệ Tê Phượng nghĩ do môi vẫn chưa liếm hết, nhìn cửa miệng huyết kia nhụy châu đỏ tươi, trước vươn lưỡi ra ở hoa châu mà vòng quanh, lại một lần ngậm lấy, môi ở một bên vừa mát, ngón tay cũng không buông tha huyết ẩm ướt như đầm lầy kia.

Ngón tay thon dài theo động tình hoa dịch, sử dụng một chút lực, đẩy vào kẽ hở của hoa, rất nhanh cắm vào huyết nhỏ sít chặt.

“A !” Đột nhiên tiến tới làm cho nàng than nhẹ, thân thể bị buộc chặt, hoa thịt cũng mấp máy theo, đưa ngón tay hấn vào nơi quá chặt chẽ.

Khoái cảm chặt chẽ kia làm cho hấn bụng dưới lửa nóng lại cứng rắn, truyền đến từng trận hưng phấn đau đớn, hận không thể nhanh chóng cắm vào thủy huyết nhỏ nhắn xinh xắn kia.

Thở sâu, Vệ Tê Phượng nhịn xuống dục vọng nóng rực, lưỡi nóng không ngừng đùa hoa châu, thỉnh thoảng dùng răng nanh khẽ cắn, làm cho nhụy hoa ở miệng hấn dần dần biến cứng rắn.

Ngón tay thông thả ở thủy huyết ra vào, cọ xát hoa thịt non mịn, càng nẩy ngón tay hơn, gầy vách tường của hoa.

“Không.....” Vách tường hoa mẫn cảm không chịu nổi đùa bỡn của hấn, càng nhiều chất lỏng trào ra, nước ẩm ướt từ ngón tay ra vào, không ngừng truyền ra.

Buồng miệng ra nhụy châu sưng đỏ, Vệ Tê Phượng mỉa mai nhìn bối thịt đỏ bừng kia, ướt đầm, phiếm thủy quang.

Hơn nữa từ ngón tay hấn ra vào qua lại, bối thịt màu sắc đỏ bừng cũng đi theo phun ra nuốt vào ra, cảnh tượng dâm mĩ kia làm cho hấn nóng máu quang.

“Xem ra một ngón tay vẫn còn chưa đủ.....” Nói xong, hấn lại dò xét thêm một ngón, hai ngón tay khép lại, qua lại ở vách tường của hoa huyết mềm.

“A.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng kiều nham đỏ ửng vì cảm xúc mạnh mẽ, lục mâu cũng phiếm thủy quang động tình, khe cắn môi, lại không khống chế được từng trận ngâm nga.

“Hai ngón tay đủ không ?” Nhìn nàng biểu tình kiều mỹ, Vệ Tê Phượng khàn giọng hỏi, ngón tay ra vào không có dừng lại động tác, thậm chí càng cuồng mạnh mẽ ở thủy huyết qua lại ra vào.

“A a.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng không thể trả lời lời nói của hắn, vận vẹo thân thể, bản năng di chuyển lên xuống, hưởng thụ khoái cảm ra vào, hoa thịt không ngừng đè ép ngón tay chạm vào, đòi hỏi càng nhiều mạnh mẽ hơn.

“Như vậy lãng.....” Vệ Tê Phượng nỉ non, lại thêm một ngón dò xét, ba ngón tay toàn bộ chống đỡ hoa huyết, không để một khe hở nào.

“Ân a.....” Nháy mắt tăng thêm làm cho nàng không thể chính mình nững nịu rên rỉ, hoa dịch nhất thời chảy ra càng nhiều.

Mị mâu nhìn nàng biểu tình dâm lãng, Vệ Tê Phượng ngón tay co rút nhanh hơn, ngẫu nhiên nẩy cong lên, ngẫu nhiên xuyên thẳng mà vào, tùy tiện làm càn đùa bỡn thủy huyết huyết nộn.

Đột nhiên, hắn vươn ngón cái kim nhụy châu cao ngất kia, ngón tay ra vào cũng hung hăng ra vào tặng thêm vài cái.

“A ” Thương Nguyệt Phi Hoàng mị mâu, nháy mắt khoái cảm làm cho nàng sắp bùng nổ, nhưng hắn lại ở phút quan trọng rút ngón tay ra.

“Không cần.....” Không chiếm được cảm giác thỏa mãn trống rỗng làm cho nàng thống khổ nức nở, khó nhịn cầu hắn. “Phượng.....”

Đứng dậy, hắn khê liếm môi của nàng, nhanh chóng cởi quần xuống, làm cho dục vọng đau đớn khó nhịn không bị trở ngại mà bật ra.

Đỉnh nóng để ở thủy huyết, cũng không tiến vào, chỉ cọ xát gãi ngứa tại miệng huyết, làm cho vật nam dính một lượng dịch dâm lãng.

“A..... Tiến vào..... Cầu chàng.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng chịu không nổi lắc lắc thân mình, không thể chịu đựng được cái loại cảm giác gãi ngứa khó nhịn này.

“Muốn ta đi vào sao ?” Vệ Tê Phượng nhẩn nại dục vọng muốn vùi vào thủy huyết, khàn giọng hỏi.

“Muốn..... Cầu chàng.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng chủ động nâng hông trắng lên, không ngừng dùng bối thịt cọ xát (F : khó nói quá >”

10. Chương 10

Edit và Beta : Flora

Trên đại điện, không khí có chút quỷ dị.

Chúng đại thần không ngừng nhìn hướng Hạ Vũ Phong đứng ở bên cạnh nữ hoàng, không hiểu hôm nay lâm triều nữ hoàng như thế nào lại để cho hắn ở chỗ này.

Hơn nữa Hạ Vũ Phong một bộ dáng đắc chí kiêu ngạo, nữ hoàng thì gương mặt lại lạnh lùng, toàn thân tản ra khí thế lạnh như băng.

Ngoại trừ chuyện này, còn có một chuyện quỷ dị.

Hôm nay lâm triều, Nhiếp chính vương cùng Đại tướng quân ở đây thực bình thường, nhưng như thế nào ngay cả Đại công chúa, Nhiếp chính vương phi, Hồ quốc công chúa, còn có phò mã gia tất cả đều xuất hiện ?

Thật sự rất kỳ quái.

Kỳ quái đến chúng đại thần cũng không dám hé răng.....

“Như thế nào, hôm nay không có việc gì muốn tâu lên sao ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng lạnh lùng mở miệng, lục mâu quét chúng đại thần liếc mắt một cái, đương nhiên, cũng không quên thân nhân của nàng bên này.

Là nàng gọi bọn họ vào triều sớm, mà này cũng là do Hạ Vũ Phong yêu cầu.

Hắn muốn nàng tuyên bố khi hắn là vị hôn phu của nàng, trước mặt thân nhân của nàng, bởi vì hắn muốn nhìn những người này ngay cả liếc mắt một cái cũng không được dù chỉ là biểu tình kinh ngạc.

Nghĩ đến khi Hạ Vũ Phong đưa ra yêu cầu kia bộ dáng diên cuồng đắc ý, Thương Nguyệt Phi Hoàng không khỏi cắn răng thầm hận.

Lục mâu khẽ quét qua Hạ Vũ Phong đứng ở một bên liếc mắt một cái, nàng muốn tiếp tục kéo dài thời gian, muốn lùi lại thời khắc tuyên bố.

Đại thần bình thường nói rất nhiều, hôm nay người người đều giống như cầm điếu.....

Thương Nguyệt Phi Hoàng vừa tức vừa vội, lại khi nghĩ đến Vệ Tê Phượng vẫn còn đang ngủ say, hắn tỉnh lại nhất định sẽ rất tức giận..... Hơn nữa nàng còn điểm huyết đạo của hắn, làm cho hắn không thể nhúc nhích.

Nàng có thể tưởng tượng bộ dáng hắn hỗn hển.

Nghĩ đến Vệ Tê Phượng, con người lạnh như băng nhiễm một chút tia ôn nhu, khi nghĩ đến tình cảnh hiện tại của chính mình, tâm tình của nàng lại ác liệt lên.

“Nữ hoàng, ngài hôm nay không phải có chuyện quan trọng muốn tuyên bố sao ? Nếu chư vị đại thần không có chuyện khẩn cấp, nữ hoàng ngài liền nhanh tuyên bố đi.”

Gặp Thương Nguyệt Phi Hoàng chậm chạp không nói lời nào, Hạ Vũ Phong lo lắng thúc giục, nhìn ánh mắt của nàng có cảnh cáo cùng uy hiếp.

Khẽ liếc mắt hắn một cái, Thương Nguyệt Phi Hoàng cắn môi.

“Muốn tuyên bố cái gì ?” Hoa Lộng Nhi nhún mày. Sáng sớm đã bị đánh thức vào triều sớm, tâm tình của nàng có chút khó chịu.

“Nữ hoàng, ngài muốn tuyên bố cái gì ? Nhưng lại trọng đại đến muốn chúng ta toàn bộ gọi vào triều sớm ?” Thương Nguyệt Phi Tử cũng có nghi hoặc, hơn nữa nhìn đến vị trí vốn của Vệ công công đứng nay được Hạ Vũ Phong thay thế, càng cảm thấy kỳ quái.

“Nữ hoàng, ngài sẽ không phải là muốn tuyên bố để cho Hạ Vũ Phong trở thành vị hôn phu ngài đi ?” Phượng Thiên Ngân lớn mật đoán.

“Không thể nào !” Hồ Tiểu Man kinh hô, thiếu chút nữa nói ra một câu : Kia Vệ công công làm sao bây giờ ? Hắn biến thành tình cũ sao ? (==))

“Đúng vậy, nữ hoàng muốn tuyên bố chuyện này.” Hạ Vũ Phong đắc ý trả lời.

“Làm càn ! Trên đại điện há có chỗ cho người nói chuyện sao.” Thương Nguyệt Ngạo Vân không hề giận khẽ quét qua hắn liếc mắt một cái, ánh mắt sắc nhọn kia làm cho Hạ Vũ Phong nhận không được mà lạnh run.

“Nữ hoàng, hắn nói là thật vậy chẳng ? Ngài thật muốn nạp hắn làm vị phu ?” Thương Nguyệt Ngạo Vũ không dám tin trừng mắt tiểu muội.

Làm ơn, nam nhân bộ dạng vẻ mặt tiểu nhân này, như thế nào xứng đôi Hoàng nhi ?

So với Hạ Vũ Phong, hắn tình nguyện để cho Vệ công công trở thành em rể hắn. (F *giơ tay* me too)

Bọn họ nói cũng làm cho đại thần ở đây đối mặt nhìn nhau, khẩn trương nhìn Thương Nguyệt Phi Hoàng ngồi ở trên long ỷ.

Thương Nguyệt Phi Hoàng nhếch cánh môi, chậm chạp không mở miệng.

Thấy thế, Hạ Vũ Phong lấy thanh âm chỉ có hai người nghe được đến nói : “Nữ hoàng, ngài muốn ta lập tức nói ra chuyện Vệ công công sao ?”

Đáng chết !

Nhược điểm bị cắn, Thương Nguyệt Phi Hoàng không thể nề hà, chỉ có thể nhắm mắt lại, oán hận mở miệng.

“Nữ hoàng lúc này tuyên bố, nạp Hạ Vũ Phong làm ”

“Không cho phép !”

Một câu đánh gãy tuyên ngôn của nàng.

Thương Nguyệt Phi Hoàng sững sốt một chút, nhanh chóng mở mắt ra, khiếp sợ đứng lên.

“Trừ bỏ ta, ta không cho phép nàng nạp người khác làm vi phu !” Vệ Tê Phượng đi vào trên đại điện, lửa giận hừng hực nhìn nàng.

Nữ nhân cổ chấp này, hẳn thật muốn hung hăng đánh một chút vào mông nàng !

Nàng rõ ràng đáp ứng hẳn, cũng không tuân thủ lời hứa, còn điểm trụ huyết đạo của hẳn, làm cho hẳn khôn khổ ở trên giường, không thể nhúc nhích.

May mắn hẳn liều mình dùng nội lực phá tan huyết đạo, mới có thể đứng lúc đuổi tới, mới có thể ngăn cản việc ngu ngốc này.

Lời nói của hẳn làm cho toàn bộ ồ lên, mọi người đều sợ hãi nhìn hẳn.

Từ trước đến nay Vệ công công y phục chỉnh tề, giờ phút này thế nhưng trần trụi nửa người trên, sợi tóc hỗn độn, trên vai, lưng còn có vết cào màu đỏ, liền ngay cả trong ngực cũng có chút vết tích màu đỏ.

Dấu vết kia đại biểu cái gì, mọi người có kinh nghiệm trong lòng biết rõ ràng.

“Người, người.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng khiếp sợ nhìn hẳn, dấu vết trên người hẳn cũng làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không tự chủ được đỏ lên.

“Các vị, ta có chuyện muốn tuyên bố.” Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Vệ Tê Phượng thái độ vẫn thong dong như cũ, con ngươi đen bình tĩnh nhìn Thương Nguyệt Phi Hoàng, bạc môi giờ lên một chút cười.

Hiểu được hẳn muốn làm cái gì, Thương Nguyệt Phi Hoàng quỳnh lên, rốt cuộc bất chấp phong độ của nữ hoàng, khấn trương hô to, “Vệ Tê Phượng, ta không cho phép người nói !”

“Hoàng nhi, ta không có khả năng vãn để cho nàng bảo vệ ta.” Nhìn nàng, Vệ Tê Phượng mỉm cười.

“Không được, ta không cho phép !” Sốt ruột làm cho nàng hốc mắt đỏ lên.

Cũng mặc kệ nàng chuẩn không cho phép, Vệ Tê Phượng sớm quyết định.

Nhìn mọi người ở đây, hẳn chậm rãi mở miệng, “Ta cũng không phải công công thật sự, là thái giám giả.”

“Không, hẳn không phải !” Thương Nguyệt Phi Hoàng khấn trương phản bác.

“Nếu không tin, có thể nghiệm thân.” Vệ Tê Phượng giương môi, khuôn mặt anh tuấn thong dong mà bình tĩnh, không mang theo một tia kinh hoảng e ngại.

Lời nói của hẳn làm cho Thương Nguyệt Phi Hoàng rốt cuộc không thể mở miệng.

Nhìn mọi người biểu tình kinh ngạc, nàng hoảng hốt, còn có hoàng huynh hoàng tỷ khuôn mặt trầm trọng, nàng lại sốt ruột.

“Là bốn hoàng dân hẳn tiến cung, cũng là bốn hoàng để cho hẳn giả mạo qua trình tự thân thể, chuyện của hẳn, hết thảy từ bốn hoàng phụ trách.”

“Hoàng nhi, không cần đem mọi chuyện gánh trách nhiệm ở trên người nàng.” Thấy nàng đỏ hốc mắt, bộ dáng sốt ruột khấn trương, Vệ Tê Phượng không khỏi nhẹ lòng, vốn có lửa giận đã biến mất vô tung.

Nàng thương hẳn nha ! Yêu đến tình nguyện đem toàn bộ sai lầm đổ ở trên người mình, cũng không để cho hẳn chịu tội.....

“Không được, ta muốn bảo vệ chàng.” Thương Nguyệt Phi Hoàng lắc đầu, nhìn hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn có kiên định.

Nàng là nữ hoàng, tình cảnh thế nào cũng sẽ không đi nơi nào, nhưng hẳn khác biệt, nàng không thể để cho hẳn gặp chuyện không may.

“Đứa ngốc.” Vệ Tê Phượng than nhẹ một tiếng đi hướng nàng, tâm hoá mềm làm cho hẳn rút cuộc nhìn không được đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực.

“Yên tâm, ta sẽ không cho để cho chàng gặp chuyện không may.” Tay nhỏ bé gắt gao vòng qua thắt lưng của hẳn, Thương Nguyệt Phi Hoàng kiên định thề.

“Hoàng nhi, muội không biết là cần phải giải thích cho chúng ta một chút nào sao ?” Thương Nguyệt Ngạo Vân mở miệng, ánh mắt đặt ở trên người Vệ Tê Phượng.

Vệ Tê Phượng không ngại cùng hẳn nhìn nhau, khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh mà không sợ, con ngươi đen loé ra tia kiên định.

Đi vào đại điện, trước mặt mọi người nói ra hết thảy, hẳn cũng đã không quan tâm đến chuyện gì, cũng không có gì phải sợ.

Căn môi nhìn hoàng huynh, Thương Nguyệt Phi Hoàng chậm rãi nói ra hết thảy.

Nghe lời của nàng, trừ bỏ Thương Nguyệt bộ tộc ba cặp vợ chồng ở đây, nhóm văn võ đại thần biểu tình đều là ngạc nhiên hoảng sợ.

Vệ Tê Phượng phát hiện, tuần mi khê nhếch.

“Xem ra các người đã sớm biết.” Như hẳn sở liệu, bọn họ sớm hoài nghi, chỉ sợ cũng đem tình hình của hẳn tra ra rõ ngọn ngành.

“Đúng vậy.” Thương Nguyệt Ngạo Vũ nhún vai. “Chuyện người là thái giám giả, ngày hôm qua chúng ta tìm đến vật liên quan đến người, về tất cả của người, cũng đại khái đã điều tra xong. Trừ tên người ra.....”

Nói tới đây, hẳn nhìn về phía dòng dõi Thương Nguyệt.

“Hoàng nhi, tên của hẳn là do muội đặt ?”

“Àn.” Thương Nguyệt Phi Hoàng nhẹ nhàng gật đầu. “Phượng hoàng gắn bó, không có hẳn vốn không có ta. Cho dù nữ hoàng này ta cũng không lo, ta cũng muốn bảo vệ hẳn.”

“Hoàng nhi !” Tiểu muội bốc đồng nói làm cho Thương Nguyệt Phi Tử nhíu mày.

“Hoàng tử, ta nói là thật sự. Vì hẳn, ta đều cam nguyện nén giận bị người uy hiếp, vị trí nữ hoàng này tính cái gì ?”

Không lo nữ hoàng cũng tốt, nàng càng có thể tự do tự tại cùng Vệ Tê Phượng cùng một chỗ.

“Uy hiếp ?” Phượng Thiên Ngân nhíu mày, mắt phượng nhìn về phía Hạ Vũ Phong sắc mặt trắng bệch. “Người này sẽ không phải uy hiếp muội nếu không nạp hẳn làm vi phu, sẽ nói ra chuyện Vệ Tê Phượng là thái giám giả đi ?”

“Là ta không có tài. Thân là nam nhân, thế nhưng còn làm cho nữ nhân mình yêu bảo vệ mình.” Vệ Tê Phượng cười khổ, bắt đầu nhìn người trong lòng.

Nghe được hẳn nói yêu nàng, Thương Nguyệt Phi Hoàng hưng phấn tròn to mắt, không dám tin nhìn hẳn, luôn miệng hỏi, “Chàng, chàng nói cái gì ? Chàng yêu ta ?!”

“Vô nghĩa. Nếu không thương nàng, ta làm sao tới nơi này, nói ra bí mật của chính mình.” Hẳn tức giận điểm nhẹ chu sa giữa trán của nàng.

“Ta, ta không nghĩ tới.....” Thương Nguyệt Phi Hoàng kích động nhìn hẳn. Nàng nghĩ đến hẳn đối nàng chỉ có thích mà thôi, không nghĩ tới hẳn nói yêu nàng.....

“Phượng..... Ta cũng yêu chàng ! Rất ham yêu.....” Nàng vui vẻ ôm sau gáy của hẳn, dùng sức hôn môi hẳn, còn ngay cả thân cũng hôn vài cái.

“Khụ.....” Thương Nguyệt Ngạo Vân nhìn không được, ho nhẹ mấy tiếng. “Hoàng nhi, chú ý trường hợp.” Thật là, đường đường nữ hoàng nhưng lại như vậy, còn thể thống gì.

“Ta mặc kệ.” Thương Nguyệt Phi Hoàng bốc đồng nhìn hoàng huynh, cổ chấp nâng lên hàm dưới. “Nếu Phượng xảy ra chuyện gì, nữ hoàng này ta sẽ không làm.”

Tùy hứng lại như thế nào, nàng khó được tùy hứng một lần. Dù sao Phượng đều không sợ gì, nàng sợ cái gì.

“Điều này sao được ! Thương Nguyệt quốc không thể không có nữ hoàng a.....”

“Đúng nha ! Nữ hoàng ngài không thể.....”

Nghe được Thương Nguyệt Phi Hoàng nói, chúng đại thần hoảng sợ nói.

“Tất cả im lặng !” Thương Nguyệt Ngạo Vân chịu không nổi xoa thái dương, nhìn tiểu muội biểu tình cố chấp, không khỏi thở dài.

“Người đâu, Hạ Vũ Phong dám can đảm uy hiếp nữ hoàng, đưa hắn áp đi xuống ! Đưa hắn dẫn đi, lại sung quân biên cương, suốt đời không thể lại hồi Thương Nguyệt quốc !”

“Không ! Tha mạng nha..... Tiểu nhân biết sai rồi ! Cũng không dám nữa.....” Hạ Vũ Phong hoảng sợ khóc kêu, chật vật bị thủ vệ áp đi xuống.

“Về phần các người.....” Thương Nguyệt Ngạo Vân nhìn một đôi rất khó giải quyết này.

Thương Nguyệt Phi Hoàng một bộ dáng kiên định không ngại, Vệ Tê Phượng ôm nàng, khuôn mặt anh tuấn lãnh đạm vô tình, chỉ có khi nhìn chăm chú vào người ở trong lòng, con ngươi đen mới có một tia ấm áp.

Thấy thế, Thương Nguyệt Ngạo Vân chỉ có thể thở dài.

“Thôi.” Vẫy tay, hắn đồng ý. “Tuyên bố xuống, từ nay về sau không có nhân vật Vệ công công này, chỉ có Vệ Tê Phượng, chọn ngày cùng nữ hoàng đại hôn.”

Nghe được lời nói của huynh trưởng, Thương Nguyệt Phi Hoàng vui vẻ nở nụ cười. “Cám ơn hoàng huynh.”

“Cám ơn Nhiếp chính vương.” Vệ Tê Phượng cũng theo gương môi, bởi vì người trong lòng vui sướng, làm cho tâm của hắn cũng sung sướng theo.

Thương Nguyệt Ngạo Vân tức giận trừng mắt nhìn tiểu muội liếc mắt một cái. “Dù sao Thương Nguyệt quốc nghe đồn cũng không kém sự kiên này ! Bất quá chỉ một lần này, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”

“Yên tâm, không có tiếp theo.” Thương Nguyệt Phi Hoàng cười hứa hẹn, ngẩng đầu nhìn hướng Vệ Tê Phượng. “Chàng xem, ta không phải là có ca ca tốt sao ?”

“Đúng.” Thấy nàng biểu tình đắc ý dào dạt, Vệ Tê Phượng không khỏi buồn cười, mềm lòng, bị vui sướng của nàng nhét vào.

“Ta yêu nàng.....” Hắn nói nhỏ, nghiêng người dang hoàng che đi cánh môi tươi cười đỏ bừng ngọt ngào kia, không nhìn hai vị huynh trưởng yêu muội biểu tình sốt ruột tức giận đến muốn giết người.

Hắn yêu nàng, nàng làm trong lòng hắn ấm áp.

Bởi vì nàng, mới có hắn.

Phượng cùng Hoàng, vĩnh viễn chẳng bao giờ rời xa.

11. Chương 11: Phiên Ngoại 1

Edit & Beta : Flora

Phiên ngoại: Tâm động trong nháy mắt

Chuồn ra hoàng cung, Thương Nguyệt Phi Hoàng hưng phấn nhìn hết thấy trên đường.

Sau đó, nàng nhìn đến một tiểu ăn mày ở một góc.

Hắn có một ánh mắt rất sâu rất lạnh, thản nhiên, lạnh lùng, không mang theo một tia tức giận, lại giống viên thạch đen mê người, làm cho nàng không tự chủ được chú ý hắn.

Lòng hiếu kỳ làm cho nàng dẫn hắn hồi cung.

“Uy, người tên là gì nha ?” Cách một đạo bình phong, Thương Nguyệt Phi Hoàng một bên trở mình bắt tay vào làm thượng thư (F : là gì nhỉ ?), một bên hỏi.

Sau bình phong truyền đến tiếng nước.

“Không biết.” Tiểu nam hài thanh âm nhẹ nhàng truyền ra từ sau bình phong.

“Không biết tên, vậy người có họ không ?” Lật qua Nhất Hiệt Thư, nàng lại hỏi.

Tiểu nam hài trầm mặc một chút, nghĩ đến lúc năm tuổi lão ăn mày nuôi nấng hắn, hắn nhớ rõ lão ăn mày họ Vệ.

“Vệ. Vệ của bảo vệ.”

“Vệ ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng khẽ nhíu mày. “Đây là họ của phụ thân người ?”

“Không. Là họ của lão ăn mày nuôi dưỡng ta.”

“Nga.” Nàng sáng tỏ gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Lúc này tiếng nước đã đình chỉ.

“Người tắm xong rồi ?” Nàng đứng dậy đang khi muốn đi vào bình phong, tiểu nam hài vừa vặn đi ra.

Nàng vừa nhìn đến tiểu nam hài, ngốc ngay tại chỗ.

Sau khi lau đi vết bẩn ở trên mặt, lộ ra là khuôn mặt thanh tú, ngũ quan rõ ràng, không thể không tuần tú. Thay quần áo sạch sẽ, tiểu nam hài không hề giống ăn mày, mà giống tiểu thiếu gia con nhà có tiền.

“Không nghĩ tới.....” Nàng nháy mắt, không nghĩ tới nhìn hắn nhưng bộ dạng lại tốt như vậy.

Cặp người đen như thạch kia vẫn đang bình tĩnh mà lãnh đạm, lại vô cùng thâm thúy, làm cho nàng có loại cảm giác bị hấp dẫn.

Thình thịch thình thịch.....

Tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng không hiểu đỏ lên.

“Khụ khụ.....” Xấu hổ ho khan vài tiếng, Thương Nguyệt Phi Hoàng bối rối nhìn chỗ khác. “Người, người về sau được kêu là Tê Phượng. Vệ Tê Phượng, từ nay về sau, đây là tên của người.”

Trực giác, nàng vì hắn mà đặt là vì Tê Phượng.

Phượng cùng hoàng, gắn bó âu yếm.

Hồi lâu sau nàng mới sáng tỏ, một chút bối rối kia, đại biểu..... Tâm động.

12. Chương 12: Phiên Ngoại 2

Edit & Beta : Flora

“Khụ khụ.....”

Vệ Tê Phượng đỏ mặt, thống khổ nằm ở trên giường, không ngừng ho.

“Ngự y, hần thế nào ?” Thương Nguyệt Phi Hoàng khẩn trương hỏi ngự y bắt mạch.

“Nữ hoàng đừng lo lắng, Vệ công công chính là bị phong hàn, phát sốt một chút, uống thuốc một chút, lại nghỉ ngơi vài ngày sẽ không có việc gì.” Ngự y hướng về phía nữ hoàng đang được cung nữ hầu hạ ở một bên bầm báo xong, liền lui xuống.

Ngự y vừa rời khỏi, Thương Nguyệt Phi Hoàng chạy nhanh ngồi vào giường. “Người như thế nào vô dụng như vậy? Ở trong cung cho người ăn no, mặc ấm, người cũng có thể bị phong hàn.”

Nghĩ hần tiến cung đã nửa năm, nàng vẫn vì hần bồi bổ, để hần được ăn được mặc, đáng người gây yếu cũng bồi dưỡng ra chút thịt, bổ thành như vậy còn có thể sinh bệnh, thật sự là vô dụng.

Vệ Tê Phượng thần nhiên nhìn nàng liếc mắt một cái, tiếp tục ho, không hé răng, đầu óc hỗn loạn, làm cho hần không thể suy nghĩ, chỉ biết là chính mình uống thuốc thực đắng, nửa tỉnh nửa mơ.

Sau lại là cổ họng cảm thấy khát, khiến hần không thoải mái mà tỉnh lại.

Bên trong có chút tối làm cho hần trừng mắt nhìn, sức nặng trên tay cũng làm cho hần nghi hoặc.

Quay đầu, mượn ánh sáng yếu ớt mỏng manh của ánh trăng chiếu vào, hần thấy được thân hình nhỏ nằm úp sấp ngủ ở bên giường, con người đen khiếp sợ trốn to.

Nàng..... Làm sao có thể ở trong này ?

Đã trễ thế này, nàng như thế nào không trở về tấm cung của chính mình, ngược lại lúc này lại ở đây ?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say kia, hần nói không ra lời, chính là lẳng lặng nhìn, nhìn.....

Cảm giác ngứa ở cổ họng cũng không buông tha hần, chịu không được, hần nhin không được nên ho khan vài tiếng.

Âm thanh ho đánh thức nàng, nàng xoa xoa hai mắt. “Người tỉnh rồi ? Ta sờ sờ xem.” Thương Nguyệt Phi Hoàng nghiêng người, trong lòng bàn tay hơi lạnh vuốt cái trán của hần.

Hần choáng váng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn nàng.

“Thật tốt quá, đã hạ sốt.” Thấy hần không hề phát sốt, Thương Nguyệt Phi Hoàng cười vui vẻ, mà khuôn mặt tươi cười kia, làm cho tâm của hần chấn động.

Nho nhỏ, tâm lạnh như băng, lặng lẽ tan ra thành khối nhỏ.

“Chờ một chút nha, ta đã hâm nóng chén thuốc cho người, ta bưng tới cho người uống.” Thân là nữ hoàng, nàng lại tuyệt không để ý, bước nhanh đi đến bếp thuốc bên cạnh, thật cẩn thận giúp hần bưng chén thuốc lên.

Vệ Tê Phượng vẫn nhìn nàng, làm sao cũng dời không được.

“Đến, uống thuốc. Có chút đắng, người chịu một chút, uống xong sẽ cho người đường ăn.” Nàng dường như giống đồ tiểu hài tử, múc một muỗng thuốc nhẹ nhàng thổi, đến bên môi hần.

Vệ Tê Phượng theo bản năng mở miệng ra uống lấy.

Thuốc thật đắng, tâm của hần lại cảm thấy ấm áp.

Con người đen cũng không nhìn nàng chớp mắt, con người đen không gợn sóng mơ hồ nổi lên xôn xao.

Nàng thật cẩn thận thổi hạ nhiệt thuốc, lục mầu tràn đầy quan tâm, một bên cho hấn uống, một bên nhớ kỹ, “Đem thuốc uống xong, người ngủ tiếp một chút, tỉnh dưỡng vài ngày cho thật tốt. Thật là, vô dụng như vậy, ta nhất định phải thay người mà bồi bổ lại cho thật tốt.....”

Cánh môi tái nhợt nhin không được hơi hơi gợi lên.

Tâm, vì lời của nàng mà ầm áp.

Khi vẫn chưa phát hiện, lặng lẽ, vì nàng mà tan đi lòng phòng ngự.

Hồi lâu về sau hấn mới biết được, ầm áp khi đó, có một cái tên khác, tên là..... Tâm động.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hoang-yeu-dua-gion>